

Tình Yêu Tiramisu

Contents

Tình Yêu Tiramisu	1
1. Chương 1-0	2
2. Chương 1-1	4
3. Chương 1-2	7
4. Chương 1-3	9
5. Chương 2-1	10
6. Chương 2-2	12
7. Chương 2-3	15
8. Chương 3-1	17
9. Chương 3-2	19
10. Chương 3-3	22
11. Chương 3-4	24
12. Chương 4-1	25
13. Chương 4-2	27
14. Chương 4-3	31
15. Chương 5-1	32
16. Chương 5-2	34
17. Chương 5-3	36
18. Chương 6-1	38
19. Chương 6-2	40
20. Chương 6-3	42
21. Chương 6-4	44
22. Chương 7-1	45
23. Chương 7-2	47
24. Chương 7-3	49
25. Chương 8-1	52
26. Chương 8-2	54
27. Chương 8-3	56
28. Chương 9-1	58
29. Chương 9-2	60
30. Chương 9-3	61
31. Chương 9-4	63
32. Chương 9-5	65
33. Chương 10	67

Tình Yêu Tiramisu

Giới thiệu

Raw: Bún. Edit: Bún. Độ dài: 9 chươngGiới thiệu:Chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ yêu một người như vậy, còn là một

1. Chương 1-0

Thời điểm gặp anh, anh đang bị mấy bà cô có tiếng trong tiểu khu vây quanh.

Xa xa đã thấy dáng vẻ mặt đỏ tai hồng của mấy bà cô đó, Thái Quân Thành không muốn va vào đồng nước đục đó một chút nào, phản ứng đầu tiên chính là xoay đường vòng tránh đi, nhưng từ nhà cậu đến siêu thị chỉ có một con đường lớn duy nhất này, trừ khi cậu xoay người về nhà, nếu không cậu sẽ không có lựa chọn nào khác ngoài việc nhất định phải đi qua đám người miệng rộng này.

Chân nhấc lên rồi lại hạ xuống, nhấc lên rồi lại hạ xuống, do dự một lúc lâu, Thái Quân Thành hơi nhú mồm, lệnh mẹ không thể không nghe theo, lần này cậu không đi siêu thị không được, cậu đành phải cố gắng nhẹ bước chân, kéo xa khoảng cách, hi vọng lúc mấy người đó còn đang vây hãm người nào đó, thuận lợi vượt qua đi mất.

"A! Đây không phải là thằng nhóc nhà họ Thái sao? Tới đúng lúc lắm!" Âm thanh có chút bén nhọn khiến cơ thể vốn đã thuận lợi vượt qua của Thái Quân Thành ngừng lại.

"Bác Vương, chào buổi sáng." Thái Quân Thành bắt đầu xoay người, ngay cả trong lòng đang mắng bần thân một trăm nghìn lần là cái đồ xui xẻo thì bên ngoài vẫn theo thói quen lễ phép tươi cười.

"Chào buổi sáng..." Bà Vương mập mạp nở nụ cười thật tươi, càng nhìn Thái Quân Thành càng thấy vừa mắt. Thật đúng là đứa bé ngoan, mỗi lần nhìn thấy mấy người bọn họ đều cười ngọt ngào như vậy, trả lời có lễ phép như vậy. Hoàn toàn không giống một số đứa trẻ khác trong xã hội, mấy đứa trẻ kia thật sự không lễ phép, nhìn thấy người như thấy không khí, còn không tôn trọng người lớn một chút nào. Cái này gọi là gia giáo tốt! Nghĩ đến đứa nhỏ đang bị mấy bà vây quanh, bà Vương lại cảm nhận được cái gọi là rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, chuột sinh chuột sẽ biết đào hang!

"Đến đây, đến đây, giúp bác bình luận cái này một chút!" Bà Vương cầm tay Thái Quân Thành, lực mạnh đến mức thiếu chút nữa kéo Thái Quân Thành hung hăng ngã lên người đứa trẻ bị mấy bà cô này vây quanh ở chính giữa.

Chán ghét việc tiếp xúc gần gũi với người khác như vậy, Thái Quân Thành rất muốn hất cánh tay mập mạp lại còn hơi ẩm khiến cậu không thoải mái này ra, nhưng gia giáo từ lúc sinh ra đến giờ khiến cậu nhịn xuống, chỉ có thể cố gắng hết sức, không dấu vết giải thoát cổ tay của mình ra khỏi sức mạnh đáng sợ này.

"Đúng vậy. Thằng nhóc nhà họ Thái mau mau phân tích đúng sai giúp các bác đi."

"Thằng nhóc nhà họ Thái, cháu nói xem, bác Vương trong tiểu khu này có tiếng là người cẩn thận, có đúng không? Cho nên làm sao bác có thể vừa đi qua người thằng bé này thì ví tiền trên người liền rơi ra được?" Khuôn mặt vốn đang tươi cười của bà Vương sau khi chuyển sang đứa trẻ bị mấy bà cô vây ở chính giữa thì lập tức biến thành âm trầm giống như Diêm Vương vậy.

Âm thanh bén nhọn lại tiếp tục vang lên: "Cháu nói xem điều này sao có thể xảy ra được? Cháu xem, túi tiền của bác sâu như vậy, lớn như vậy, cháu nhìn cho rõ, ví tiền này nhỏ như vậy, bác lại chú ý như vậy, làm sao ví tiền nhỏ như vậy có thể rơi ra từ túi lớn như vậy được? Thôi thì rơi cũng được, nhưng tại sao đúng lúc thằng nhóc này đụng vào bác thì nó lại rơi ra được? Khéo như vậy sao? Có thể đi đóng phim truyền hình được rồi!"

"Đúng vậy! Chính là không thể nào xảy ra chuyện này được!"

"Nhất định là thằng nhóc này ăn trộm ví tiền! Nếu không thì tại sao vừa chạm vào đã rơi ra, còn rơi xuống chân nó, để nó nhặt được?"

"Đúng vậy...nhất định là thằng nhóc này ăn trộm!" Cha thằng nhóc này là kẻ trộm, từng bị bọn họ bắt được, cho nên mới nói, con trai của trẻ trộm sẽ vĩnh viễn là kẻ trộm, điều này không bao giờ sai được.

Mấy bà cô cùng hợp nhau tấn công, nói bô bô không ngừng bên tai Thái Quân Thành. Cậu cảm thấy đau đầu muốn chết, cảm thấy hôm nay nhất định đạp phải cứt chó cho nên mới gặp chuyện không hay ho như

vậy, mới sáng ra đã bị mẹ già ném ra ngoài bắt đi mua mì ăn liền khó hiểu nào đó, loại kia không thể ăn được, nhất định phải ăn loại tên là Thắng Đại gì đó, mà loại nhãn hiệu này chỉ có bán ở mỗi siêu thị Đại Nhuận Phát. Đi thì đi thôi, vậy mà lại đụng phải mấy bà cô có tiếng miệng rộng này. Đụng phải cũng thôi đi, cậu lại đụng phải nhóm người tự tiện mở công đường còn tiện tay kéo người ta làm bồi thẩm viên - tự xưng thẩm phán chung cư, mở đại hội xử án ngay giữa đường! Thật sự là nhiều trách nhiệm! Cậu lại không thấy mọi chuyện xảy ra như thế nào, cho nên làm sao cậu biết được là rơi xuống hay là trộm đây? Hơn nữa, kể cả là rơi xuống hay là trộm cậu cũng không muốn quan tâm, vì chuyện này hoàn toàn không liên quan đến cậu, thật xui xẻo!

Mặc dù trong đầu tràn ngập hai chữ này nhưng bên ngoài Thái Quân Thành vẫn lễ phép duy trì nụ cười, chỉ có cậu mới cảm nhận được da thịt đang co rút đau đớn, sự nhẫn nại của cậu cũng bắt đầu cạn kiệt dần, cậu cũng không biết bản thân còn có thể duy trì bao lâu, một bụng buồn bực hung hăng bắn ánh mắt về phía đầu sở hại cậu cố gắng đi rồi mà vẫn gặp vận cứt chó này, Lưu Phi Long.

Đúng vậy, mặc dù anh chàng cao gầy này cúi đầu nhưng từ bóng dáng kia, Thái Quân Thành vẫn nhận ra người bị đám bà cô này vây quanh nhưng nửa ngày vẫn không phát ra một tiếng động nào là Lưu Phi Long.

Cậu biết anh chàng này không phải vì hai người có quen biết gì, mà là vì trong tiểu khu này, anh chàng cao gầy này cũng được coi là người có tiếng tăm - con trai của người có tiếng xấu lan xa - cha của Lưu Phi Long vì trộm trong tiệm sữa bột nên bị cục cảnh sát giam giữ vài ngày. Bởi vậy chỉ cần trong tiểu khu bị mất gì đó thì người đầu tiên mọi người nghĩ đến chính là cha con nhà họ Lưu. Tục ngữ có nói, có lần một sẽ có lần hai, có lần hai khắc có lần ba. Nào có kẻ trộm nào chỉ trộm một lần rồi ngừng tay? Hơn nữa con trai của kẻ trộm sẽ vĩnh viễn là kẻ trộm thôi. Cha trộm sữa bột thì con trai sẽ không có khả năng không trộm cái gì. Có nói đến chết thì cũng không có ai tin.

Nhưng Thái Quân Thành nhớ anh cũng không hoàn toàn vì những lời gièm pha này, mà còn là vì Lưu Phi Long là người rất yên tĩnh, sẽ không bao giờ phản bác. Đúng vậy, Thái Quân Thành chưa bao giờ thấy anh tranh cãi hoặc phản bác người khác. Thật sự chính là cộc gỗ, hơn nữa còn là cộc gỗ hóa đá, dù người khác có mắng thế nào, thóa mạ thế nào, liếc mắt nhìn anh thế nào, bàn tán anh thế nào, anh cũng vẫn trong trạng thái chuyện đó không liên quan đến mình, giống như mình không có mặt ở đấy. Dường như người họ nói không phải là anh, mà là một người nào đấy. Thái Quân Thành gặp n lần anh bị mọi người vây quanh, nhưng lần nào cũng chỉ ngơ ngác đứng một chỗ, cúi đầu, không nhúc nhích, đợi đến lúc mọi người nói đến miệng lưỡi khô nóng, nói đến khí huyết không thông, nói đến cảm thấy đủ, nói đến hết hứng, nói đến cảm thấy nhàm chán, nói đến không nói được nữa rồi tản đi thì anh mới giống người ở không gian nào đấy rút linh hồn quay trở lại, chậm rãi, thật sự rất chậm, chậm đến mức Thái Quân Thành cảm thấy anh đang đếm kiến đi về nhà....

Vì bị ép buộc không đi được, để xua tan nhàm chán, cũng để không chế sự không kiên nhẫn của bản thân, Thái Quân Thành đành phải phóng tinh lực tới đánh giá người trước mặt. Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thẳng vào Lưu Phi Long, rõ ràng lấy tên là con rồng, nhưng nhìn dáng vẻ ngốc nghếch này thì tuyệt đối có thể khiến họ nhà rồng từ thần thoại trên thế giới tức giận đến nhảy ra ngoài tiêu diệt cái tên làm hổ thẹn tên của bọn họ. Không có gì đặc sắc, nhìn thế nào cũng chỉ là một bộ đồng phục của trường bị giặt nhiều nên có chút trắng bệch, đầu luôn cúi thấp, làm cho người ta không thấy rõ diện mạo của anh, đúng rồi, hình như từ trước đến nay cậu chưa bao giờ thấy anh ngẩng đầu, cũng chưa bao giờ thấy mặt anh trông như thế nào? Nói không chừng là người mù, trên mặt có sẹo dài, hoặc là ngay từ đầu cổ anh không nâng lên được, cho nên anh mới luôn cúi đầu... Thái Quân Thành cố ý tưởng tượng đủ các kiểu, Lưu Phi Long này ở trong ẩn tượng của mình chỉ là một cái bóng mơ hồ, nhưng kỳ lạ chính là sao chỉ dựa vào hình ảnh này mà cậu lại có thể từ trong một đồng người có thể nhận ra anh một cách nhanh chóng như thế - có lẽ công phu hồn lìa khỏi cơ thể, rút hồn ra khỏi xác của Lưu Phi Long khiến bản thân ẩn tượng sâu sắc...

À, đúng rồi, là nụ cười, Thái Quân Thành nhớ tới, cái gọi là ẩn tượng mà Lưu Phi Long lưu lại cho cậu chính là nụ cười, anh luôn cúi đầu, nhưng bên môi lại treo một nụ cười rất rất nhẹ, độ cong này nếu người khác không chú ý thì sẽ bỏ qua nó, cậu không biết nụ cười này là có ý gì, cũng không hiểu vì sao lúc bị mắng Lưu Phi Long lại cười, anh đang cười nhạo chính bản thân anh hay là cười nhạo người khác? Thái Quân Thành cũng không hiểu rõ, rốt cuộc, Lưu Phi Long là người tài có vẻ ngoài đần độn, hay là đần độn từ trong ra ngoài!

Thôi, Thái Quân Thành cũng tự nhận mình không phải là người hiếu kỳ, bản thân suy nghĩ nhiều như vậy đã xem như ngoài dự kiến của chính cậu rồi, suy nghĩ của cậu vòng trở về, chăm chú nhìn đồng hồ trên tay. Thôi! Chết chắc rồi! Sắp tám giờ rồi, nếu còn không đi mua mì ăn liền thì mẹ già sẽ phát hỏa, mau giải quyết chuyện trước mắt, bên cạnh vẫn còn một đồng người đang tiếp tục thảo luận, Thái Quân Thành nói một câu hai lạng bạt nghìn cân: "Bác Vương, ví tiền đang ở trên tay bác có phải là chiếc ví mà bác nói bị trộm kia không?"

"Đúng rồi."

"Vậy thì tại sao nó lại ở trên tay bác?" Không phải là bị trộm rồi sao?

"Là thằng nhóc này trả lại." Bà Vương hung tợn trừng mắt nhìn Lưu Phi Long đang nhìn ví tiền của bà ta.

À? Là Lưu Phi Long trả lại? Thái Quân Thành sững sốt một chút: "Bên trong có thiếu gì không?"

"Không thiếu gì!" Nếu có, bà ta sẽ không đứng ở đây mà sẽ túm cổ thằng nhóc này đưa đến cục cảnh sát!

Không mất này mất kia? Đột nhiên Thái Quân Thành cảm thấy có chút dở khóc dở cười. "Nếu là anh ta trộm thì tại sao anh ta còn trả lại cho bác cái ví không bắt một đồng nào cho bác?"

"À?" Bất thành linh bị người khác phản quân, bà Vương ngây ngẩn cả người, cũng đúng...

Đạo lý đơn giản đến gốc như vậy, vì sao mấy bà này còn làm như tòa án mở phiên tòa vậy? Thật sự là không có việc gì nên tìm việc để làm. Rảnh rồi đến nhàm chán rồi. Trong lòng nói thầm, nhưng trên mặt Thái Quân Thành vẫn tỏ vẻ khéo léo, hoàn toàn không có biểu hiện cười nhạo đáng về gốc gác ghê tởm của mấy bà cô này.

"Vấn đề đã được giải quyết, bác Vương, cháu còn có việc, cháu đi trước ạ. Tạm biệt." Thái Quân Thành vừa treo nụ cười lễ phép, chân vừa dùng tốc độ nhanh nhất nhưng lại khiến người khác không thể nhìn ra là mình đang chạy trốn chạy ngang qua đám người này, ánh mắt lướt qua chiếc cọc gỗ kia thì phát hiện hình như bả vai của chiếc cọc gỗ đó khẽ rung một cái.

Có điều, tất cả những điều này không liên quan gì đến cậu, việc không hay ho này trôi qua, hai người giống như ban đêm và ban ngày, ngay cả nằm mơ cậu cũng không nghĩ tới, tương lai mình sẽ có cơ hội gặp lại người có tên Lưu Phi Long này, bởi vậy, Thái Quân Thành nhanh chóng ném hết tất cả những chuyện hôm nay đi, giống như ném giấy vứt đi vào trong máy cắt giấy vậy.

Chỉ tiếc, có đôi khi thượng đế lại nghịch ngợm giống như một đứa trẻ, trò chơi của ông ta lại là tùy ý chuyển động nhân sinh của con người, phát cho mỗi người một sự bất ngờ.

Bởi vậy, sau này khi cậu biết thiếu niên bị mọi người khinh bỉ - Lưu Phi Long - lại cứu ông chủ cửa hàng tiện lợi của tiểu khu thì cậu mới bỗng nhiên phát hiện ra....

Trong tiềm thức cậu đã đặt một Lưu Phi Long mà bản thân chưa bao giờ hiểu rõ ở vị trí của kẻ trộm luôn làm điều xấu, và cách tự cho là đúng này khiến bản thân cậu có bao nhiêu nông cạn và buồn cười.

2. Chương 1-1

Rạng sáng, cả thành phố chìm trong mộng đẹp, trong ở phim trường số 4, trên mặt mỗi người đang bận rộn đều có vẻ căng thẳng, không ai dám có một chút buồn ngủ, tròng mắt rồi lại tròng mắt, hết cốc cà phê này đến cốc cà phê kia, coi như là thần ngủ đã bắt đầu rút phần thần hồn đi thì cũng phải dùng diêm dưng hai mí mắt lên.

"Nữ chính gần chàng trai một chút, chú ý biểu cảm...Không đúng...Cắt..." Mặc dù trong lòng thực sự tức giận đồ heo nữ - à không - là nữ chính làm hỏng lần thứ hai mươi nhưng vẫn không cho ý cảm giác hờ hững mà ý muốn, Thái Quân Thành vẫn không phát hỏa giống như các vị đạo diễn khác, mà trên mặt vẫn miễn cưỡng treo nụ cười đến gần nữ chính mang vẻ mặt mờ mịt nhìn y.

"Không cần lo lắng, nếu cô muốn..." Thái Quân Thành vừa nhẫn nại phân tích nội dung kịch bản cho nữ chính không tìm thấy cảm giác, giúp cô ta tiếp nhận được cảm xúc, vừa thăm mắng nữ chính này quả thực

là đầu heo chuyển ba kiếp, biểu cảm hờ hững đơn giản thế mà cô ta ở đây ngậy ra như phồng, giống như là linh hồn bị tách ra, thật không biết danh hiệu diễn viên này lấy ở đâu ra.

Nhưng y càng rõ ràng, nữ chính này có tiếng là quỷ khóc, nếu y càng tức giận thì cô ta càng hoang mang lo sợ, cuối cùng người thất bại vẫn là y. Trước khi dùng cô ta, rất nhiều đạo diễn đã khuyên y, không cần tự mình chuốc lấy khổ, nhưng y nhìn trúng dáng vẻ nhu nhược gió thổi một phát sẽ ngã, cùng gương mặt đau khổ của cô ta. Những đặc điểm đó quả thực là sinh ra để dành cho kịch bản của y. Cho nên mặc dù biết rằng tính khí người này khá lớn, là một trong những thể hệ diễn viên mới không dễ hầu hạ nhưng y vẫn quyết định chọn cô ta để diễn vai nữ chính.

Chẳng ai hoàn mỹ, y tự an ủi bản thân, hơn nữa, cũng may y có công phu lựa gọt biểu cảm hạng nhất, cho dù tức giận đến núi lửa bùng nổ, y cũng có lòng tin có thể tự tiêu hóa trong lòng, chỉ là quá trình tiêu hóa này có thể phải hỏi thăm tám đời tổ tông cộng thần tiên trong nhà của vị nữ chính này.

”Tốt lắm, đúng rồi, chính là biểu cảm này, rất tuyệt!” Thật vất vả mới để nữ chính bắt nhịp được cảm xúc, toàn bộ quá trình quay mới có thể tiếp tục, Thái Quân Thành thở phào nhẹ nhõm, cho tất cả mọi người thêm chút thời gian nghỉ ngơi, đi uống thêm một cốc cà phê đen hay là làm gì khác, bởi vì phần kế tiếp còn khó khăn hơn.

Đây là kịch bản ít được người trong ngành quan tâm, vì nó không có phần tình cảm lên lên xuống xuống, không có tình tiết tâm tư rối bời, thay đổi liên tục, càng không có tình huống lấy nước mắt của người xem, mà là một tác phẩm hiện đại được cuộc sống hóa, chất thơ hóa, cảm giác hóa.

Làm một bộ phim văn nghệ thì phải làm sao cho quá trình quay phim, tạo hình, cùng tất cả các công việc của mỗi bộ phận hoàn hảo, khiến người xem sau khi xem phim nhựa được làm ra có thể nhìn thấy được kết cấu tinh xảo ở bên trong, sẽ dùng thời gian để xem xét mọi thứ.

Có người nói quay phim là một loại hưởng thụ, có người nói quay phim giống như mỗi tình đầu làm người ta hưng phấn, nhưng Thái Quân Thành lại cảm thấy quay phim gần như là một trận chém giết, mỗi giây mỗi phút tinh thần đều phải căng giống như mũi tên sắp rời cung tên đến nơi rồi. Mỗi ngày y chẳng phân biệt được là ngày hay đêm, chỉ lo lắng làm thế nào cùng nhân viên thiết kế thời trang cho các nhân vật, từ nhân vật phụ đến nhân vật chính, để họ phải thật khác biệt và mới lạ, làm thế nào để sắp xếp ổn thỏa các đạo cụ trên phim trường mà lại có ý vị sâu ra, làm thế nào thể hiện toàn bộ những chi tiết nhỏ mà lại làm ra được một bộ phim nhựa khiến người ta có cảm giác tự nhiên như nó vốn có. Khó khăn hơn chính là khiến mỗi diễn viên bắt được cảm xúc, khiến tính cách của mỗi nhân vật phải thật rõ ràng và ngay lập tức gần sát với khẩu vị của người xem.

Chỉ cần ở phim trường, trong đầu y lập tức tràn đầy vấn đề khó khăn mà lại thú vị, chính là làm cách nào để thuyết minh toàn bộ bộ phim điện ảnh thành thơ ca, cho nên không có lúc nào được nghỉ ngơi.

Nhưng đây là cuộc sống mà y lựa chọn, thời niên thiếu y đi học ở Los Angeles, mới đầu là vì lang thang, kết quả lại lang thang đến học viện điện ảnh - sở nghiên cứu chế tác phim điện ảnh của trường đại học Californina ở Los Angeles. Việc này hoàn toàn là ngẫu nhiên, nhưng đã lựa chọn theo nghiệp điện ảnh này thì y sẽ nỗ lực làm đến tốt nhất, đó là cá tính riêng biệt của y. Hơn nữa, dường như ông trời cũng đặc biệt chiếu cố y, từ ngày y bắt đầu theo học thì vô cùng thuận lợi, sau khi tốt nghiệp với thành tích vô cùng nổi trội thì y về nước, lấy thân phận là đạo diễn mới, tiếp nhận bộ phim đầu tiên, sau đó, hàng năm doanh thu của bộ phim vẫn duy trì ở danh hiệu thần thoại phòng bán vé.

Năm y hai mươi tám tuổi, y tiến quân vào Hollywood, dùng phim nhựa mang phong cách nghệ thuật tranh thủy mặc dành được sự khen ngợi của toàn bộ giới điện ảnh NewYork, từ đây, y cũng vững chân ở Hollywood. Cũng bởi vậy mà y trở thành truyền kỳ mới trong giới điện ảnh trong nước, năm ba mươi tuổi liền đi vào hàng ngũ đạo diễn hạng nhất của thế giới.

Nhưng toàn bộ những điều sáng chói như một kỳ tích, những thuận buồm xuôi gió trong cuộc sống mà mọi người nhìn thấy và ao ước có thể làm y thỏa mãn không?

”Ôi trời ơi, hôm nay bị NG không dưới mười lần, tôi còn toát mồ hôi thay cô đấy.”

"Tôi cũng không muốn mà. Nhưng cũng không có cách nào khác, chỉ là không có cảm giác thôi. Phần diễn này quá khó khăn. Cô xem vị nữ chính kia còn NG nhiều hơn tôi đấy! Cô ta còn là diễn viên! Nhưng cô ta cũng không tìm thấy cảm giác mà. Kịch bản đúng là đến từ sao hỏa. Không biết đạo diễn nghĩ như thế nào, tại sao lại chọn kịch bản không có phần vui như vậy?" Trong giọng nói lộ ra vẻ không hiểu.

"Không hiểu thì đừng nói linh tinh! Không cần được lợi mà còn khoe mẽ, cô không nghĩ lại xem nếu là ở tổ kịch khác, đứng tới vị đạo diễn giống như núi lửa này thì cô còn có ngày tốt không."

"Thì vậy, tính cách của vị đạo diễn Thái này thật đúng là tốt hạng nhất. Dù thế nào cũng không tức giận. Nhưng sao tôi lại cảm thấy lúc anh ta cười, ánh mắt lại rất lạnh lùng, giống hệt như phóng mũi tên băng, bay vèo vèo khiến tôi lạnh cả người." Vừa rồi lúc đạo diễn Thái nhìn vị nữ chính kia cũng vậy, cười nhiều đến nỗi khiến cô ta rét run.

"Có sao? Tại sao tôi lại không chú ý tới nhỉ? Đừng nói lung tung, đạo diễn Thái là đạo diễn có tiếng ba tốt đấy. Tính cách tốt, nhân phẩm tốt, quay phim tốt." Một giọng nói không vui, cố gắng giữ gìn hình tượng của thần tượng trong lòng.

"Đương nhiên là tôi biết cái này rồi. Có thể là do tôi quá mệt nên nhìn nhầm. Có điều không biết lại kịch bản sao hỏa này đến lúc chiếu thì sẽ như thế nào gì?" Có phải là rất nát không? Thật sự là lo lắng đầu đầu, mặc dù chỉ là người diễn phối hợp, nhưng đây cũng là bộ phim đầu tiên của cô ta.

"Việc này thì không cần nghĩ cũng biết! Dù là kịch bản nát tung tóe đến tay đạo diễn Thái thì nhất định vẫn sẽ mua may bán đắt, đạo diễn Thái thần kỳ vì còn có bản lĩnh biến hóa sự mục nát đó. Cô không biết sao, bao nhiêu nhà tài trợ xếp hàng muốn đầu tư vào phim của đạo diễn Thái, nhiều nữ minh tinh nằm mơ cũng muốn tạo quan hệ với đạo diễn Thái đấy." Mắt của hai người chỉ thiếu là bắn ra hình ngôi sao thôi.

"Ừ, đúng vậy." Giọng nói đột nhiên thấp xuống: "Này, cô đi theo đạo diễn Thái lâu như vậy rồi, anh ấy đã ba mươi rồi, tin tình cảm rất nhiều, nhưng suy cho cùng thì người nào mới là chính cung nương nương vậy?"

"Cái này tôi cũng không biết, về phương diện này đạo diễn Thái cũng không nói nhiều, trong lúc làm việc Đạo diễn Thái sẽ không nhắc đến việc cá nhân. Cô xem báo lá cải còn mạnh hơn hỏi tôi đấy." Cô ta cũng muốn biết.

"Xem báo lá cải? Haha, trong đó có nhiều điều hay lắm, nhưng không biết có phải sự thật không? Cho nên mới hỏi cô." Thật keo kiệt, không chịu nói gì cả.

"Tôi thật sự không biết mà. Chưa từng thấy Đạo diễn Thái lén lút đặc biệt thân thiết với nữ minh tinh nào. Tôi nghĩ phần lớn đều là mấy cô gái kia muốn dịch chuyển mạng xã hội thôi! Đạo diễn Thái vừa đẹp trai lại vừa có tiền, thật sự xứng với tên 'Rể vàng', cũng không biết là ai có phúc khí này. Dù sao cũng không phải là người mà chúng ta có thể với tới. Cô đừng nói với tôi là cô thầm mến Đạo diễn Thái nhé?"

"Này này này, nói gì vậy, thưởng thức không được sao? Tôi cũng không tin là cô chưa từng động tâm." Chỉ cần là giới tính nữ, cô ta không tin là có người có thể thoát được nụ cười lúc nào cũng dịu dàng kia, bây giờ đàn ông tốt vô cùng hiếm đó. Đàn ông vừa có tiền mà tính tình tốt lại càng hiếm.

Vốn định đẩy cửa vào rót một cốc cà phê, nhưng sau khi Thái Quân Thành nghe hai cô gái trò chuyện trong gian cà phê thì ngăn người, rồi mỉm cười, xoay người rời đi, y cũng không ngăn cản hai người nói chuyện, bất quá là bản tính của con người, ngây ngốc trong lòng giải trí một thời gian dài, y gần như phát hiện gần như không có người nào không bất quá, y không phản đối cấp dưới lấy mình ra làm bất quá thiện ý, chế liêu thuốc trong cuộc sống, mặc dù y bị người ta bàn luận, nhưng cũng là được người người khen ngợi, cảm giác được hai cô gái xinh đẹp ở sau lưng thưởng thức thật sự vô cùng tốt. Chỉ là...

Đàn ông ba tốt sao? Rể vàng sao? Thái Quân Thành nhìn về phía kính lớn ở cửa cầu thang, trên mặt kính phản chiếu lại một người có đang cười khổ nhìn lại y.

Có tiền, có thế, lại có một đồng gái xinh theo đuổi y, sau khi sở hữu được những điều đó thì tại sao trái tim của y vẫn cảm thấy trống rỗng?

Y còn có điều gì chưa thỏa mãn sao?

Rốt cuộc là y muốn điều gì?

Đáp án vẫn luôn ở trong lòng y - Bóng người trong gương cười khổ, nhưng đáp án này càng khiến y không biết nên làm như thế nào hơn vấn đề của bản thân.

3. Chương 1-2

Đây là tiệm bánh ngọt nho nhỏ ẩn giấu trong khu phố xá sầm uất, ở trong một tòa nhà 4 tầng mang phong cách của Châu Âu. Nếu không phải là khách quen thì rất khó tìm đến đây được. Nhưng một khi bạn đã thưởng thức món điểm tâm ngọt ở nơi này thì cam đoan về sau bạn sẽ trở thành fan trung thành của tiệm bánh ngọt này.

Trước cửa hàng rất nhỏ, tổng cộng chỉ có năm cái bàn, không có trang trí cao cấp, ở cửa vào có treo một chiếc chuông gió đáng yêu, lúc có khách vào cửa chiếc chuông gió này sẽ vang lên từng đợt từng đợt âm thanh giòn tan dễ nghe.

Vách tường trắng như tuyết, trắng muốt mà bóng loáng, trên đó có treo những bức tranh các loại đồ ăn mang màu sắc phong phú, khiến người xem chảy nước miếng. Trên chiếc bồn trồng cây cảnh tròn bóng mà chủ cửa hàng tỉ mỉ chọn lựa, luôn có các loại hoa bốn mùa, vừa vào cửa sẽ khiến người ta có cảm giác ấm áp thân thiết. Mỗi chiếc bàn đều mang màu cơ bản, là một tác phẩm điêu khắc gỗ, trong sự giản dị sẽ lộ ra các loại ý nghĩa khác. Trên mỗi chiếc bàn chủ cửa hàng còn bày biện một chiếc bồn cảnh tinh xảo nhỏ nhỏ đồng dạng. Một dãy cửa sổ kính kiểu cũ, bên ngoài cửa sổ là một con đường nhỏ cùng hai hàng cây nhân diệp tiệp rậm rạp, có rất nhiều điểm hiện đại đô thị lại mang theo phong cách cổ xưa yên tĩnh tạo nhã. Đây là một nơi giết thời gian vô cùng tốt.

Một giờ sáng, một bóng đen giống như ma quỷ im hơi lặng tiếng xuất hiện ở tầng dưới của tiệm bánh ngọt, dưới ánh trăng, bóng dáng im lặng đi từ tòa nhà cũ ở phía sau về phía tòa nhà bốn tầng của tiệm bánh ngọt. Cầu thang của tòa nhà cũ này vào buổi tối không có đèn, người tới phải tiến vào màn đêm giống như người mù, nếu không thường xuyên đến đây thì vừa đi sẽ đại khái ngả bầm dập mặt mũi cộng thêm trọng thương vào bệnh viện chứ sẽ không có cách nào giống bóng đen kia, đi vào nơi tối đen mà như giống như nơi có ánh sáng, như bước đi trên đất bằng mà đi về phía tòa nhà bốn tầng.

Đi đến cửa sau của tiệm bánh ngọt, bóng đen cũng không gõ cửa hay là ấn chuông cửa, mà cực kỳ thuần thực lấy chìa khóa ở bên người ra, nhẹ tay ở cửa tiệm, nhanh chóng lặng lẽ đi đến cạnh cửa sổ.

Bóng đen ngồi xuống vị trí bên cạnh cửa sổ cố định, gỡ mũ, tóc giả, khăn quàng cổ dùng để che giấu tai mắt của người khác, và cũng để giữ ấm xuống, thở phào nhẹ nhõm một hơi thật sâu. Vài ngày liên tiếp đi diễn suốt đêm, cuối cùng cũng hoàn thành công việc đúng hạn, tối nay là tiệc chúc mừng, y lại thật sự không muốn lại đứng ở cái nơi với một đồng người âm ỉ cùng một đồng người luôn nở nụ cười giả tạo không xuất phát từ đáy lòng thích xã giao với người khác kia. Nhiều ngày vất vả khiến y vô cùng muốn tìm một nơi để thả lỏng dây thần kinh sắp đứt của bản thân. Mà nơi này đương nhiên là nơi đầu tiên y lựa chọn.

Y rất thích vị trí này, cho nên ngay ngày đầu tiên khai trương, y hoàn toàn không hỏi xem rốt cuộc chủ cửa hàng có vui hay không mà muốn được sở hữu vị trí này...

Vị trí này ở trong góc, trên mặt bàn đặt một chậu hoa quỳnh mà chủ tiệm yêu thích. Ban ngày lúc trời nắng chói chang, cây nhân ngoài cửa sổ sẽ dùng tầng tầng lớp lớp bóng râm chiếu lên người y, nếu không tới gần y, thì tuyệt đối sẽ không nhìn ra y là ai, ở trong này y tuyệt đối an toàn, không cần lo lắng có người chụp ảnh, cũng không cần lo lắng đột nhiên sẽ có người xuất hiện tìm y ký tên hay là chụp ảnh gì, tại xã hội mà đám chó săn có trình độ siêu đẳng thì chỉ có ở nơi này mới có thể cho y cảm giác an toàn để buông lỏng toàn bộ. Mà ban đêm, vị trí này vừa vặn là nơi được ánh trăng chiếu thẳng xuống, sáng đến mức khiến y cảm thấy chói mắt, mà chói mắt thì sẽ khiến y cảm thấy buồn ngủ....

"Đừng ngủ ở đây, sẽ bị cảm..." Một âm thanh trầm thấp êm ái, cho dù vang lên ở bên tai lúc người ta đang ngủ say cũng không làm cho người ta giật mình kinh sợ, mà ngược lại sẽ thoải mái giống như âm nhạc thời miên, đẩy người ta vào sâu trong giấc ngủ hơn.

Thái Quân Thành nhẹ giọng đáp một câu, đầu chuyển từ gối tay trái sang gối tay phải, tiếp tục gục xuống bàn, chìm sâu vào mộng đẹp.

Chủ nhân của âm thanh trầm thấp bất đắc dĩ nhẹ lắc đầu, không tiếng động cười cười, hơn chần chừ một chút, nhưng vẫn cúi xuống vươn tay ra nhẹ nhàng gạt sợi tóc trên mũi của Thái Quân Thành ra, sau đó nhìn gương mặt ngủ như trẻ con, ánh mắt của người đàn ông toát ra vẻ dịu dàng, bé Thái Quân Thành đang ngủ như chết lên, nhẹ nhàng hạ xuống chiếc giường mềm mại mà bản thân vừa mới thức dậy, cẩn thận đắp chăn bông, rồi mới xoay người đến phòng cạnh đó làm việc.

Thái Quân Thành bị mùi thơm ngọt ngào quen thuộc kéo dậy từ trong thần chú mê ngủ.

Mùi thơm này đậm đà ngào ngạt, bay ra từ khe cửa phòng làm việc tối, lặng lẽ quán quanh phổi của hắn.

Đó là mùi thơm của Tiramisu.

Thái Quân Thành mang ánh mắt lim dim buồn ngủ thò đầu ra khỏi ổ chăn ấm áp, hít một hơi mùi thơm quen thuộc này thật sâu, nhưng không mở to mắt, mà lẳng lặng suy nghĩ, phác họa hình ảnh một người đàn ông mặc một chiếc tạp dề mà đối với y là tương đối ngây thơ đang đứng trước bàn làm bánh ngọt, trên mặt người đàn ông đó xuất hiện ý cười, đáng vẻ cẩn thận làm các món điểm tâm ngọt.

Người đàn ông này rất cao, có thói quen thích cúi đầu, làm cho người khác không thể nhìn thấy rõ diện mạo của anh, thường thường cả người đều có cảm giác mơ hồ, cái duy nhất có thể làm cho người ta nhớ kỹ chính là lúc nào bên môi người đàn ông cũng treo một nụ cười khó hiểu, bản thân y từng giễu cợt người đàn ông này, nói anh là một cây trúc trong gió, chỉ có độ cao không có độ dày.

Nhiều năm trước cánh tay ấy nhỏ bé yếu ớt, bây giờ đã có thể dễ dàng nâng một cái nồi rất dày bằng một tay, đương nhiên cũng có thể thoải mái ôm một người có thể trọng tiêu chuẩn như y, nhưng lại không giống như hồi thiếu niên, coi y như túi kéo mới có thể đi về phía trước.

Một màn nhiều năm trước dần quay trở lại trong ký ức, Thái Quân Thành không nhịn được muốn cười ra tiếng, nhưng lại che miệng lại, chỉ yên lặng cười trong lòng, tai của người đàn ông này rất thính, thực sự giống mèo, mà y còn không muốn để người đàn ông biết mình đã tỉnh, y muốn một mình lẳng lặng thưởng thụ hương vị ngọt ngào yên tĩnh cùng ấm áp này nhiều hơn một chút, cũng lại cho y một chút thời gian, đủ để y tập hợp đủ sự khắc chế và dũng khí cần có sẽ đối mặt với người đàn ông này....

Có khi ngẫm lại, bản thân cũng cảm thấy buồn cười, đường đường là nam nhi cao bảy thước, đường đường là người đối mắt với vạn trường hợp tim đập không nhanh như y, thế mà lại không dám đối mắt với ánh mắt yếu đuối của người đàn ông này, cho nên y thích ở trong bóng tối liếc trộm không ngừng hơn. Rất giống như một ông già chưa thỏa mãn dục vọng, có sắc có tâm nhưng không có cách nào thực hiện, khiến người đàn ông kia chê cười y là sắc quỷ ngàn năm, quạ đen ngàn năm - nước bọt chảy thành sông, rủa rứt đầu.

Được rồi, y thừa nhận bản thân là người nhát gan, hơn nữa còn là người nhát gan lưu giữ ý nghĩ xấu trong lòng, không dám biểu lộ một phần tâm tình của bản thân, ở ngoài mặt vẫn giữ dáng vẻ như mọi người vĩnh viễn là bạn bè, nhưng bên trong lại hay dùng một chút kỹ xảo nhỏ nhận được sự quan tâm cùng cái nhìn chăm chú của người đàn ông này....

Thái Quân Thành khép chăn bông vẫn còn mùi khô mát cùng nhiệt độ cơ thể vẫn còn sót lại của người đàn ông lại, nở nụ cười gian, giống như sáng nay, chính là như vậy, bản thân y vẫn có năng lực leo lên giường dành cho khách mà người đàn ông này chuẩn bị trong quán nhỏ cho y, nhưng y cố tình ngủ trên bàn, bởi vì y biết, người đàn ông tốt bụng, nội tâm yếu đuối, tỉ mỉ này sẽ không nhẫn tâm để mặc y ngủ bên cửa sổ, trên chộc đến bệnh cảm nguy hiểm, hơn nữa nhất định sẽ để cho y ngủ giường của mình - vì giường mà người đàn ông này vừa ngủ dậy vẫn còn hơi ẩm, sẽ thoải mái hơn rất nhiều. Người đàn ông này cẩn thận như vậy, quan tâm người khác như vậy. Cho dù người kia không phải là y....

Khóe môi vốn đang nâng lên lại hạ xuống, đúng vậy, sự cẩn thận và quan tâm của người đàn ông này không chỉ dừng lại trên người y, những hành động tỉ mỉ, lời nói quan tâm này chỉ là bản tính của người đàn ông thôi, cũng không có ý nghĩa gì. Mà y chỉ có thể lợi dụng bản tính của người đàn ông, lén lút hưởng thụ cánh tay kiên cố, cùng ấm áp, hưởng thụ sự ấm áp trong ổ chăn mùi khô mát của người đàn ông dẫn đến động tâm, nếu bản thân thân cận với người đàn ông như thế, nếu tất cả những điều này chính là bài thuốc dân gian do y tưởng tượng, nhưng tất cả những điều này chỉ là một vai trong một vở kịch thôi.

Suy nghĩ rối cuộc cũng tỉnh táo, không muốn buông chán ảm ra, cơ thể còn chưa ngủ đủ giẫm lên chiếc chăn bông, loạng choạng đi vào phòng làm việc cách vách, khẽ tựa vào cánh cửa.

Bột cacao rải đầy phía trên lớp bơ thơm nồng, cà phê cùng gạo trắng không đối lập như màu sắc rực rỡ của chiếc mang hương chuối, nhưng cũng không đơn điệu một màu giống như bánh phô mai, mà chiếc bánh này có sự biến hóa nhất định, giống như một cô gái nhỏ nũng nịu, dưới trời đông giá rét mang đến chút hơi thở của mùa xuân.

Tiramisu, là món điểm tâm sở trường của người đàn ông.

Giống như đối đãi với tình nhân mà mình yêu nhất, người đàn ông có thể dành thời gian cả ngày, mặt hiện nụ cười dịu dàng, không ngại phiền toái tỉ mỉ đánh trứng, vô cùng có nhẫn nại bắt đầu quấy, hình ảnh yên tĩnh và ấm áp này khiến thời gian dừng lại, y thường ảo tưởng nếu mình là món điểm tâm ngọt dưới tay người đàn ông này thì hạnh phúc cỡ nào. Cho nên người đàn ông làm ra món điểm tâm này luôn đặc biệt ngon, đặc biệt có cảm giác, có một loại dịu dàng đặc biệt, cho nên khi bạn ăn một miếng thì dường như cả thế xác và tinh thần đều rung động.

Tiramisu, chẳng biết lúc nào lại biến thành món điểm tâm mà y yêu thích nhất, mỗi lần xong việc, y đều chạy tới nơi này, dùng răng môi nhấm nháp phần độc đáo, dịu dàng khiến y rung động của người đàn ông này.

Y từ phía sau vươn tay bưng lấy phần bánh đã làm xong, nhưng chiếc bánh tiramisu này vẫn cần mấy giờ để đông phần kem nổi lên, trực tiếp đi ra khỏi phòng làm việc, ngồi xuống vị trí bên cửa sổ.

Đối với hành vi tự động xuất hiện, tự động biến mất của y, người đàn ông không hề kinh ngạc, anh đã sớm quen với việc Thái Quân Thành bị mùi đồ ngọt đánh thức, rồi lại một mình lẳng lặng nhấm nháp đồ ngọt rồi.

Người đàn ông ở lại trong phòng làm việc, lẳng lặng thu dọn dụng cụ.

4. Chương 1-3

Đầu tiên là liếc trộm bóng lưng của người đàn ông, xác định anh đang bận rộn, trong giây lát sẽ không quay đầu về sau, thì Thái Quân Thanh mới dám mạnh bạo, gần như là si si ngốc ngốc nhìn chằm chằm bóng lưng của người đàn ông đó.

Y cùng người đàn ông này làm hàng xóm hai mươi năm, phải nói là làm hàng xóm xa hai mươi năm, bọn họ ở cùng một khu nhưng lại cách một con phố, không học cùng một trường cấp 3, không có cơ hội tiếp xúc, mối quan hệ như vậy vốn phải là không thể cùng xuất hiện, hoặc nhiều lắm cũng chỉ là lúc gặp mặt sẽ cảm thấy quen biết, nhưng lại không có đề tài thú vị gì để nói, đi qua nhau, gật đầu một cái rồi thôi...

Nhưng hết lần này đến lần khác chết không được tử tế, bị người đàn ông này bắt gặp dáng vẻ mất mặt nhất, xấu hổ nhất của bản thân, sau đó nhiều lần lại nhận được sự giúp đỡ từ anh, bản thân y thì đánh chết cũng không muốn tiếp xúc với người đàn ông từng bị bản thân định nghĩa là xấu xa này, nhưng không có cách nào khác, cái này người ta gọi là ông trời không chiều lòng người. Bởi vậy, tính toán một chút, y biết người đàn ông này đã hơn 15 năm rồi.

Nhưng ngay từ lúc ban đầu cho đến càng về sau thì số lần tiếp xúc chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, y luôn bay qua bay lại giữa nước ngoài và trong nước, lang thang, tìm kiếm cái gọi là tương lai mà y không biết là gì. Số điện thoại của người đàn ông chưa bao giờ thay đổi, địa chỉ công tác của người đàn ông cũng chưa bao giờ thay đổi, người đàn ông này giống như kẻ ngốc luôn lẳng lặng đứng ở bến tàu, dịu dàng và nhẫn nại chờ con tàu đi ra về cảng.

Nhưng trong thời gian đó y chưa bao giờ từng chủ động liên lạc với người đàn ông, hai người giống như người qua đường, nhưng chỉ bằng bàn tay sắp đặt của Thượng Đế, tùy duyên mà gặp mặt, rồi chia ly, vì y biết rõ, bến tàu an ổn này đã sớm được ghi rõ quyền sở hữu, chủ nhân là một cô gái bé bỏng mà ngọt ngào giống như Tiramisu. Cái mà người đàn ông này nhẫn nại chờ đợi chính là con tàu nhỏ hoạt bát kia. Nếu không tính đến con tàu bị gặp nạn được bến tàu tốt bụng ngẫu nhiên thu nhận và giúp đỡ là y.

Càng về sau, con tàu nhỏ được người đàn ông này trông coi bị nhiều bến tàu lớn hơn hấp dẫn, để rồi quyết định buông tha bến tàu ấm áp yên tĩnh kia. Nhưng con tàu gặp nạn là y lại đứng lúc không muốn rời bến, vì thế quyết định dừng lại bên cạnh bến tàu này. Về phần tại sao y lại phải lựa chọn bến tàu này, năm đó y chưa bao giờ nghĩ sâu xa, toàn bộ tâm trí của y đều bay bổng khắp nơi, nên muốn sống yên ổn ở vùng trời kia cũng không phải là chuyện dễ, vì vậy, những tạp niệm khác liền bị chới quanh cục đá chìm xuống đáy nước.

Sau này bến tàu cũng dần thay đổi, người đàn ông bắt đầu làm việc, mở tiệm bánh ngọt của riêng mình. Mà lúc đó y đang xông xáo tạo nên bầu trời của riêng mình, có tiền, có sự nghiệp, có quyền thế, có một đồng gái đẹp theo đuổi, đây là tương lai y tưởng tượng trong thời niên thiếu, tất cả mọi thứ đều đã đạt được. Y rất khó tìm ra được thứ khiến y cảm thấy tiếc nuối trong cuộc sống của mình. Nhưng như vậy có làm y thỏa mãn không? Đây là những điều y muốn theo đuổi sao? Tiếp theo, y chỉ cần ngoan ngoãn tìm một người phụ nữ mình yêu, kết hôn rồi sinh con, cứ như vậy thì coi như là sự nghiệp thành công, gia đình hạnh phúc, sắp chuyển đến giai đoạn trong truyện cổ tích rồi.

Nhưng vào một đêm khuya nào đấy, y bị một mùi thơm ngọt ngào đánh thức, đang lim dim thì một bóng dáng cao gầy của một người lọt vào trong mắt, đột nhiên y cảm thấy bản thân giống như người du hành lang thanh một mình giữa hoang mạc mấy tháng, đáy lòng xuất hiện sự trống rỗng, hiu quạnh cùng đối khát mãnh liệt.

Trong giây đó, y đột nhiên hiểu ra, vì sao năm đó bản thân cố tình muốn tìm một bến tàu nho nhỏ để dừng lại.

Hiểu rõ vì sao bản thân chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhận ra dáng vóc mơ hồ kia từ trong nhóm người.

Hiểu rõ, vì sao tầm mắt của bản thân lại theo bản năng đi theo bóng dáng vốn bị y khinh thường.

Hiểu rõ, vì sao nhiều năm như vậy, mỗi lần đến đêm khuya đáy lòng lại cảm thấy nao nao.

Hiểu rõ, vì sao nhiều năm đối mặt với làng giải trí đủ loại hấp dẫn mà vẫn có thể bình tĩnh đối mặt.

Hiểu rõ, tại sao mỗi lần nhìn thấy bóng dáng cao gầy kia trái tim của bản thân lại đập nhanh hơn...

Quen biết người đàn ông này hơn mười lăm năm, có lẽ ngay từ khi bắt đầu, bản thân y đã cảm thấy mơ màng rồi...

Nhận được đáp án, nhưng lại bị lạc trong đáp án, đáp án này còn khiến y mâu thuẫn cùng đau khổ hơn vấn đề của bản thân rất nhiều. Từ ngày biết được đáp án đó đến nay, y liền lâm vào vòng tròn chết chóc mà bản thân tự avê ra.

Tâm trạng yêu mà không dám yêu này, y sẽ vĩnh viễn không để người đàn ông này biết. Thái Quân Thành cầm lấy thìa, khoét một miếng Tiramisu có mùi thơm nồng nàn lớn cho vào trong miệng, lặng lẽ nhắm nháp hương vị.....

5. Chương 2-1

Mùa đông, là mùa mà Thái Quân Thành ghét nhất trong năm. Đối với người có thể chất thiên về mùa mát như y mà nói thì ý nghĩa của mùa đông chính là không ngừng phát sốt, cảm cúm cộng với tiêm, uống thuốc. Cơ thể bình thường vốn khỏe như vâm, nên y thật sự không chịu nổi bản thân vừa đến mùa đông liền suy yếu giống như Lâm muội muội, đối với nam sinh đang ở thời kỳ mãn cảm của thiếu niên mà nói thì loại suy yếu giống nữ sinh này thật sự khiến y cảm thấy buồn bực.

Kéo sát chiếc áo lông dày nặng vào người, dù ăn mặc giống ninja rùa nhưng Thái Quân Thành vẫn cảm thấy từng trận gió rét giống như có yêu thuật mạnh mẽ chui vào cơ thể, lạnh, lạnh khiến y phát run, thật sự rất kỳ lạ! Mùa đông chết tiệt!

Mà càng đáng chết hơn chính là, sáng sớm mùa đông trời lạnh như thế mà y còn phải lên trường luyện thi quỹ quái gì! Thật là muốn trốn học mà!

Không được! Lạnh quá! Sắp bị đông chết rồi! Nhanh chóng tìm một chỗ tránh đám gió lạnh này rồi nói sau. Mắt nhắm đến cửa hàng tiện lợi ở phía trước cách chỗ này 50m, Thái Quân Thành lấy tốc độ 100km/h chạy vọt vào đó.

"Ông chủ, tôi muốn một cốc cà phê nóng."

Vừa gọi xong, Thái Quân Thành mới cảm giác được không khí trong cửa hàng tiện lợi có gì đó không đúng. Thì ra không khí vốn đang vô cùng khản trương, vô cùng căng thẳng bị tiếng gọi của y làm ngắt quãng. Trong lúc nó ba người đứng bên cạnh giá hàng phía trước đang di chuyển toán loạn lập tức dừng lại.

"Cái kia..." Thái Quân Thành không biết nên nói gì, bỗng nhiên hai người cùng quay đầu lại nhìn y, mắt đối mắt.

"À! Cậu muốn gì?" Tên học sinh làm thêm đứng giữa ba người kia là người phục hồi tinh thần đầu tiên, cơ trí xông về phía quầy thu ngân, nở nụ cười buồn bán không hề tự nhiên, tiếp đón khách hàng.

"À...Tôi muốn một cốc cà phê nóng." Y thật sự bị chìm đắm trong không khí ấm áp trong cửa hàng tiện lợi này. Còn về phần bầu không khí quỷ dị vừa rồi, dù sao thì cũng không có liên quan gì đến y.

"À, được, cậu chờ một lát." Học sinh làm thêm xoay người, nhanh chóng pha cà phê cho khác.

Mà lúc này, âm thanh chất vấn vừa bị Thái Quân Thành cắt ngang ở giá hàng bên cạnh lại tiếp tục vang lên.

Do xuất phát từ việc nhầm chán trong lúc đợi cà phê, Thái Quân Thành dựng thẳng lỗ tai lên, nghe câu có câu không.

"Nói, rốt cuộc có phải cậu trộm không?"

"Nói chuyện, rốt cuộc có phải cậu trộm không, đừng tưởng không nói chuyện thì không có chuyện gì!"

"Tôi thấy rõ ràng ở giá hàng này có ba gói thuốc, tại sao vừa chuyển một chút liền chỉ có một gói? Vừa rồi trong tiệm chỉ một mình cậu là khách, tôi không nghi ngờ cậu thì nghi ngờ ai đây?"

"Đứa nhỏ này, tại sao lại như vậy chứ? Trả lời một câu đi, tôi cũng không nhất định phải bắt cậu đến cục cảnh sát. Cậu cầm, thì trả lại cho tôi là được rồi. Trong nhà cậu có khó khăn, tôi mở tiệm này nhiều năm rồi tôi biết. Nhưng trộm này trộm nọ là hành vi không tốt. Cậu lấy thuốc ra đây, tôi sẽ coi như là không có chuyện này, được không?"

"Cậu là đàn ông đúng không? Tại sao dám làm không dám chịu chứ? Cậu là rùa đen rút đầu à? Đồ hèn nhát!"

"Cậu vẫn không nói chuyện, tôi muốn soát người! Tôi muốn báo cảnh sát!"

Nghe một lúc, chỉ nghe thấy tiếng lúc thì phần nộ kích động, lúc thì từng bước hướng dẫn của chủ tiệm, nếu không phải vừa rồi y nhìn thấy rõ là có hai người thì Thái Quân Thành còn tưởng một mình chủ tiệm ở đó phát điên lảm bả lảm bầm.

Rốt cuộc là kẻ trộm như thế nào đây, trộm này trộm nọ mà còn đúng tính hợp lý không nói một tiếng, khiến chủ tiệm giống như kẻ ngốc tự hỏi tự đáp, không nhịn được tò mò, Thái Quân Thành quay đầu nhìn chăm chú...

Một chiếc áo khoác giống như trên người y nhưng lại bị giặt nhiều đến không nhìn thấy màu sắc ban đầu được mặc trên người thiếu niên cao gầy, anh cúi đầu, bên môi treo một nụ cười nhạt không nên xuất hiện vào lúc này.

A, là anh ta! Mặc dù thiếu niên cúi đầu khiến người ta không thấy rõ diện mạo, nhưng Thái Quân Thành chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra anh - Lưu Phi Long!

Lại là anh ta! Tại sao một lần có liên quan đến từ 'trộm' thì lại nhất định là anh ta? Thật sự là khiến người ta cảm thấy xấu hổ.

"À, cà phê của cậu xong rồi." Học sinh làm thêm lại nở nụ cười chuyên nghiệp chuyển cà phê nóng hằm hạp đủ để Thái Quân Thành đi thẳng đến trường thi vào tay y.

"Cảm ơn. Tiền vừa đủ, không cần trả lại." Thái Quân Thành theo bản năng nhận cốc cà phê nóng xong liền nhanh chóng đi về phía cửa của cửa hàng tiện lợi, y thà đứng ở không khí rét lạnh bên ngoài còn hơn là đứng cùng một không gian với kẻ trộm đáng xấu hổ kia.

Tiếng leng keng phía sau khi đóng cửa vang lên đồng thời cũng chặn tiếng chất vắn lại ở bên trong cửa hàng, nhưng Thái Quân Thành vẫn còn nghe được âm thanh mơ hồ của chủ tiệm, càng ngày càng bén nhọn, cuối cùng thì bùng nổ.

Có điều, những điều này không liên quan gì đến y.

Trời rất lạnh! Thái Quân Thành không nhận được hắt hơi một cái.

Thật đáng chết! Vô cùng đáng chết! Buổi sáng nhảy mũi mấy cái, không ngờ buổi tối, sau khi từ trường luyện thi về lại cảm thấy đầu bắt đầu nặng lên. Mặt thật nóng, cả người nóng đến mức như sắp bốc cháy, mắt có chút mờ lung, cảnh vật phía trước bắt đầu đảo qua đảo lại, chân không có sức lực đi về phía trước, giống như đạp lên bông, đạp lên mây... Thái Quân Thành không cần đến gặp bác sĩ cũng biết bản thân lại phát sốt rồi, mẹ nó. Quả thật tệt hết biết! Y nhìn thấy được bản thân nằm té xỉu cách đó không xa đang tà ác vẩy cánh tay về phía y.

Rõ ràng cách nhà chỉ còn vài trăm mét thôi! Trước mặt y lại biến thành màu đen... Mẹ nó! Y không nhận được thăm rửa trong lòng. Mùa đông này, vừa đen lại vừa lạnh, trên đường ngay cả một bóng ma cũng không có, nếu bây giờ mình té xỉu, thì ngày mai nhất định sẽ có báo đăng - Một thiếu niên ở thành phố X, chết trong đêm đông, cách nhà mình vài trăm mét!

Đừng hy vọng đến mẹ già bây giờ đang không biết ở chỗ nào, cũng chẳng biết lúc nào sẽ trở về phát hiện con trai ruột ngã xuống cách cửa nhà không xa, đương nhiên càng không cần trông cậy vào ông cha già, người đang đi công tác vì hợp đồng lớn, không biết bây giờ đang vui vẻ ở góc nào sẽ nghĩ tới con trai ruột sẽ chết trong một ngày đông trước cửa nhà... Thái Quân Thành cười khổ, không phải là bọn họ không thương đứa con trai là y, chỉ là không yêu nhiều bằng bản thân họ thôi.

Liều mạng trong nháy mắt, còn vài bước...300m...250m...200m...Y đã nhìn thấy ánh sáng của thành công rồi.

[Rầm!] Một tiếng, trong lúc hoảng hốt Thái Quân Thành không chú ý tới bậc thềm dưới chân, chân phải đạp vào không khí, cả người không có chỗ tựa ngã cắm đầu xuống... Cũng may chỉ có một bậc... Đây là ý nghĩ duy nhất của y, sau đó thì y không còn biết gì nữa.

Một bóng đen bao phủ người đang bất tỉnh trên mặt đất, bóng đen cao gầy khom người xuống, cẩn thận đánh giá người trên đất, sưng sốt một chút, sau đó dùng sức nắm chặt cổ áo người trên đất, cố gắng kéo người đó lên.

Đúng vậy, không có tình huống như siêu nhân dùng một tay khiêng người lên vai, khiến người ta kinh thán; Cũng không giống như trong tiểu thuyết đam mỹ đã viết rằng là dùng tay bế ngang như công chúa, đưa một đồng thiếu nữ vào không gian mơ màng.

Cánh tay nhỏ bé yếu ớt trên cơ thể chưa phát dục hoàn toàn kia chỉ có thể làm cho người khác học máu kéo người giống như bao tải kia đi về phía trước... Toàn bộ quá trình cứu người tạo cho người khác cảm giác vô cùng uất ức, nhưng vẫn có thể nhìn ra được bóng đen kia đã dùng hết sức của bản thân rồi.

6. Chương 2-2

Thế mà lại không chết? Thật sự không thể tưởng tượng nổi! Thái Quân Thành mở mắt ra liền phát hiện bản thân đang nằm yên ổn trên chiếc giường ấm áp trong nhà mình, cái này còn làm người ta khó tin hơn chiến tranh thế giới thứ ba kết thúc!

Giật giật mười đầu ngón tay đặt dưới chân, hết nhắm mắt, lại mở mắt, nhắm rồi lại mở, lòng đen lên xuống, qua trái qua phải vòng vo đến mười vòng.

Cái bát trên tủ đầu giường này là gì?

Phịch! Thái Quân Thành từ trên giường ngồi phắt dậy...

Đột nhiên quay đầu sang, ngậy ngốc trừng mắt nhìn, dường như chiếc bát trên tủ đầu giường nói cho y là có một người khác ngoài y ở đây.

Bịch! Do ngồi dậy quá mạnh, cộng thêm còn đang sốt cao, khiến đầu thiếu oxi khẩn cấp, lực hấp dẫn của địa cầu không chút lưu tình hung hăng kéo cơ thể suy yếu kia xuống giường.

Đau! Thật sự đau quá! Ép buộc qua lại như vậy, Thái Quân Thành cảm thấy xương cốt đau nhức giống như bị xe nghiền qua, không nhịn được nhắm mắt lại, cau mày, uất ức rên rỉ thành tiếng.

Một bóng đen lặng lẽ che khuất ánh sáng trên đỉnh đầu Thái Quân Thành, y vừa mở mắt ra, bóng đen cũng đột nhiên lui về phía sau một bước.

Dưới ánh đèn, Thái Quân Thành gần như ngây người, thân hình cao gầy này, quần áo tẩy trắng đến mức không nhìn ra màu sắc ban đầu này, mái tóc buông xuống này...

Bóng đen này không phải là Lưu Phi Long mình vừa gặp buổi sáng thì còn ai?

Vấn đề là - tại sao Lưu Phi Long lại xuất hiện trong nhà mình, còn đứng ở phòng mình!

Kẻ trộm! Không biết vì sao từ này lại bật ra từ trong suy nghĩ của Thái Quân Thành, hình ảnh ở cửa hàng tiện lợi sáng nay khiến y cảm thấy bản thân cũng không phải đang suy nghĩ miên man.

Thần kinh bỗng nhiên căng thẳng, Thái Quân Thành vừa hồi tưởng xem trong tivi dạy phương pháp nên đối phó với kẻ trộm như thế nào, vừa vụng trộm liếc mắt về phía bên cạnh cửa sổ.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của y, cửa sổ mở, gió lạnh thổi rèm cửa sổ tạo nên tiếng kêu cách cách. Đúng! Nhất định là Lưu Phi Long từ cửa sổ nhảy vào phòng y. Nhìn xem bên cạnh cửa sổ còn dấu chân! Đúng! Chính là như thế này! Thái Quân Thành thâm khẳng định phỏng đoán của bản thân, may là bản thân tỉnh đúng lúc!

Vấn đề là mình lên làm gì bây giờ? Thật sự đáng chết! Nếu không phải bản thân phát sốt, thể lực không đủ, thì y không tin là bản thân không đánh lại cái người nhìn giống xào trúc, chỉ có độ cao không có độ dày kia! Nhưng bây giờ bản thân lại mềm như bông vải, đừng nói đánh người, ngay cả bóp chết một con kiến cũng đã không dễ rồi!

Đúng rồi! Phô trương thanh thế! Nói thế nào thì nhìn qua cơ thể của bản thân cũng có chút sức mạnh, Lưu Phi Long này lại không biết y đang phát sốt không có sức, hơn nữa nhìn dáng vẻ yếu ớt buổi sáng của người này ở cửa hàng tiện lợi thì khẳng định là người có tâm làm trộm nhưng lại không có gan làm trộm! Bản thân có thể giả trang thành dáng vẻ hung ác, dọa anh ta chạy đi!

"Thái Quân Thành..." Còn chưa kịp làm gì thì người đó chậm rãi tới gần đầu giường, thốt ra âm thanh trầm thấp, khiến Thái Quân Thành đang ở trên giường chấn động, liều mạng, dùng điểm sức cuối cùng ngồi bật dậy, rống to: "Anh muốn làm gì?"

Hừ! Âm thanh vừa mới ra khỏi miệng, Thái Quân Thành lại bị giọng khàn khàn giống như giồng như vịt đục của mình dọa sợ.

"Cháo nguội rồi..." Người đó vẫn cúi đầu, nhẹ nhàng, chậm rãi. Chỉ là gương mặt kia vẫn không nâng lên, bàn tay yếu ớt bưng bát cháo đặt trên tủ đầu giường đưa về phía y.

Cháo gì? Thái Quân Thành hoàn toàn không biết anh đang nói gì, vung tay hất cái bát trước mặt xuống đất, giả bộ ác tướng mười phần hung ác, vô cùng hung ác nổ súng về phía kẻ trộm bản thân vừa nhận định: "Anh! Đừng tưởng rằng cúi đầu thì tôi không biết anh là ai! Anh tên là Lưu Phi Long! Tôi nói cho anh biết! Đừng tưởng rằng từ cửa sổ vào thì có thể trộm cái gì! Đừng tưởng trong nhà có mình tôi thì tôi sẽ sợ anh! Tôi nói cho anh biết! Tôi đai đen Taekwondo đấy! Bây giờ tôi cho anh cơ hội, anh lại từ cửa sổ này leo ra, tôi sẽ coi như chưa xảy ra chuyện này! Tôi sẽ coi như anh chưa từng tới nhà tôi trộm đồ! Tôi nói cho

anh biết, không cần chờ tôi đổi ý! Nếu không tôi sẽ tự mình đánh anh bất tỉnh rồi đưa anh đến cục cảnh sát! Có nghe không?” Một hơi nói toàn bộ lời kịch đã chuẩn bị trong đầu ra ngoài, Thái Quân Thành cố gắng chống hai mí mắt đang muốn sụp xuống, tiếp tục trừng mắt, hung tợn nhìn thẳng vào thiếu niên cao gầy, trong lòng đánh cược, hi vọng chiêu này có hiệu quả.

Thiếu niên cao gầy cúi đầu, bị Thái Quân Thành cuồng loạn oanh tạc đến mơ màng, ngơ ngác đứng tại chỗ, giống như hoàn toàn không biết Thái Quân Thành đang nói cái gì...Sau một lát, bả vai thiếu niên khẽ run một cái, lặng lặng nhìn đồng bát vỡ nát trên mặt đất, sau đó không nói gì, cũng không leo cửa sổ ra ngoài như Thái Quân Thành nói, mà bình tĩnh mở cửa phòng, lẳng lặng đi ra ngoài.

A? Lúc này đến phiên Thái Quân Thành mơ hồ, giống như chưa bao giờ thấy kẻ trộm quang minh chính đại đi ra từ cửa chính! Sau một lúc y mới hồi phục tinh thần, lập tức há miệng, dùng âm thanh khùng bố khó nghe như xe tải cũ nát hướng về phía cửa phòng mở toang hô to: "Này, này, anh! Kẻ trộm kia đứng lại cho tôi! Tôi không thể không bắt anh đến cục cảnh sát được!"

"Nửa đêm, gọi cái quỷ gì!" Một giọng nữ tức giận ngăn trở quyết định muốn đi bắt tên trộm có hành vi lớn mật kia của Thái Quân Thành.

Mẹ gì? Thái Quân Thành vất một nửa người trên giường, ngây ngẩn cả người.

"Con làm cái quỷ gì thế? Ầm ỉ muốn chết!" Mẹ Thái không vừa ý nhìn đám mảnh sành trên đất: "Nhìn xem, tại sao cháo ngon như thế lại bị đổ xuống đây. Không ăn thì thôi, hắt xuống đất làm gì?"

"Mẹ?"

"Làm sao thế? Giống như gặp quỷ vậy? Nhìn thấy mẹ con ngạc nhiên vậy sao?" Mẹ Thái bực mình nhìn biểu cảm giống như gặp người ngoài hành tinh của con trai, được rồi, bà thừa nhận bản thân về nhà hơi ít, nhưng bà vẫn về mà, đâu cần phải kinh ngạc như vậy chứ.

"Này, cầm lấy cháo, không cần đánh đổ nữa. Cầm cẩn thận!" Mẹ Thái nhét bát cháo đang bung trong tay vào tay con trai, gấp một cái thật dài: "Ai, buồn ngủ quá. Con ăn xong đi ngủ sớm một chút, trên đất ngày mai dọn cũng được."

Cháo? Thái Quân Thành ngây ngốc nhìn cháo trắng đang bốc hơi trong tay, cảm thấy đột nhiên bản thân biến thành ngu ngốc, rốt cuộc toàn bộ chuyện này là sao?

"Mẹ, tên trộm kia..."

"Trộm nào? Ở đâu có trộm? Có phải đầu nóng đến hỏng rồi không?" Dù sao cũng là con trai ruột của mình, thương chứ, mẹ Thái có chút lo lắng sờ sờ trán con trai: "Bình thường mà, hình như sốt một chút rồi."

Không có kẻ trộm sao? Nhưng rõ ràng y thấy Lưu Phi Long ở trong phòng mình mà, chẳng lẽ những điều vừa rồi đều là mơ: "Mẹ, người vừa rời từ phòng con ra không phải là Lưu Phi Long sao?"

"À, thì ra cậu bé đó tên là Lưu Phi Long? Mẹ hỏi nửa ngày cũng chưa hỏi được." Thật là đứa bé ngoan: "Nó đưa con về. Mẹ còn chưa về tới nhà, từ xa đã thấy một người kéo con giống như là bao tải, vội vàng qua đó, thì ra là con phát sốt té xỉu, mẹ phải nhờ cậu bé mới đưa được con về nhà đấy."

Kéo về? "Không phải là Lưu Phi Long đến nhà chúng ta trộm này kia sao? Dấu chân bên cửa sổ là sao?"

"Trộm này kia?" Mẹ Thái trừng mắt: "Con đang nói linh tinh gì thế? Vớ va vớ vẩn! Thật sự là sốt đến hồ đồ rồi! Dấu chân bên cửa sổ, là do mẹ con quên mang chìa khóa, đành phải nhờ cậu bé đó leo cửa sổ mở cửa giúp mẹ."

"Lưu Phi Long thực sự không phải kẻ trộm?" Thái Quân Thành vẫn không muốn tin.

"Ngu ngốc! Làm sao mẹ có thể có đứa con trai ngốc như con chứ!" Mẹ Thái tức giận, đập một cái vào gáy của con trai: "Có phải gần đây con xem phim thổ phỉ đến tẩu hỏa nhập ma rồi không? Cái gì kẻ trộm? Điên sao? Thích miên man suy nghĩ như vậy thì đi làm đạo diễn quay phim đi!"

Lưu Phi Long không phải là kẻ trộm? Tất cả đều do bản thân sốt cao nên suy nghĩ miên man? Đầu bị đập đau nhức, Thái Quân Thành ngậy ra giống như người gỗ, mình hiểu lắm anh ta rồi hả? Thật sự như vậy sao? "Anh ta thật sự không phải kẻ trộm?"

"Đương nhiên là không phải! Đầu con cháy hồng rồi! Được rồi, ăn cháo rồi ngủ đi."

Thật sự! Thật sự là mình hiểu lắm anh ta rồi! Hối hận tràn từ tim ra, từ lúc chào đời đến nay thì đây là lần đầu tiên hiểu lắm người khác, còn là hiểu lắm lớn như vậy, đầu óc vốn do sốt mà không thanh tỉnh của Thái Quân Thành giờ đây vô cùng hỗn loạn, cảm thấy bản thân thật sự kém cỏi, tại sao lại có thể rùng rợn ghen ghét tội danh kẻ trộm lên người người khác chứ?

"Được rồi, đừng ngậy người nữa! Ăn cháo đi, lạnh không tốt."

Cháo? Y lại nhìn bát cháo trong tay, bỗng nhiên Thái Quân Thành hồi phục tinh thần, trong lòng có một trận xao động mãnh liệt, vô cùng ấm áp, đây là lần đầu tiên mẹ già nấu cháo cho y, mẹ già không bao giờ xuống bếp lại nấu cháo cho y, y cảm thấy điều này còn lạ lẫm hơn người ngoài hành tinh tấn công địa cầu, thật sự là làm y bất ngờ cùng cảm động!

"Cảm ơn mẹ nấu cháo cho con." Y gần từng chữ, trình trọng mà thâm tình.

"Không cần cảm ơn mẹ. Không phải mẹ nấu, con thấy mẹ xuống bếp bao giờ chưa? Đây là do đứa bé Phi Long gì đó nấu cho con." Mẹ Thái miễn cưỡng vung tay xóa tan lời thoại cảm động của con trai.

"Lưu..Phi Long?" Thái Quân Thành nắm chặt bát cháo trên tay, vô ý hỏi.

"Đúng vậy. Thoạt nhìn đứa trẻ này thật sự có năng lực. Chắc là ở nhà phải xuống bếp mỗi ngày." Thật hy vọng con trai mình cũng có thể như vậy, nếu như vậy thì bà không cần mỗi ngày đều gọi đồ ăn ngoài rồi.

Là người bị bản thân thầm coi là kẻ trộm, lại bị bản thân mắng là kẻ trộm nấu cháo? Bát cháo trên tay bỗng nhiên trở nên nóng quá, nặng quá - tay y đau giống như bị thiêu đốt, lại nặng khiến y không có cách nào giữ được.

"Cháo nguội rồi..." Dường như bên tai lại vang lên âm thanh trầm ấm của Lưu Phi Long.

Chưa bao giờ Thái Quân Thành cảm thấy áy náy cùng tự trách như thế, cảm giác như gây ra tội ác vây quanh y. Y cảm thấy thì ra cuộc sống mười mấy năm tự cho là đúng của mình lại ngậy thơ và buồn cười như thế.

"Vậy...Lưu Phi Long đâu?" Hy vọng bản thân có thể nói với xin lỗi với anh.

"À? Cậu bé đó sao. Đã đi rồi. Nó đưa bát cháo trên tay con cho mẹ, nói là về trước. Được rồi, đừng hỏi nữa. Mẹ thật sự muốn đi ngủ, ăn cháo xong rồi ngủ sớm đi. Để bát sang bên cạnh là được. Chờ mai hết sốt, dọn luôn với đấm trên đất." Mẹ Thái không nhịn được, gấp gấp gấp dài thòng thả ra khỏi phòng con trai.

Đi rồi sao? Thái Quân Thành ngơ ngác ngồi trên giường, ngơ ngác ăn từng muỗng cháo, cảm thấy cháo đắng đến mức khó có thể nuốt xuống.

Phần cháo trắng này giống như bản năng muốn né tránh bóng dáng Lưu Phi Long của Thái Quân Thành. Hoàn cảnh khác nhau khiến hai người xa lạ càng không có cơ hội chạm mặt. Biết rõ bản thân thiếu anh một lời xin lỗi, nhưng không biết tại sao Thái Quân Thành không mở miệng được. Từ nhỏ y đã được dạy, có sai thì phải xin lỗi, nhưng y không có cách nào thực hiện với bóng dáng cao gầy kia.

Sự kiện này giống như vết thương đóng vảy trong lòng, dù biết nó luôn tồn tại, nhưng lại không dám chạm vào, sợ vết thương sẽ lại chảy máu, bởi vậy chỉ có thể lừa mình rằng nó không tồn tại. Nhưng nó vẫn luôn theo sát, vào một đêm nào đó, lúc nào đó, đột nhiên trở nên đau nhức.....

7. Chương 2-3

Sau mỗi lần kết thúc quay phim y đều sẽ đến đây, giống như một thói quen, tự mình lẳng lẳng lấy Tiramisu tuyệt vời do người đàn ông đó làm từ trong tủ lạnh ra rồi tự thưởng thức nó cũng là một thói quen, giống

như một ông già chưa thỏa mãn dục vọng trộm ngắm bóng dáng của người đàn ông kia càng là một thói quen.

Một đồng thói quen, Thái Quân Thành không biết nó được tạo thành như thế nào, cũng không biết từ bao giờ những thói quen đó lại biến thành cơn ghiền khiến y say mê không thể tự thoát ra được. Ngoại trừ càng lúc càng hăm sâu hơn thì y thật sự không còn sự lựa chọn nào khác.

Có lẽ bởi vì do lang thang quá lâu, lang thang quá xa khiến trái tim y cô đơn quá lâu, lâu đến mức khát vọng có một bến tàu để ngừng, cho dù chỉ là một bến tàu nho nhỏ, cho dù người ở bên ngoài thấy đơn sơ đến không chịu nổi thì trong mắt y, bến tàu đó vẫn giống như thiên đường. Y cắm mỏ neo thật sâu trên bến tàu, khóa chặt lại, rồi lúc nào cũng lo lắng bến tàu này sẽ đột nhiên biến mất, hoặc bị nước biển nhấn chìm. Y không dám tưởng tượng đến tình cảnh bản thân sẽ mất đi bến tàu này, nếu thật sự có một ngày mất đi người đàn ông này, thì e là cuộc sống của y sẽ hoàn toàn thoát ra khỏi quỹ đạo vốn có của nó.

Y không có cách nào thuyết phục bản thân, loại lo lắng này chính là buồn lo vô cớ. Bởi vậy, y chỉ có thể lo lắng đề phòng, tìm cho bản thân đủ loại lý do, đến đây nhìn chằm chằm bến tàu này.

Tiệm bánh ngọt đóng cửa muộn nhất là vào mười giờ đêm, mà y lại luôn phải làm việc đến nửa đêm hoặc rạng sáng mới có thể đến nơi này. Bởi vậy, mỗi lần đến, quán nhỏ yên tĩnh này vĩnh viễn chỉ có một người khách là y. Hưởng thụ toàn bộ quán nhỏ, hưởng thụ Tiramisu giữ lại cho y, hưởng thụ chiêu đãi đặc biệt chỉ dành cho một người của chủ tiệm, loại ưu đãi đặc biệt này khiến y ở sau lưng thắm đượm rỡ như đứa ngốc.

Mà muốn hưởng thụ phần ưu đãi này, y sẽ phải cố hết sức để nghĩ các loại biện pháp né tránh đám nhân viên bên ngoài, né tránh đám phóng viên không chỗ nào không có, giả trang thành đủ kiểu người kỳ quái trong đêm, lén lút giống như kẻ trộm lảng lảng đến nơi này. Y không muốn vì bản thân mà mang đến phiền toái gì cho người đàn ông kia, y hiểu rõ làng giải trí, một khi đã vào thì chính là vĩnh viễn không có ngày lành.

Mà đối với người đàn ông thích yên tĩnh như vậy thì ý nghĩ kia có bao nhiêu thống khổ, cho dù người đàn ông đó đã từng cười, nói với bản thân y rằng mình không thêm để ý.

Cho dù có trễ bao lâu, mệt bao nhiêu, chỉ cần có thời gian, y nhất định phải xuất hiện ở quán nhỏ này trong đêm khuya, có nhà mà không về, có người đã từng mắng y có khuynh hướng tự ngược, y luôn cười cho qua chuyện. Người đó không rõ, chờ đợi hơn mười năm, bỏ lỡ hơn mười năm, hồ đồ hơn mười năm, đột nhiên lại hiểu rõ là bản thân có bao nhiêu quý trọng từng phút từng giây có thể bên người đàn ông, coi như chỉ là lảng lảng ngồi, vụng trộm nhìn.

"Vẫn nên tới đây vào ban ngày đi, buổi tối thức khuya không tốt." Kèm với âm thanh trầm nhẹ, là một kiểu điểm tâm nhẹ Thái Quân Thành chưa bao giờ nhìn thấy được đặt nhẹ xuống bàn trước mặt y.

"Cú mèo chuyển thể cũng không phải là tôi." Cũng không nghĩ lại xem, ai mới là người luôn lảng lảng nghiên cứu phát triển kiểu đồ ngọt mới vào rạng sáng. Thời gian người đàn ông thức đêm tuyệt đối không ít hơn mình.

Người đàn ông cũng không phải bác, chỉ là cú đầu, không tiếng động gia tăng độ cong vốn có ở khóe miệng.

Biết người đàn ông đang chờ bản thân cho ý kiến về đồ ngọt mới ra của mình, Thái Quân Thành kéo điểm tâm qua, dùng thìa nhỏ đặt trên món điểm tâm, xúc một miếng nhỏ, đưa vào miệng, ừ, vị sữa nồng đậm dần tan ra trong miệng, xen lẫn một chút vị rượu ngọt, nồng như không bị lẫn, đầu lưỡi giống như mật, lưu lại mùi hương trên răng cội môi.

"Ừ, rất ngon." Thái Quân Thành ngẩng đầu lên, dùng sức trịnh trọng gật đầu với người đàn ông, tiện thể khoe luôn nụ cười chân thành rực rỡ. Ngây ngốc lâu trong làng giải trí, cộng thêm tính cách khuôn sáo từ nhỏ, khiến y luôn để nụ cười lễ phép khách khí chiếm giữ trên khuôn mặt dễ nhìn. Còn nụ cười phát ra từ nội tâm, y chỉ nguyện giữ lại cho người đàn ông này.

Người đàn ông mỉm cười, không quá rầy y lảng lảng giải quyết đồ ăn, theo thói quen cúi đầu chậm rãi, thông thả quay về phòng làm việc.

Trong giây phút người đàn ông xoay người, Thái Quân Thành nhú mào, biểu hiện cảm giác chân thật của y với đồ ngọt trong tay, y không thích! Không phải nói là đồ ngọt này không ngon! Sai rồi! Đồ ngọt người

đàn ông này làm tuyệt đối là hạng nhất, y có thể tưởng tượng được hôm nay sau khi mở cửa buôn bán, kiểu đồ ngọt mới này nhất định sẽ bán đắt như tôm tươi. Nhưng y không thích, ngoại trừ Tiramisu ra thì y ghét tất cả các đồ ngọt.

Từ nhỏ, y đã vô cùng chán ghét loại đồ ngọt mềm yếu, trơn bóng gì đó, ăn vào miệng đã muốn phun ra. Nhưng chẳng biết từ lúc nào y lại bắt đầu thích Tiramisu, đương nhiên cũng chỉ giới hạn trong phạm vi do người đàn ông tự mình làm, nếu không coi như là được làm ra dưới tay của sư phụ chân chính đến từ nước Pháp y cũng không muốn ăn. Mà các loại đồ ngọt khác, dù là do người đàn ông làm, y cũng cảm thấy khó chịu, mới ăn vào, nuốt xuống yết hầu đã muốn phun ra.

Có điều, y tuyệt đối không muốn để người đàn ông biết bí mật này. Y không thể chịu đựng được có kẻ khác thay thế bản thân trở thành người nhấm nháp kiểu đồ ngọt mới của người đàn ông này, đây là tâm tư của y. Sau mỗi lần y gật đầu khen ngợi người đàn ông này sẽ lộ ra nụ cười dịu dàng, khiến y cảm thấy dù thứ nuốt vào là thuốc độc thì y cũng vui vẻ chịu đựng, huống chi chỉ là đồ ngọt ghê tởm kiểu mới thôi.

8. Chương 3-1

Mùa đông cuối cùng cũng đi qua, nắng ấm áp, cộng thêm gió nhẹ còn hơi lạnh mơn trớn làn da mang theo cảm giác vô cùng thoải mái. Thời tiết tốt thì tâm trạng sẽ tốt. Thái Quân Thành cảm thấy trạng thái nửa sống nửa chết trong mùa đông theo mùa xuân thoát ra ngoài, giống hệt như thay da đổi thịt, ngay cả bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng vui vẻ.

Đi trên đường, vui vẻ chào hỏi hàng xóm láng giềng vô tình gặp phải, Thái Quân Thành thật sự muốn ngâm nga một bài hát nào đó.

Đến ngã tư đường, nhìn thấy bóng dáng cao gầy, cúi đầu xem quyển sách gì đó đang cầm trên tay, từ đường khác đi về phía bản thân, mặc dù người đó cúi đầu, không thấy rõ diện mạo, nhưng y liếc mắt một cái liền nhận ra đối phương là ai.

Chuyện cũ khiến y hồi hận lại nổi lên, bước chân theo bản năng lại muốn tránh đi. Nhận thấy được hành vi theo bản năng của bản thân, Thái Quân Thành không nhịn được thầm mắng bản thân quá mức ngu xuẩn, bình thường trốn tránh còn chưa tính, nếu lúc này không chạm mặt thì đến lúc nào, suy cho cùng y cũng không cần vì trốn tránh mà ngay cả trường học cũng không muốn đi chứ? Nam tử hán đại trưởng phu, dám làm dám chịu, lúc trước là mình làm sau, thiếu người ta một câu [Thật xin lỗi], có cái gì mà phải sợ! Nói một câu xin lỗi là được rồi!

Trong lòng đã suy nghĩ xong, nhưng lúc thấy bóng dáng đó càng ngày càng gần mình, hai chân Thái Quân Thành giống như đóng băng, không có cách nào tiến về phía trước. Suy nghĩ khí phách trong lòng lúc trước lập tức xoay 360 độ....

Có lẽ, có lẽ ngay từ đầu đối phương không chú ý đến bản thân, đối phương luôn cúi đầu, nếu bản thân nhanh chóng đi qua thì đối phương sẽ không biết, lần sau sẽ xin lỗi vậy, lần này coi như chưa nhìn thấy.

Trong lúc Thái Quân Thành còn đang tự mình đấu tranh, bóng người cúi đầu đã đến sát bên người y, lơ đãng ngước mắt lên, vừa vặn nhìn thẳng vào mắt y.

Là anh ta? Thiếu niên cao gầy theo bản năng gật đầu với Thái Quân Thành, tự nhiên chào hỏi giống như họ gặp nhau mỗi ngày.

Xin lỗi! Não suy nghĩ, ra lệnh với hệ thống phát ra âm thanh, đáng tiếc bộ phận liên kết hai thứ này lại xảy ra vấn đề: "Tôi..." Trong cổ họng giống như bị mắc xương cá, ba chữ thực xin lỗi mãi không phát ra được, mà thay vào đó lại là: "Cháo ăn ngon lắm."

Lời vừa ra miệng, Thái Quân Thành ngây người tại chỗ, mặt đỏ lựng, đáng chết! Có phải đầu bị đập mạch rồi không? Nói cái quái gì vậy?

Thiếu niên cũng không nghĩ tới đột nhiên Thái Quân Thành sẽ nói một câu như vậy, ngẩn người một lúc, nhưng sau đó lại mỉm cười, giống như vô cùng vui vẻ, nhưng lại không nói gì.

Trong giây lát, không khí quá mức yên tĩnh, khiến Thái Quân Thành cảm thấy xấu hổ muốn chết, chưa bao giờ y cảm thấy bản thân ngu ngốc như bây giờ, cúi gằm đầu xuống, thật sự muốn tìm một cái lỗ để chui vào hoặc đột nhiên tàng hình.

"Này, đợi chút, đợi chút! Lưu Phi Long! Ai, cuối cùng cũng đuổi kịp cháu rồi!" Âm thanh hỗn hển đánh vỡ không khí xấu hổ đến đọng lại thành giọt này.

Thái Quân Thành ngẩng người, thì ra là ông chủ cửa hàng tiện lợi của tiểu khu: "Xin..." y đang muốn chào hỏi.

Nhưng ông chủ cửa hàng tiện lợi giống như không nhìn thấy y, chỉ chăm chăm nhìn thiếu niên cao gầy bên cạnh y, mắt tỏa sáng, vô cùng kích động: "Lưu Phi Long, tại sao cháu có thể cứ như vậy chạy trốn được? Bác còn chưa cảm ơn cháu mà, đứa nhỏ này thật là. Hôm nay thật sự rất cảm ơn cháu! Ít nhiều cháu cũng cường chế di dời kẻ bắt cóc mà. Không có cháu, cửa hàng tiện lợi của bác đã tổn thất nghiêm trọng rồi. Thật sự rất cảm ơn cháu."

Ông trời ơi, nơi này có tiếng là an toàn nhất khu vực này, làm sao bản thân biết được sáng sớm đã xui xẻo gặp kẻ bắt cóc, lại còn cầm dao! Ôi trời ơi! Dọa chết ông rồi!

Kẻ bắt cóc? Thái Quân Thành kinh ngạc trừng mắt, nhìn chăm chăm vào thiếu niên, cảm thấy người này thật sự lao vào đâm rỗng hang hổ, chỉ bằng thân mình cao gầy này? Chỉ bằng cánh tay nhỏ bé yếu ớt này?

"Ông trời! Thật sự phải cảm ơn cháu." Chủ tiệm kích động nắm chặt hai tay của thiếu niên, cảm động đến phát khóc. "Nếu không có cháu cản trước mặt bác, cản giúp bác một giao kia, thì chắc là bác đã không còn sống đứng ở chỗ này nói chuyện với cháu nữa rồi. Nhìn xem, cổ còn vết máu này, bác mới chỉ xoay người một cái, tại sao cháu lại cứ như vậy chạy đi. Đi đến đây, bác dẫn cháu đến gặp bác sĩ."

Tầm mắt của Thái Quân Thành theo lời nói của chủ tiệm chuyển qua cổ của thiếu niên, quả nhiên dưới tai phải có một vết máu nhỏ dài. Chẳng lẽ Lưu Phi Long thật sự dựa vào thân hình này đuổi kẻ bắt cóc cầm dao đi? Thái Quân Thành cảm thấy không thể tin được, nếu không phải có vết máu này, y sẽ cho rằng chủ tiệm và Lưu Phi Long đang nói đùa, hoặc là nói ngược lại.

"Không cần. Chỉ là vết thương nhỏ thôi." Thiếu niên nhẹ lắc đầu, hoàn toàn không lấy nhiễm cảm xúc kích động của chủ tiệm, giọng nói vẫn trầm như vậy.

"Làm sao như vậy được? Thật đúng là đứa bé ngoan! Lần trước bác còn nghi ngờ cháu trộm thuốc, lần này cháu còn liều mình cứu bác, thật là vô cùng vĩ đại! Cháu thật sự là anh hùng! Thật sự là không thẹn với tên của cháu - Lưu Phi Long đó! Thật đúng là rồng bay lên trời! Cha cháu dạy tốt! Bác nhất định sẽ báo đáp cháu." Chủ tiệm vô cùng cảm khái, có khả năng kẻ bắt cóc đã chạy tới nơi đông đúc, có lẽ đã thoát rồi, chắc chắn sẽ không bắt được, cho nên ông cũng không tính báo công an. Nhưng ông vẫn muốn để xã khu khen ngợi đứa bé Lưu Phi Long này một chút.

Nghe vậy, Thái Quân Thành ngạc nhiên, thiếu chút hừ ra tiếng, đây đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ! Đủ châm chọc!

Rồng bay lên trời? Cha dạy tốt?

Chủ tiệm nói ra những lời này không sợ đau lưỡi, không sợ tự cho mình một bạt tai sao? Chẳng lẽ trước kia chủ tiệm đã quên bản thân mình nói về Lưu Phi Long với nhóm bà cô ở trong xã khu như thế nào sao? Mỗi lần đều nói anh ta không có gia giáo. Còn nói Phi Long cái gì, chỉ là một con sâu thối nát! Con của kẻ trộm không tốt, con trai của kẻ trộm vĩnh viễn là kẻ trộm. Còn nói nếu trong tiệm của mình bị trộm gì thì nhất định là Lưu Phi Long làm! Tương lai của đứa trẻ trong gia đình đơn thân như thế này chỉ có một con đường, chính là vào trại quản giáo dành cho thiếu niên.

Nghe khẩu khí đó thì chính là vô cùng chán ghét người tên là Lưu Phi Long. Cảm thấy Lưu Phi Long chính là ngọn nguồn của mọi nguy hiểm trong xã khu của bọn họ.

Từ khi nào Lưu Phi Long trong miệng của chủ tiệm lại biến thành rồng? Thành anh hùng? Từ khi nào lại biến thành vĩ đại như vậy rồi? Quá buồn nôn!

Thiếu niên siết chặt cặp nhỏ trong tay, anh chưa bao giờ gặp phải tình cảnh này, đối mặt với sự nhiệt tình của chủ tiệm, có vẻ như không có cách nào đối phó, đầu vốn đã cúi thấp nay lại càng thấp hơn: "Không cần, cháu không sao." Chỉ là cắt qua da, anh không muốn đi bệnh viện, cũng không cần phải đi. Chuyện sáng nay, anh chỉ theo bản năng nhảy ra đỡ dao, cũng không biết là làm như vậy có bao nhiêu vĩ đại.

"Như vậy làm sao mà được? Nhất định phải đi bệnh viện!" Chủ tiệm vẫn vô cùng nhiệt tình.

"Không cần..." Biết chủ tiệm có ý tốt, nhưng anh thật sự cảm thấy không cần thiết, hơn nữa anh còn có việc, muốn tránh hai tay đang nắm chặt tay mình của chủ tiệm, nhưng không ngờ trong lúc lôi kéo, 'roẹt' một tiếng, quyển sách nhỏ trên tay anh bị xé thành hai nửa.

Chủ tiệm bỗng ngây ngẩn cả người, việc này...

Quả thực là một vở hài kịch, nhìn xem, Thái Quân Thành vô tâm trở nên ngây ngốc, một đứa trẻ bị cho là hư thậm chí còn là tên trộm nhỏ, đảo mắt một cái lại thành anh hùng cứu người. Một chủ mắt lé vốn xem thường, khinh bỉ Lưu Phi Long, bây giờ lại sử dụng biểu cảm đối đãi với anh hùng. Giống như thượng đế cố ý an bài cho y thấy rõ tình người trong một trò đùa dai.

Quá khó coi rồi! Vẻ mặt sùng bái của chủ tiệm như một bàn tay hung hăng đánh vào mặt Thái Quân Thành, đau đến mức khiến y run lên. Đau đến mức cuối cùng y bất chấp tất cả, trực tiếp phóng qua bên cạnh hai người vẫn còn đang dây dưa kia, chạy thẳng về phía trước.

Bởi vì, tất cả những điều kia khiến y nghĩ tới bản thân cũng từng như thế! Cũng từng tự cho là đúng hiểu nhầm thiếu niên cao gầy có giọng nói dịu dàng kia.

9. Chương 3-2

"Chào mừng quý khách..." Nghe thấy chuông gió trước cửa vang lên, học sinh làm thêm nở nụ cười nghề nghiệp, chuẩn bị tiếp đón người khách đầu tiên của ngày hôm nay, lúc nhìn thấy người thì bỗng ngây dại.

Ôi trời, người này thật sự rất đẹp!

Như trực tiếp bước từ bức tranh thời trang ra vậy, người đó tùy ý phát tay, đến thẳng phòng làm việc: "Làm việc của cậu đi, không cần tiếp đón tôi."

"Này, hôm nay làm đồ ngọt gì vậy? Thật thơm!" Người tới đi vào phòng làm việc, việc đầu tiên là tự động mở tủ lạnh ra, tìm kiếm thức ăn, giống như quý chết đói tám trăm năm.

"Schwarzwälder Kirschtorte.(Bánh rừng rậm đen)" Lưu Phi Long cười không tiếng động, chăm chú làm đồ ngọt không ngừng đầu lên đáp.

"Chắc, không phải chỉ là bánh ngọt chocolate thôi sao!" Người tới từ phía sau vươn đầu qua vai Lưu Phi Long, nhìn đồ ngọt anh đang làm dở.

"Bánh rừng rậm đen không đen, không chứa màu đen của chocolate." Lưu Phi Long đổ một lượng nước ép anh đào lớn vào sữa tươi, cẩn thận đánh lên: "Bánh rừng rậm đen chân chính có nguyên liệu chủ yếu là nước anh đào. Chỉ là bây giờ thợ làm Bánh rừng rậm đen cho nhiều chocolate, mặt ngoài bánh ngọt sẽ thêm một tầng mảnh vụn màu đen của chocolate, khiến người ta liên tưởng đến rừng rậm đen xinh đẹp, khiến người nhiều cho rằng tên Rừng rậm đen của bánh được bắt nguồn từ đó. Thực ra nó phải được gọi là bánh ngọt rừng đen anh đào."

"Chắc, ai quan tâm nó là chocolate hay là anh đào, ăn ngon là được rồi." Người tới hoàn toàn không hứng thú với việc biết mấy thứ này, đặt mông xuống ghế dài trong phòng làm việc. Trên khuôn mặt tươi đẹp như anh đào thoáng hiện vẻ không kiên nhẫn.

Người tới tên là Khang Nam. Điểm thu hút người khác chính là khuôn mặt còn xinh đẹp hơn cả các cô gái xinh đẹp, nhưng trên gương mặt xinh xắn này lúc nào cũng có thể nhìn được vẻ không kiên nhẫn. Biểu hiện không kiên nhẫn của anh ta chính là một tiếng 'Chắc' - anh ta thường xuyên sử dụng nó khi nói chuyện với người khác, lúc không kiên nhẫn sẽ trực tiếp dùng, anh ta mới không thèm quan tâm người khác có xấu hổ hay không.

Đương nhiên người tới cũng tự hiểu bản thân, anh ta thừa nhận tính nhẩn nại của bản thân chỉ dành cho những chuyện anh ta cảm thấy hứng thú.

Một thằng nhóc như vậy, dù là ai cũng không thể tưởng tượng được anh ta chính là giáo viên, thậm chí là một giáo viên trung học có phẩm chất tốt.

Một giáo viên trung học, việc anh ta cảm thấy hứng thú nhất không phải là dạy học, giải đáp nghi vấn, chỉ dẫn cho học sinh mà là công việc dùng thể lực, công việc có thể khiến anh ta sử dụng càng nhiều sức mạnh thì anh ta càng yêu thích. Hi vọng lớn nhất của anh ta chính là có cuộc sống giống như công nhân. Trừ điều đó ra, sở thích duy nhất của anh ta thích là đồ ngọt. Anh ta thích đồ ngọt như mạng, đây cũng chính là lý do anh ta đi lại với Lưu Phi Long.

Một lần ngẫu nhiên đi ngang qua tiệm bánh ngọt của Lưu Phi Long, thử qua tài nghệ của anh, người này thiếu chút nữa rơi lệ ngay tại chỗ, ăn thật ngon! Vì thế người này bị tay nghề khiến người khác giật mình của Lưu Phi Long thu hút, mặt dày mày dạn tới đây mãi thành bạn tốt với anh.

"Còn không nhanh lên!" Khanh Nam bị mùi hương giày vò đến vô cùng đau khổ, vội vàng thúc giục.

Lưu Phi Long mỉm cười, động tác cũng không vì vậy mà nhanh thêm được chút nào, công việc làm chậm nhưng cẩn thận. Anh thích hưởng thụ cảm giác chậm rãi hoàn thành từng phần của bánh ngọt: "Làm bánh ngọt mà gấp sẽ không ngon. Phải làm mọi thứ theo trình tự. Tầng đầu tiên thả anh đào đông lạnh. Sau đó là quét bơ, việc này hoàn toàn không thể gấp. Phải từ từ quét, phải đều tay. Mỗi tầng bánh ngọt sẽ quét một lần bơ, lặp đi lặp lại vài lần, thẳng đến lúc tạo lên một tầng bơ cuối cùng, mặt trên cùng cũng quét một lớp bơ. Cuối cùng trang trí một vài quả anh đào tươi.

"Chậc." Khang Nam không kiên nhẫn bĩu môi, chuyển những giải thích cẩn thận của Lưu Phi Long vào tai trái, ra tai phải. Giải thích cho anh ta cũng vô dụng, dù sao anh ta cũng không làm, cũng không muốn làm. Anh ta chỉ muốn trực tiếp ăn là được rồi.

"Như vậy là hoàn thành rồi." Lưu Phi Long cẩn thận cắt một tiếng bánh ngọt lớn vừa hoàn thành, đặt vào trong đĩa, đưa cho Khang Nam.

Khang Nam thành kính từ trong lòng tiếp nhận bánh ngọt anh ta trông ngóng mòn mỏi con mắt, cũng không vội ăn, mà thưởng thức vẻ ngoài xinh đẹp trước - Màu đen của mảnh vụn chocolate giống màu đen của áo khoác, màu trắng của bơ giống màu trắng của áo sơ mi, mà anh đào trên bơ lại làm cho người ta liên tưởng đến bánh rừng rậm đen chỉ có phía dưới lớp mũ nhưng màu trắng có một viên ngọc màu hồng. Sau đó anh ta mới xúc một miếng nhỏ đưa vào miệng, một miếng này đầy đủ vị chua của anh đào, ngọt của bơ, đắng của chocolate, vị tinh khiết và thơm của rượu anh đào, quả thực vô cùng hoàn mỹ, tuyệt đối chịu được cái loại người kén khẩu vị. Muôn vàn cảm thụ cuối cùng biến thành một câu: "Ngon, ngon lắm!"

Lưu Phi Long ngẩng đầu lên, nhìn đáng vẻ ăn say sưa của Khang Nam, nhẹ nhàng cười.

"A, đúng rồi, lúc tôi vào cửa lại đụng vào chuông gió rồi. Anh có thể gỡ nó xuống không? Dù sao cũng đã cũ như vậy rồi. Nếu đụng vào người khác, tôi không tin chỉ có mình tôi than vãn với anh." Vừa nuốt thức ăn ngon, Khang Nam vẫn còn không quên than vãn cho bản thân hai câu.

Lưu Phi Long vẫn mỉm cười, tiếp tục làm đồ ngọt kế tiếp, không trả lời.

Nếu anh ta không nhầm thì chiếc chuông gió mãi không đổi kia là của vợ trước thằng nhóc này đưa: "Không phải là luyện tiếc chứ?" Khang Nam nhồi bánh ngọt vào miệng, tùy tiện hỏi.

Động tác trên tay Lưu Phi Long dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục.

Mắt sắc của Khang Nam chú ý tới cái khe dừng kia, lập tức trừng to mắt, thấp giọng kêu lên: "Này, ông anh, không phải anh thật sự luyện tiếc chứ? Nhiều năm như vậy rồi! Anh còn nhớ cô ấy sao? Ồi..." Đùa đúng không? Bản thân cho rằng anh lãnh cảm, không ngờ đầu gối này lại si tình như vậy!

"..."

Lưu Phi Long nghe anh ta nói cũng chỉ mỉm cười không đáp.

Thằng thẩn 'Chặc' một cái, Khang Nam lại bắt đầu cảm thấy không kiên nhẫn, lời nói của bản thân giống như viên đá rơi xuống vực sâu, ngay cả tiếng vang cũng không có. Thật không biết thằng nhóc này nghĩ như thế nào. Mặc dù trở thành bạn tốt với anh nhiều năm, nhưng bản thân lại không nhìn thấu được thằng nhóc này. Không biết chuyện gì, chỉ cần không liên quan đến đồ ngọt, anh đều cười đáp lại, thật đúng là hũ nút, ba cây gậy đánh không ra một cái rắm. Có khi anh ta thật muốn đặt anh lên bàn giải phẫu. Nhìn xem rốt cuộc trong bụng anh chứa cái gì.

Kỳ lạ, có điều, nói đến kỳ lạ thì còn có một người còn kỳ lạ hơn, mà không chỉ có kỳ lạ bình thường, mà còn là kỳ lạ thêm tự người. Nghĩ đến bóng dáng long lanh như ánh mặt trời, Khang Nam thầm cười xấu xa, giống như vòng vo đối đê tài: "Này, ông anh, có gần đây Quân Thành đã tới tiệm không?"

Lưu Phi Long hơi quay đầu, nhìn anh ta một cái, khẽ gật gật đầu.

"A, cậu ta có nói chuyện cậu ta có bạn gái mới với anh không? Hai người không phải là bạn tốt sao? Nói nghe một chút đi." Khang Nam cố ý làm vẻ mặt tò mò.

Cẩn thận làm khuôn bánh ngọt, vẫn nở nụ cười ấy, vẫn đậm phong khinh.

Thật mất mặt, Khang Nam vẫn chưa từ bỏ ý định: "Này, thật sự Quân Thành chưa nói qua sao? Cô gái lần này thật sự rất đẹp nha, tạp chí nào cũng nói đến. Nói cái gì mà bạn gái nhà người ta đẹp, bằng cấp cao, gia cảnh lại tốt, đứng với anh chàng Quân Thành đẹp trai của chúng ta chính là cặp đôi trời sinh."

"Còn muốn nữa không?" Lưu Phi Long lại đưa một đĩa bánh ngọt qua, hai lượng bát ngàn cân đối đê tài.

"Chặc! Lại đến một miếng." Khang Nam hoàn toàn nhận thua, muốn hỏi ra được suy nghĩ của Lưu Phi Long, thì còn khó khăn hơn gián điệp.

"Này, có người nào từng nói qua, yêu anh là một loại tra tấn, sống cùng anh là một loại thống khổ chưa?"

Sâu trong trí nhớ, trong lúc lơ đãng bị người khác đột nhiên nhắc tới, Lưu Phi Long theo bản năng ngừng việc đang làm trên tay, quay đầu về phía bạn tốt.

"Này, nhìn tôi mà nói này, tôi tự biết rõ bản thân, không có tính nhẫn nại, miệng lại xấu xa, nhưng ít nhất là tôi còn biết. Tôi rất thẳng thắn. Thích là thích, không thích là không thích. Không giống như anh, dù có thích hay không đều không chủ động nói. Muốn người khác đi đoán. Đoán một lần còn được, đoán nhiều hơn làm người khác mệt muốn chết. Dù kẻ có tính nhẫn nại nào thì cũng có giới hạn, suy cho cùng cũng cảm thấy phiền. Lại nói, anh đối với người ta tốt, nhưng với ai anh cũng dịu dàng, cẩn thận chăm sóc, tràn đầy tình cảm như vậy, nếu là người thật lòng yêu anh thì nhất định sẽ không chịu nổi. Trong tình yêu, ai cũng muốn một tình yêu độc nhất vô nhị. Không phải giống như bỏ tất tình yêu như anh. Không đáng một xu! Cá tính nguội lạnh giống như nước của anh thì dù có lớn như lửa, mạnh mẽ hay nhiệt tình bao nhiêu cũng bị anh dập tắt. Cho nên, làm bạn tốt của anh rất tuyệt. Nhưng nếu ai yêu anh, nhất định sẽ chết dần chết mòn." Bên người anh có một ví dụ tàn khốc, ví dụ cái tên tự ngược kia sắp khiến bản thân anh ta sắp tinh thần phân liệt rồi.

Lưu Phi Long yên lặng nghe bạn tốt bàn luận về tình yêu, vẫn cười không đáp lại như vậy.

"Chặc!" Khang Nam ăn bánh ngọt trong tay, vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn, đột nhiên nghĩ tới hình như vừa rồi bản thân có thấy một cái bánh ngọt xinh đẹp trong tủ lạnh - hình như là Tira gì đó, anh ta không thể nhớ được tên đầy đủ là gì. Có điều, ăn ngon là được rồi. Giữ vững nguyên tắc tự lực cánh sinh, Khang Nam vươn tay kéo cửa tủ lạnh, chuẩn bị lấy bánh ngọt xinh đẹp ra.

"Cái đó không được." Lưu Phi Long giống như mọc thêm một cái mắt sau lưng, anh xoay người lại, trực tiếp lấy chiếc bánh ngọt trên tay Khang Nam đi.

"Này! Này! Tôi trả tiền không được sao?" Mắt thấy đồ ăn ngon biết mất, Khang Nam vô cùng đau lòng, vươn tay muốn cướp lại.

"Không được. Cái này phải đưa ra ngoài." Lưu Phi Long mỉm cười, trạng thái cự tuyệt vô cùng kiên định, nói rõ bánh ngọt này không có phần của Khang Nam.

Đỡ đêm dài lẩm mòng, viết lên mặt hộp địa chỉ cùng tên người nhận, Lưu Phi Long đưa cho nhân viên làm thêm, để cậu ta lập tức đi giao của người ta.

”Chậc!” Chỉ có thể tha thiết nhìn đồ ăn ngon bay đi, Khang Nam buồn bực không muốn tiếp tục ngây ngốc ở chỗ này, tùy ý vẫy tay, cùng ra ngoài với nhân viên làm thêm.

”Này, đợi chút.” Khang Nam gọi cậu nhân viên đang chuẩn bị lên ô tô lại, anh ta muốn nhìn xem rốt cuộc là ai hành đạo đoạt bánh ngọt của bản thân...

Tên trên hộp đầu tiên khiến Khang Nam sửng sốt, sau đó nở nụ cười quỷ dị.

Chữ giản dị trên mặt hộp viết: [Thái Quân Thành]

10. Chương 3-3

Buổi sáng, dù là nữ chính hay là nam chính đều có biểu hiện tệ hết biết, NG nhiều đến mức ngay cả cười y cũng không muốn mới tìm được một chút cảm giác như vậy. Vất vả đối phó với diễn viên thì kịch bản lại xảy ra vấn đề, biên kịch đột nhiên gặp phải chuyện không may, muốn đổi người trong chốc lát, rối loạn cả một buổi sáng, đến lúc có thể thở được một chút thì đã đến buổi chiều, ngay cả cơm trưa cũng bỏ qua.

Không biết tại sao lại như vậy, gần đây quay phim luôn không thuận lợi, chẳng lẽ năm nay y bị sao thái tuế chiếu? Khế ẩn huyết thái dương, theo thói quen mở hộp bánh ngọt trên bàn nghỉ ngơi ra, lại phát hiện bên trong đã trống trơn rồi.

Đúng rồi, hôm qua y quên mang tiramsu trong quán đến rồi. Thật là, từ trước đến nay y chưa bao giờ quên, mà đúng hôm nay lại quên!

Thật đúng là nhà đột gặp trời mưa. Mây không nhìn được nhú lại, tâm trạng trở nên gay gắt, nhắm mắt lại, điều chỉnh cảm xúc. Dường như mũi lại ngửi được mùi hương quen thuộc, bên tai vang lên âm thanh của trợ lý: ”Đạo diễn Thái, đây là bánh ngọt mới được tiệm bánh XX đưa tới. Tôi ký nhận thay anh rồi.”

Bánh ngọt? Thái Quân Thành đột ngột mở mắt ra, một chiếc hộp bánh ngọt đóng gói giản dị nhưng rất khác biệt được trợ lý đặt trên bàn nghỉ ngơi.

Nhìn chằm chằm chiếc hộp bánh ngọt bất ngờ một lúc lâu, Thái Quân Thành vô cùng hạnh phúc cười lên, trong lòng ngọt như mật. Giống như đối xử với vật trân quý nhất trên đời này, cẩn thận mở hộp bánh ngọt ra, Tiramisu xinh đẹp hiện ra trước mắt, cầm lấy thìa nhỏ được đặt trong hộp, nhẹ nhàng xúc một miếng, một chút đắng thơm ngọt đồng thời tan trong miệng, dường như toàn bộ những điều không thuận lợi vào buổi sáng đều biến mất, tâm tình bỗng trở nên tốt hơn.

Tình yêu đối với Tiramisu từ sau khi quen người đàn ông đó mới trở thành kỳ quái. Là Tiramisu khiến bản thân đi vào thế giới của người đàn ông, khiến hai người vốn không nên xuất hiện cùng một chỗ lại ở cùng một chỗ. Bởi vậy, dù là đồ ngọt trắng mịn mà bản thân căm thù đến tận xương tủy ở trong lòng y cũng có địa vị đặc biệt, cũng làm nó trở thành đồ ăn tuyệt mỹ phản ánh nhiệt tình yêu thương của bản thân. Cho dù tâm trạng có bao nhiêu tồi tệ, chỉ cần ăn một miếng Tiramisu người đàn ông tự tay làm thì y giống như máy móc đầy pin có khả năng vận chuyển với tốc độ cao.

Lại ăn một miếng bánh ngọt, Thái Quân Thành giống như sinh viên mới, dùng tinh lực gấp trăm lần vào đầu vào công việc quay phim.

Không biết tại sao buổi chiều quay phim lại diễn ra quá mức thuận lợi, mọi người vốn cho rằng phải chịu đựng suốt đêm cho đến khi Thái Quân Thành ra hiệu kết thúc công việc, tất cả đều vui vẻ đến điên rồi, khó có hôm được kết thúc công việc sớm như vậy, tất cả mọi người đề nghị đi KTV để buông lỏng một chút, cố gắng phải kéo Thái Quân Thành theo. Thái Quân Thành cười nói, nhẹ nhàng từ chối, đáp ứng toàn bộ mọi thứ để y mời. Dù sao mọi người không dám ép buộc y quá mức, vì thế sau khi nói lời tạm biệt liền rời đi.

Studio đang ồn ào bỗng yên tĩnh hẳn. Thái Quân Thành cho trợ lý về nhà trước, bản thân mang theo bánh ngọt ăn thừa chậm rãi đi về phía chiếc BMW của y.

Còn chưa tới chiếc xe, y liền thấy một bóng dáng đồ tươi khê tựa vào cạnh xe của mình.

”Đạo diễn Thái...” Sau khi phát hiện ra y có mặt ở đó thì một giọng nói mềm mại đáng yêu vang lên.

Trong mùa đông, cô gái xinh đẹp ăn mặc kiêu diễm lại có vẻ quá mức mỏng manh nhẹ nhàng nháy mắt, dao động bốn phía, ý tứ trong đó rõ ràng đến mức không thể rõ ràng hơn được nữa rồi.

Trong lòng Thái Quân Thành vô cùng chán ghét, nhưng trên mặt vẫn treo nụ cười lễ phép: "Cô có chuyện gì sao?"

Cô gái này hẳn là diễn viên số 3, lúc trước nhìn trúng cô ta vì vẻ kiêu diễm của cô ta phù hợp với vai kẻ thứ 3 trong kịch bản lần này. Cho nên mặc dù là người mới, y vẫn lớn gan đề bạt. Nói thực ra, từ lúc bấm máy đến giờ, kỹ thuật diễn xuất của cô ta cũng không tệ. Vấn đề duy nhất chính là dường như cô ta quá mức tự tin với bề ngoài của bản thân, luôn lấy cố quần quít, quang minh chính đại phóng điện, lén phóng điện với y, cô ta cho rằng chỉ cần cô ta có đủ tính nhẫn nại thì bản thân y nhất định sẽ quỳ gối dưới váy màu thạch lưu của cô ta.

"Đạo diễn Thái, em bị trật chân rồi..." Cô ta cố ý khoe đôi chân thon dài trắng nõn nà ra, dáng vẻ vừa thấy đã thương.

"Tôi giúp cô gọi điện thoại cho trợ lý nhé." Thái Quân Thành gấp chiêu phá chiêu, trực tiếp lấy điện thoại ra muốn bấm bàn phím.

"Không cần." Cô ta đã hạ quyết tâm, đêm nay nhất định phải thành công, cắn răng một cái, thân thể mềm mại trực tiếp ngã vào lòng Thái Quân Thành: "Đạo diễn Thái, có thể đưa em về nhà không?"

Nếu bây giờ còn không hiểu mấy câu nói của cô gái này có ý gì thì Thái Quân Thành chính là đồ ngốc, có sẵn cô gái xinh đẹp, vừa kiêu vừa mị, còn chủ động mời gọi, nếu người bình thường gặp loại chuyện tốt thì nhất định sẽ vui vẻ đến phát điên rồi, vấn đề là Thái Quân Thành không hề có cảm giác hưởng thụ hay tương tự, mà lại cảm thấy thân thể không xương cốt quần vào người y như rắn thật khiến y cảm thấy ghê tởm.

Duy trì lễ phép, Thái Quân Thành nhanh chóng tách người cô gái kia ra một đoạn, rồi lại lùi về phía sau một bước, lạnh nhạt có lẽ nói: "Như vậy không tốt, nếu nghiêm trọng ảnh hưởng tới quay phim thì tôi sẽ gọi điện để trợ lý tới đi bệnh viện kiểm tra với cô."

"Đạo diễn Thái...Em...Em thật sự yêu anh!" Cô gái xinh đẹp thấy y vừa muốn gọi điện thì giữ chặt tay y, nghiêm mặt, lớn tiếng thổ lộ.

"Cô yêu cái gì của tôi?" Thái Quân Thành cười lạnh.

"Yêu tài hoa của anh..."

"Làm sao cô biết tôi có tài hoa?"

"Anh là một trong những đạo diễn lớn giỏi nhất thế giới, đương nhiên là có tài hoa rồi." Cô gái cảm thấy vấn đề này rất kỳ lạ.

"Nếu tôi không phải là đạo diễn lớn, không có tài hoa, chỉ là người buôn bán ven đường thì sao?"

"Em vẫn yêu anh." Cô gái nói lời thề son sắt.

"Được, nếu tôi nói chỉ cần cô không yêu tôi, ngày mai tôi sẽ nâng cô lên làm nữ chính, cô còn yêu tôi không?"

A? Cô gái hoàn toàn ngây ngẩn cả người, đây là ý gì? Đây nhất định là thử thách của y: "Không! Em yêu anh! Em không làm nữ chính! Em đối với anh là thật lòng!"

"Vậy sao? Cô chỉ gặp tôi một thời gian đã biết tính cách của tôi, tôi là người nói một không nói hai. Đã đồng ý thì tuyệt đối sẽ làm được. Cô có biết phần tình huống ở kịch bản phía sau của chúng ta phải đối không? Tôi lặp lại lần nữa, chỉ cần từ nay về sau cô không tiếp tục dây dưa vấn đề này nữa, tôi lập tức để biên kịch sửa kịch bản, cho cô làm nữ chính." Biểu cảm của Thái Quân Thành nói cho cô gái này biết y không nói đùa.

"Chuyện này...thật sao?" Thì ra chân tình vô hạn của cô gái này có chút lung lay rồi.

"Đương nhiên, bây giờ tôi có thể trực tiếp gọi điện trước mặt cô."

”Cái này...” Là thật đúng không? Chuyện tốt như vậy? Một người mới như cô ta có thể làm nữ chính bộ phim của Đạo diễn danh tiếng?

”Tôi có cô ba giây suy nghĩ, đây là cơ hội duy nhất của cô, về sau sẽ không còn nữa. Một...hai...”

”Được! Tôi đồng ý! Tôi đồng ý!” Ngay trước khi y đếm đến ba, cô gái đó vội vàng mở miệng.

”Cô cam đoan về sau sẽ không tiếp tục dây dưa nữa?”

”Cam đoan.” Không biết vì sao đại diễn Thái lại đưa ra điều kiện kỳ lạ như vậy, nhưng cô gái cũng biết đây là cơ hội duy nhất của cô ta. Cô ta thật sự thích Đạo diễn Thái, nhưng so sánh với lực hấp dẫn của vai nữ chính thì cái sau vẫn lớn hơn.

”Được.” Thái Quân Thành ở trước mặt cô gái, lập tức bấm số điện thoại của tổ biên kịch, trong lúc biên kịch được giao sửa kịch bản kinh ngạc, bảo người đó tăng thêm một nhân vật chính, biến diễn viên số 3 thành nữ chính.

”Đạo diễn Thái, cái này...” Cô gái đó thật sự vui đến điên rồi. ”Em đã đáp ứng là sẽ không liên lạc riêng tư với anh nữa. Nhưng xin anh tin tưởng, em nói em thích anh, là thật...”

Thái Quân Thành không để ý tới lời thổ lộ thâm tình lại giả dối của cô gái kia nữa, trực tiếp mở cửa xe, khởi động xe đi thẳng.

Thật sự buồn cười! Đây là yêu sao? Lời thề son sắt có thể vì vai nữ chính mà lập tức thay đổi? Trong giới giải trí nhiều năm như vậy, y đã nghe quá nhiều cái gọi là tình yêu chân thành, nói hết ra thì cũng chỉ là lợi ích cùng tuyên truyền. Đàn ông yêu phụ nữ còn không phải là vì khuôn mặt xinh đẹp, thân hình nóng bỏng sao? Phụ nữ yêu đàn ông còn không phải vì địa vị, tiền tài sao? Cái gì là yêu? Cái gì là chân tình? Có lẽ có, nhưng y chưa bao giờ nhìn thấy.

Đột nhiên y cảm thấy trong lòng lạnh như băng, rất muốn ăn một miếng Tiramisu làm ấm lòng, rất muốn nhìn thấy nụ cười dịu dàng kia. Y đập mạnh chân ga, mở mã lực, phóng xe về nơi có thể khiến bản thân cảm thấy ấm áp.

11. Chương 3-4

”Quân Thành?” Lưu Phi Long kinh ngạc nhìn người đàn ông đột ngột xuất hiện trước mặt mình, ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức, mới chín giờ tối. Trong tiệm vẫn còn không ít khách.

”Công việc hôm nay kết thúc sớm.”

Nhìn nét mặt mỗi hiện rõ trên mặt người đàn ông, Lưu Phi Long khẽ gật gù đầu, xoay người ra khỏi phòng làm việc, đến quầy thu ngân, nói chuyện với học sinh làm thêm.

Đóng cửa sớm, không tiếp tục kinh doanh? Rõ ràng mới chín giờ mà, bình thường tới mười giờ mới đóng cửa mà. Mặc dù không hiểu vì sao lại không tiếp tục kinh doanh vào lúc cửa hàng đông khách nhất, có điều ông chủ đã quyết định rồi. Học sinh làm thêm gật gù đầu, nhanh chóng xin lỗi khách hàng trong tiệm, sau đó treo tấm biển đóng cửa lên, rồi rời đi.

Biết rõ bản thân tới đây vào thời gian này nhất định sẽ ảnh hưởng đến việc buôn bán của người đàn ông này. Thấy người đàn ông thật sự làm quán không còn ai như bản thân tính toán, y lại lén lút nở nụ cười, nụ cười không có chút ngưng ngừng nào, tâm lạnh như băng bỗng trở nên ấm áp. Y giống hệt như đứa nhỏ sợ bị mẹ ruột vứt bỏ, hoảng sợ, lo lắng. Chỉ có thời điểm người đàn ông này cố ý làm việc gì đó vì y thì y mới cảm giác được một chút yên lòng.

Chẳng biết từ lúc nào, bản thân vốn ghét loại đàn ông dịu dàng lại bắt đầu mê luyện phần dịu dàng này. Vì thế, khi bản thân bắt đầu khát vọng phần dịu dàng có thể ấm lòng này thì lại rất dễ thỏa mãn, chỉ cần người đàn ông này cười với y, chỉ cần ăn miếng Tiramisu tuyệt vời này, y sẽ cảm thấy vô cùng thỏa mãn, vô cùng vui vẻ.

Nhưng lại chẳng biết từ lúc nào, y lại bắt đầu trở nên tham lam. Càng ngày y càng không chịu được người đàn ông này đối xử với ai cũng dịu dàng, mỗi lần người đàn ông này cười với người khác, y đều muốn bước

lên, che mặt người đàn ông này lại, khiến nụ cười dịu dàng này được giấu trong lòng y. Y khát vọng bản thân trở thành người đặc biệt với người đàn ông này, bởi vậy y dùng toàn bộ các loại kỹ xảo để giành được, chiếm được đối đãi đặc biệt trong giây lát của người đàn ông này, giống như đứa nhỏ ác ý, làm không biết mệt. Càng ngày y càng không thỏa mãn với thân phận bạn tốt, điên cuồng muốn trở thành sự tồn tại đặc biệt trong lòng người đàn ông kia.

Có một đêm, y mơ thấy bản thân giết chết người đàn ông, sau đó giấu đầu người đàn ông vào trong một chiếc hộp. Y bị giấc mộng điên cuồng của bản thân làm tỉnh giấc, vằn vện một tuần không dám đi gặp người đàn ông. Y cũng không biết trái tim của bản thân bị buồn bực đến điên cuồng như thế. Y thống hận lòng tham của bản thân, nếu bản thân có thể hài lòng với hiện trạng thì tốt biết bao? Nhưng y lại không quản trước trái tim của bản thân, mâu thuẫn bị xé rách, y không biết bản thân có thể chống đỡ bao lâu. Không biết một ngày nào đây y sẽ tự tay phá vỡ thế cân bằng nguy hiểm này, sau đó đợi chờ y có phải là bóng lưng tuyệt tình rời đi của người đàn ông không? Y không muốn suy nghĩ, cũng không dám suy nghĩ, chỉ có thể làm đà điểu vùi đầu vào trong cát, yếu đuối buồn cười.

"Thật xin lỗi, làm ảnh hưởng đến buôn bán của anh." Thái Quân Thành xin lỗi không có chút thành ý.

Lưu Phi Long khẽ lắc đầu, mỉm cười: "Không, tối nay tôi cũng đã sớm có ý định nghỉ bán sớm."

Nhìn nụ cười bản thân nhớ cả đêm, Thái Quân Thành dùng hết sức để nhắc nhở bản thân đừng quá chìm đắm, để không nhìn ngẩn người giống như tên quý hào sắc, y nhanh chóng rời lực chú ý của bản thân: "Trăng đêm nay đẹp thật."

Khó có được trăng đẹp như hôm nay, ánh sáng màu bạc rải đầy cửa sổ bên ngoài cửa hàng, tạo lên từng đợt sóng ánh sáng hấp dẫn.

Tính trẻ con đột nhiên bộc phát, Thái Quân Thành trèo lên bệ cửa sổ, nằm lên đó.

"Cẩn thận." Trong giọng nói trầm nhẹ có sự lo lắng nhàn nhạt.

"Anh cũng trèo lên đi, ở trên này có thể nhìn thấy mặt trăng trên cao, thật sự rất đẹp." Y vươn tay về phía Lưu Phi Long, im lặng chờ đợi.

Lưu Phi Long mỉm cười, đưa tay lên phía trước, trèo lên cửa sổ.

"Tôi nhất định sẽ giữ anh, sẽ không để anh ngã xuống. Tôi thề." Lúc Thái Quân Thành giữ tay người đàn ông, trịnh trọng nói.

"Tôi tin cậu." Âm thanh trầm nhẹ khẽ vang lên dưới ánh trăng.

Thái Quân Thành đột nhiên nhắm mắt lại, che giấu nhện tim cuồng loạn của bản thân, người đàn ông khẽ tựa vào cạnh mình, hô hấp ấm áp phả vào mặt, phản ứng hơi thở này mang đến cũng vô cùng kịch liệt. Mặt bóng rât, trong lòng thâm cảm thấy may mắn, cũng may có bóng cây che biểu cảm của y.

Thật ra cửa sổ rất hẹp, hai người đàn ông nằm trên đó không chỉ có buồn cười mà còn rất nguy hiểm.

Người đàn ông nắm tay y, mang đến ấm áp vào bàn tay vừa đến mùa đông liền lạnh như người chết của y. Đây là tầng 4, chỉ cần y khẽ xoay người, cửa sổ sẽ mở tung, sau đó rơi xuống dưới chết, bỗng nhiên y muốn biết, nếu hiện tại y mang theo người đàn ông cùng ngã xuống dưới, cùng chết dưới ánh trăng này thì có được coi là đã chiếm được người đàn ông, chiếm được loại hạnh phúc lớn nhất không?

Đáng tiếc, y không phải là Trương Quốc Vinh.

Ánh trăng lại gần, chiếu vào mặt y, thật sáng, rất sáng.

12. Chương 4-1

Sau khi lưu lạc bốn năm, ôm ấp giấc mộng, trở về nước, y liền lấy thân phận đạo diễn mới chú tâm vùi đầu vào tiếp nhận bộ phim thứ nhất. Làm đạo diễn mới, muốn xây dựng lãnh địa riêng trong thời đại thương mại này, dù bản thân có đặc sắc riêng cũng không dễ dàng, bởi vậy y yêu cầu mình nỗ lực gấp trăm gấp nghìn lần người khác, nếu đã làm, y sẽ làm được tốt nhất.

Bây giờ mọi chuyện đều tiến hành theo kế hoạch của y, mắt thấy quay phim sắp đến hồi kết thúc, nhưng cố tình lại đến trời đông giá rét.

Thật sự là tệ hết biết rồi. Nhiều năm trôi qua như vậy, y vẫn cứ sợ mùa đông, sợ cái lạnh, dường như y sinh ra chính là để xung đột với mùa đông, dù bản thân có rèn luyện thể nào, điều duy nhất thay đổi cũng chỉ là bản thân không dễ dàng bị sốt, bị cảm, nhưng vừa đến mùa đông, thể lực của y sẽ theo nhiệt độ cơ thể nhanh chóng bị bào mòn.

Giống như hiện tại, chen chúc nhón nha nhón nháo trong đám người, Thái Quân Thành bắt đầu có cảm giác choáng váng, không được, y cần tìm một chỗ để chỉ ngời. Giương mắt nhìn quán cà phê nho nhỏ đối diện đầu đường, trang trí mộc mạc, hẳn là một nơi yên tĩnh.

Đẩy cửa quán cà phê ra, nghênh đón y là không khí ấm áp, trên đầu treo một chuỗi chuông gió, nó khẽ rung, tạo lên âm thanh vô cùng dễ nghe.

"Chào mừng quý khách." Giọng nói trầm nhẹ truyền từ trong cửa hàng đến.

"Tôi muốn một cốc..." Lơ đãng nâng mắt, bốn mắt nhìn nhau, trong giây lát, kinh ngạc tràn đầy hai mắt Thái Quân Thành, làm sao có thể là anh ta?

"Thái Quân Thành." Mặc dù nhiều năm không gặp nhưng Lưu Phi Long vẫn nhớ được tên của y.

Hoàn toàn không ngờ còn có thể gặp lại anh, Thái Quân Thành có chút không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ có thể nhìn anh ngây ngốc.

Thân hình vốn cao gầy lại có thể nhìn ra được bả vai rộng, cánh tay vốn nhỏ bé yếu ớt lại trở nên mạnh hơn rất nhiều, thói quen cúi đầu vẫn không đổi, bên môi vẫn treo nụ cười nhàn nhạt. Nhiều năm không gặp, rõ ràng một thiếu niên đã biến thành người đàn ông trưởng thành, nhưng trong mắt Thái Quân Thành vẫn giống như quá khứ, khiến y đột nhiên có cảm giác thời gian quay ngược trở lại, chẳng lẽ bản thân thật sự ở nước ngoài lâu rồi sao?

"Sao thế?" Một giọng nói ngọt ngào truyền từ phía sau lưng Lưu Phi Long đến, hóa giải sự xấu hổ của Thái Quân Thành.

Một cô gái ngọt ngào nhô đầu từ sau người Lưu Phi Long, Lưu Phi Long quay đầu lại, nhìn về phía cô, mỉm cười, khẽ lắc đầu, tự nhiên đáp: "Không có việc gì. Chỉ là gặp hàng xóm cũ thôi."

"À? Thật không?" Cô gái nở nụ cười ngọt ngào nhìn về phía Thái Quân Thành, bắt đầu nhiệt tình tiếp đón: "Anh là hàng xóm cũ của chồng tôi sao. Mau lại đây ngồi."

Chồng? Thái Quân Thành kinh ngạc trở mắt, đầu còn chưa hồi phục tinh thần từ lúc kinh ngạc gặp Lưu Phi Long đã bị tin tức này oanh tạc biến thành hỗn loạn.

Lưu Phi Long nhẹ nhàng cười, nhẹ xoa đỉnh đầu của cô ấy. "Em đi nghỉ đi, ở đây có anh được rồi."

"Cậu muốn uống gì không?" Lưu Phi Long đặt menu trước mặt Thái Quân Thành.

"Đồ quạ đen ngàn năm này! Rốt cuộc thì bao giờ cậu ra mới bày tỏ đây? Sao cậu không học Trương Quốc Vinh, Thái Vĩnh Khang ấy. Dừng cảm một chút sẽ chết sao? Chắc. Đồ yếu đuối." Chỉ biết ở sau lưng chảy nước miếng, không biết buổi tối có mộng xuân hay không? Thật vô dụng. Làm sao y có thể là Đạo diễn lớn được! Người đàn ông xinh đẹp dùng sức đánh cộc gỗ, lúc rảnh sẽ dùng vẽ mặt khinh thường nhìn bạn tốt.

"Trương Quốc Vinh chết rồi."

"Chắc! Tôi chỉ ví dụ thôi, lại không bảo cậu đi nhảy lầu. Không phải là còn Thái Vĩnh Khang sao? Cậu xem cuộc sống của anh ta không quá thoải mái. Tốt xấu gì cậu cũng cùng họ với anh ta, tại sao lại uất ức như vậy? Tôi thực sự xấu hổ thay cậu. Sao cậu không thể lớn gan hét lên [Tôi yêu anh] chứ? Chắc!" Cho dù là giữa mùa đông, người đàn ông xinh đẹp vẫn đổ mồ hôi như mưa, có thể tưởng tượng được công việc anh ta làm cần bao nhiêu thể lực, vất vả như thế nào, vấn đề là do anh ta tự nguyện, nhưng lại làm không biết mệt.

Cho dù cả người đầy mồ hôi chua loét thì người đàn ông này vẫn xinh đẹp giống như anh đào vừa mới hái xuống, từ nhỏ sống ở bên cạnh nhà của Thái Quân Thành, bị y gọi tắt là nam yêu. Là bạn tốt cũng lẫn lộn trong đám bùn, đương nhiên anh ta cũng là người duy nhất biết suy nghĩ thật của Thái Quân Thành.

Thái Quân Thành cười khổ: "Tôi không dám, cũng không thể." Y cảm thấy bản thân giống như đang đứng bên mép của vực sâu, nếu không nhìn xuống thì vẫn còn một chút khả năng sống sót, chỉ cần y can đảm nhìn xuống lòng bàn chân thì nhất định sẽ vạn kiếp bất phục.

"Bình thường không phát hiện ra câu nhát gan nhé! Cứ chạm tới chuyện này liền giống như đà điểu trong cát. Đã 15 năm rồi! Cậu còn có bao nhiêu cái 15 năm để theo đuổi nữa! Thời điểm thành ông Thái mới đến thổ lộ tình yêu? Chậc! Bực mình!" Thằng nhóc này thật là, người kia cũng thật là. Rõ ràng bản thân là người dám nói dám làm, tại sao bên người lại không có tên nào chịu thẳng thắn vậy! Chậc!

"Cậu không hiểu...Nếu tôi là nữ!" Có lẽ y sẽ có chút dũng khí, Thái Quân Thành đặt nửa câu sau ở trong bụng, giữa y và người đàn ông có nhiều thứ lắm, thành kiến của xã hội, tính hướng của người đàn ông, còn có tình cảm của người đàn ông. Chướng ngại trùng trùng giống như thiên sơn vạn thủy khiến y nhìn thấy mà sợ, khiến y gói chặt bản thân không bước về phía trước.

"Này! Nói trọng điểm. Nam gì! Nữ gì! Cậu tự tin với bản thân một chút được không! Cậu là Đạo diễn lớn trên thế giới đấy! Chậc!" Nếu là anh ta, chỉ cần thích, nam nữ xơi tất!

"Tôi không tự tin...không có một chút nào." Trước mặt bạn tốt, không quản mặt mũi, Thái Quân Thành thấp giọng nói bất an của bản thân: "Cậu nhìn thấy chiếc chuông gió này không? Anh ấy luôn treo nó...Anh ấy chưa từng quên cô ấy."

"Chậc! Cậu không hỏi, làm sao cậu biết rốt cuộc lý do anh ta treo chiếc chuông gió này là gì được! Chậc! Dù thế nào cậu cũng phải thử một lần! Không được lại nghĩ biện pháp khác! Không chiến mà bại là không được!" Cuộc sống ngắn ngủi, làm gì có nhiều thời gian để tốn vào đoán này đoán kia được!

"Tôi chưa từng hiểu anh ấy đang nghĩ gì..."

"Chậc! Bình thường! Không có ai có thể hiểu người kia!" Người không biểu lộ ra ngoài thì làm sao mà đoán được! Cũng không phải là giun trong bụng anh ta!

"Tôi không hiểu cho nên không dám..." Thái Quân Thành cụp mắt xuống.

Nhiều năm trước, y không hiểu tình cảm của bản thân, bây giờ y không hiểu tâm tư của người đàn ông ấy. Y không có cách nào, cũng không dám tùy tâm sở dục. Bởi vì quá mức để ý, cho nên y dè dặt cẩn thận, giống như kẻ trộm, khiến toàn bộ hành động của bản thân đều ở trong bóng tối, rất sợ phản tình cảm không được người đời dễ dàng tha thứ kia sẽ bị người đàn ông kia phát hiện. Y sợ hãi trong mắt người đàn ông sẽ xuất hiện sự khinh thường cùng chán ghét. Bởi vì biết rõ bản thân không bỏ được cho nên y không có cách nào dám yêu dám hận, cho nên y không dám đánh cược. Bây giờ thỉnh thoảng y còn có thể nhận được sự dịu dàng cùng ưu đãi của người đàn ông, nếu y thất bại thì sẽ mất toàn bộ. Kết quả đáng sợ như vậy, y không có cách nào thừa nhận.

Yêu người đàn ông, còn yêu người đàn ông đã có vợ trước, yêu người đàn ông khó hiểu...

Có lẽ đây là thượng đế trừng phạt y, trừng phạt y đã từng nông cạn cùng ngạo mạn, trừng phạt y đã từng lời đời cũng dối trá...

Thái Quân Thành nở nụ cười, nụ cười này thật khổ sở.....

13. Chương 4-2

Gần như thất thần ngồi vào vị trí nào đó trong quán, trong trạng thái đầu đau như bây giờ y chỉ muốn một cốc cà phê nóng.

Từ vị trí của y vừa vặn có thể thu toàn bộ quầy thu ngân cùng phòng làm việc vào trong mắt, nâng cốc cà phê nóng hồi lên, tầm mắt của y theo bản năng đi theo bóng dáng kia.

Đây là quán cà phê gia đình nhỏ, nói thực thì cà phê pha cũng không được tốt lắm, nhưng vẫn rất nhiều khách, có điều khách tới đây cũng không phải để mua cà phê, dường như toàn bộ khách ở đây đều mê luyện đồ ngọt ở trước quầy, nơi trước khi y vào đây không lâu vốn đầy ắp đồ ngọt mà bây giờ đã bị tranh mua không còn một miếng nào.

Đồ ngọt này có ăn ngon như vậy không? Thật sự không có cách nào giải thích. Khẽ nhấp một ngụm cà phê đen đắng ngắt, đầu mê man hoàn toàn không chút nể mặt, vẫn không thanh tỉnh hơn bao nhiêu.

Cửa hàng này là vợ Lưu Phi Long mở. Sự phụ làm điểm tâm chính là Lưu Phi Long. Toàn bộ những điều này đều là do người phụ nữ ngọt ngào kia nhân lúc Lưu Phi Long không chú ý vụng trộm tới đây nói cho y. Người phụ nữ đó thật sự là một người hoạt bát đáng yêu, lại hay nói.

Vợ? Đối với Thái Quân Thành, đây vẫn là một danh từ quá mức xa xôi. Trước kia lang thang, sau này học ở trường, bây giờ đi làm, hưởng chi bây giờ y ở trong làng giải trí, tình yêu đối với y thật sự là một thứ xa xỉ. Trẻ tuổi y không hiểu cái gì là yêu. Nhưng nhìn Lưu Phi Long cùng cô vợ đáng yêu của anh ta, y có thể cảm nhận được tình yêu nồng đậm giữa họ từ những điểm nhỏ nhất.

Mỗi lần vợ đi qua quầy thu ngân, Lưu Phi Long đều sẽ lặng lẽ dùng tay ngăn ở chỗ rẽ, có thể chỉ để vén sợi tóc mai mới rơi xuống của vợ ra sau tai. Mặc dù nhiều khách, nhưng tầm mắt của Lưu Phi Long mất luôn hướng về phía cô vợ hoạt bát, chú ý nhất cử nhất động của cô. Giống như là một loại ăn ý, đột nhiên cô ấy quay đầu lại, mắt đối mắt với Lưu Phi Long, sau đó bưng bình lên uống. Thời điểm cô ấy thêm ăn, một đĩa điểm tâm xinh đẹp sẽ lập tức xuất hiện trước mắt cô ấy...Có nhiều lúc, anh cũng chỉ hơi cúi đầu, môi mang theo nụ cười, lặng lẽ nhìn vợ làm việc với khách trong lúc nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên y thật hâm mộ người phụ nữ ngọt ngào kia, có người yên lặng dịu dàng quan tâm...Dường như y chưa bao giờ được cảm thụ điều đó. Thật hâm mộ tình yêu giản dị mà chân thành giữa hai vợ chồng bọn họ...Bình thần nhưng lại chân thật.

Thái Quân Thành bắt đầu cảm thấy hoảng hốt....Cà phê trong tay đã dần nguội lạnh, lúc đó y mới phát hiện bản thân luôn chú ý Lưu Phi Long, ngay cả cà phê trên tay cũng quên uống.

Đột nhiên y lại cảm thấy bản thân như vậy rất đáng giận - ầm áp cũng được, không ầm áp cũng thế, những điều này không liên quan đến y.

Lấy tiền ra đặt lên bàn, ngay cả nói câu hẹn gặp lại y cũng không muốn nói với Lưu Phi Long, đã nghĩ đến việc trực tiếp ra khỏi quán cà phê, nhưng vừa đứng lên liền cảm thấy cả trái đất cũng chao đảo, trước mắt biến thành màu đen, y chống tay lên góc bàn, nhưng mặt bàn không cố định trên mặt đất không thể chịu nổi thể trọng của người đàn ông trưởng thành, Thái Quân Thành phát ra âm thanh vĩ đại, ngã ngồi xuống dưới đất cũng với cốc cà phê còn chưa uống xong trên bàn...

Quán cà phê vốn có chút náo nhiệt bỗng trở nên lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều ngẩng đầu, đồng loạt nhìn về phía Thái Quân Thành đang ngồi dưới đất, trên người rải đầy cà phê.

Thái Quân Thành thất thần ngồi dưới đất, bản thân bị biến thành chặt vật, xấu hổ đến lúng túng không thôi! Y cảm thấy mất mặt! Vô cùng mất mặt! Nếu có thể, y sẽ lấy tốc độ 100km/h nhanh chóng rời khỏi nơi khiến y mất mặt này, nhưng đầu óc mê man, biến trước mắt thành màu đen, toàn bộ đều khiến y không có cách nào nhúc nhích, chỉ có thể ngơ ngác rồi dưới đất.

"Cậu không sao chứ?" Giọng nói dịu dàng trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu y. Thái Quân Thành vô ý thức ngẩng đầu, bắt gặp nụ cười bên khóe miệng như đã từng nhìn thấy của người đàn ông, đột nhiên khiến y không thể chịu đựng được, nụ cười nhạt này giống như đang cười nhạo đáng về chặt vật của y.

Y cảm thấy khó khăn đến không nuốt nổi, vươn tay gạt cánh tay đang để trước mặt mình ra, giống hệt đứa trẻ tùy hứng, xoay mặt, nắm chặt tay, nhìn chằm chằm mặt đất. Y biết rõ người đàn ông không có ý cười nhạo mình, cái này là y giận chó đánh mèo, ý biết rõ hành vi hiện tại của bản thân có bao nhiêu gây thẹn buồn cười, mọi người đều đang nhìn y, nhưng y chính là không có cách nào không chế cảm xúc của bản thân giống như bình thường.

Có lẽ bởi vì tính xấu hổ, lúng túng của bản thân đều có liên quan đến Lưu Phi Long, chỉ cần Lưu Phi Long tới gần hoặc xuất hiện y đều theo bản năng bài xích, cho nên đối mặt với Lưu Phi Long, tay chân y luôn

lúng túng, lúc nào cũng có biểu hiện kém cỏi mà vô lễ.

Lưu Phi Long bị ngọn lửa giận vô danh của y làm ngây ngẩn cả người, sau đó chậm rãi xoay người, nói gì đó với cô vợ đang lo lắng, sau đó y mỉm cười xin lỗi khách hàng trong quán, treo biển nghỉ bán trên cửa quán cà phê.

”Thay bộ quần áo này trước đi.” Giọng nói dịu dàng vang lên trên đỉnh đầu, một chiếc áo khoác lông xuất hiện trước đôi mắt đang hừng hực lửa giận của Thái Quân Thành.

”Không cần!” Đến nhìn Thái Quân Thành cũng không thèm nhìn, lạnh lùng từ chối, quảng ý tốt của người trước mặt vào mặt họ.

”Lau qua cái này đi.” Một bóng dáng phủ xuống, kèm theo một chiếc khăn màu trắng lau mướt cà phê lớn trên áo của y.

”Tôi tự làm!” Mang theo oán khí đối với bản thân, hung hăng đoạt lấy chiếc khăn, lực mạnh đến nỗi thậm chí còn hất chiếc áo khoác lông trên tay người đàn ông xuống, phủ lên vết cà phê trên mặt đất.

”Ôi!” Người phụ nữ ngọt ngào kia hô lên, chạy nhanh tới, muốn cứu chiếc áo khoác lông gấp xui xẻo trước.

Không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, Thái Quân Thành ngẩn cả người, theo bản năng muốn xin lỗi, nhưng lại giống như là đột nhiên mất âm thanh, không phát ra được tiếng nào.

Vì sao bản lĩnh nở nụ cười ngăn cách bản thân với người khác khi gặp phải Lưu Phi Long lại hoàn toàn mất hiệu lực? Vì sao mỗi lần bản thân gặp anh sẽ không bình tĩnh lễ phép giống như đối diện với người khác, mà trở nên chật vật như vậy? Vì sao biểu hiện của bản thân trước mặt anh lại ngây thơ buồn cười như thế, mỗi lần đều giống trẻ con vì được cưng chiều quá mức mà biến thành hư, bỏ qua thiện ý của người khác?

Thái Quân Thành không biết nên lấy biểu cảm nào để đối mặt với anh, chỉ có thể ghen đỏ mặt, ngây ngốc ngồi dưới đất, cảm thấy một giây như một năm.

Lưu Phi Long nắm tay vợ, vỗ nhẹ, xoa dịu cảm xúc rõ ràng đang kích động của cô, sau đó ngồi xổm xuống, thay cô nhặt áo khoác lông trên đất lên, lúc gần đứng dậy, anh nở nụ cười quen thuộc, nhìn về phía Thái Quân Thành đang đỏ bừng mặt, nói khẽ: ”Không cần để ý, không cần.” Bàn tay ấm áp lại duỗi trước mặt y.

Câu nói ’không cần để ý’ khiến Thái Quân Thành cảm thấy lúng túng, rõ ràng bản thân té ngã trước mặt mọi người, người ta có ý tốt giúp đỡ bản thân, bản thân không những không cảm kích mà còn vô lễ, coi người khác thành thùng để bản thân xả giận. Từ khi nào bản thân trở nên ác liệt không thể nói lý như thế?

Không còn mặt mũi nào đối diện với người đàn ông, y cúi đầu, nắm bàn tay gần trước mặt, Thái Quân Thành dựa vào lực của người đàn ông, từ mặt đất đứng lên, tay người đàn ông hơi nóng, không như mình, lạnh như người chết, phần hơi nóng này khiến bàn tay lạnh như băng của mình trở nên ấm áp, khiến sau này dù y có buông ra vẫn không thể giải thoát.

Lúc lơ đãng lại phát hiện chẳng biết từ lúc nào quán cà phê chỉ còn lại ba người, y cùng hai vợ chồng Lưu Phi Long.

Y hơi giật mình, nhìn về phía tấm biển nghỉ bán ở cửa tiệm, thế mới biết thì ra hai vợ chồng Lưu Phi Long vì y mà tạm dừng buôn bán. Đột nhiên y ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lưu Phi Long ở bên cạnh, trong mắt tràn đầy kinh ngạc: ”Vì sao anh không tiếp tục kinh doanh?” Bản thân và anh cũng không hẳn là bạn bè, rõ ràng anh có thể không cần để ý đến người ngã ngồi dưới đất là y, vì sao?

Nhưng mà Lưu Phi Long lại thản nhiên cười giải thích: ”Bán hết đồ ngọt rồi.”

Y lại có cảm giác lúng túng khi bị người khác dùng sức cho một bạt tai.

”Quên đi, đừng để ý.” Người phụ nữ ngọt ngào vốn có chút tức giận với hành vi không biết tốt xấu của Thái Quân Thành, nhưng bây giờ lại nhìn thấy biểu cảm vô cùng xấu hổ của y, thì nghĩ lại, một người đàn ông có hành vi xấu hổ như vậy trước mặt mọi người thì chắc hẳn trong lòng sẽ không thoải mái, huống chi còn

là hàng xóm cũ của chồng: "Em mệt rồi, đúng lúc muốn nghỉ sớm một chút. A, sắc mặt anh thật không tốt, không phải là bị ốm chứ?" Cho nên vừa rồi tính cách mới kém như vậy? Câu phía sau, cô tự động bỏ đi.

"Cậu ngồi đi đã." Đỡ Thái Quân Thành lão đảo ngồi xuống vị trí sạch sẽ. Lưu Phi Long xoay người vào phòng làm việc, một lát sau liền bưng một đĩa điểm tâm xin đẹp đặt trước mặt y: "Ăn chút đồ ngọt đi."

"A! Tiramisu! Em cũng muốn." Người phụ nữ ngọt ngào vui vẻ nhìn về phía chồng hô lên, Lưu Phi Long mỉm cười, trở lại phòng làm việc, bưng một phần điểm tâm như vừa nãy tới, đặt nó xuống đối diện Thái Quân Thành, người phụ nữ đó ngồi xuống, bắt đầu ăn. "Anh không ăn sao? Ngon lắm mà. Có phải đầu anh bị choáng không? Có thể là do bị tụt huyết áp đó, ăn một miếng Tiramisu sẽ tốt hơn đó. Hi hi, em cũng thường xuyên bị như vậy, ăn xong là tốt rồi, rất hữu hiệu."

Khê cau mày đánh giá đồ ngọt trước mắt, bánh ngọt trắng mịn siêu ngọt này sẽ ngon sao?

"Ăn thử đi, rất ngon, tay nghề của chồng em là hạng nhất đó." Người phụ nữ ngọt ngào không ngừng giật dây y, tiện thể quảng bá chồng của mình.

Lưu Phi Long hơi cúi đầu, lại nở nụ cười dịu dàng, yên lặng nhìn.

Thật sự ngon sao? Nhìn gương mặt tràn ngập chờ mong trước mặt, có vẻ như không ăn không được rồi! Thái Quân Thành đành phải khó khăn cầm thìa lên, xúc một miếng Tiramisu nhanh chóng đưa vào trong miệng, vốn chuẩn bị tâm lý sẽ có cảm giác ghê tởm ập tới, nhưng kết quả lại vô cùng bất ngờ, vừa vào miệng liền tan, mùi vị chậm rãi lan ra ở đầu lưỡi....

Vị đắng nhàn nhạt của cà phê Ý, vị ngọt của đường, vị tinh khiết của rượu, mùi thơm ngào ngạt của sô cô la, mùi thơm đặc trưng của bơ tươi cùng sữa đặc, vị khô mát của ca cao, chỉ một miếng, dường như đã có thể thể hiện toàn bộ mùi vị phức tạp, tất cả hòa vào nhau, tạo lên đỉnh điểm.

"Không sai đúng không? Hi hi." Nhìn biểu cảm kinh ngạc của Thái Quân Thành, người phụ nữ ngọt ngào cười vui vẻ, đã nói tay nghề của chồng cô là hạng nhất mà: "Tiramisu là món điểm tâm ngọt kinh điển của Ý, nghe nói sau khi ăn Tiramisu sẽ hạnh phúc lâng lâng, giống như lên tiên cảnh. Trong truyền thuyết của Tiramisu, cũng có chuyện xưa động lòng người nha, nghe nói một binh lính phải lên chiến trường ngay lập tức, người yêu của anh ta vì nóng lòng như lửa đốt nên không có thời gian làm bánh ngọt tinh xảo, nên đành phải luống cuống tay chân cấp tốc làm điểm tâm được trộn lẫn từ trứng gà, bột cacao, bột mì. Trong lúc đầu vẫn còn đầy mồ hôi đưa đến cho người lính kia. Lúc đưa bánh, trán người con gái ấy lấm tấm mồ hôi, khóe mắt vẫn còn đọng nước mắt, đồ ngọt đó tuy đơn giản, nhưng lại có mùi thơm ngào ngạt, tràn đầy tình yêu. Từ đó, mỗi khi người lính đó ở chiến trường ăn Tiramisu sẽ nhớ tới người nhà, sẽ nhớ tới người yêu." Người phụ nữ ngọt ngào vừa thể hiện biểu cảm say mê, vừa cảm thấy vô cùng kỳ diệu: "Có phải truyền thuyết đó rất đẹp không? Bởi vậy, Tiramisu còn có một ý nghĩa khác chính là 'Hãy nhớ tôi', vĩnh viễn không quên đó." Quả thực rất lãng mạn.

Hãy nhớ tôi? Vĩnh viễn không quên? Thái Quân Thành khẽ giật mình, lơ đãng ngẩng đầu, chống lại ánh mắt vẫn luôn dịu dàng của người đàn ông, mùi vị Tiramisu vẫn còn đọng lại trong khoang miệng, trái tim bỗng đập rộn ràng, mặt đỏ bừng lên, vội vàng cúi đầu, vô ý thức đưa nốt chỗ Tiramisu còn thừa vào trong miệng.

"Ngon không?" Câu hỏi dịu dàng khiến Thái Quân Thành bừng tỉnh, lúc này mới phát hiện bản thân đã ăn hết đồ ngọt mà mình ghét nhất.

"Ừ, ngon lắm, ừm, tôi phải đi trước rồi." Thái Quân Thành vội vàng đứng dậy, cúi đầu, cố gắng tránh khả năng chạm mắt với người đàn ông. Y hoàn toàn không biết hôm nay bản thân bị làm sao, đầu óc rồi bồng bong. Có điều cũng may, sau khi ăn đồ ngọt xong thì dường như choáng váng cũng đã giảm một nửa.

Lưu Phi Long khẽ gật đầu, thái độ vô cùng ôn hòa, sau đó nói thêm một câu: "Tự mình cẩn thận." Nhưng vợ của anh lại rất nhiệt tình: "Lần sau lại đến nhé, em sẽ kể chuyện xưa khác cho anh nghe."

Thái Quân Thành vô thức gật đầu, lúc lướt qua Lưu Phi Long đột nhiên bật ra ba chữ: "Thật xin lỗi."

Y ngây ngẩn cả người, khóe mắt phát hiện trong mắt Lưu Phi Long cũng lộ ra chút kinh ngạc, sau đó khóe môi người đàn ông lại nâng lên, nở nụ cười dịu dàng.

"Lần sau lại tới đi." Bàn tay gầy lướt qua y, giúp y đẩy cửa quán, bàn tay dán bên cổ mang đến từng đợt nhiệt độ kỳ quá, rõ ràng y sợ nhất là cái rét của mùa đông, cảm giác này khiến y đổ từng đợt mồ hôi khó hiểu...

Cánh tay vốn yếu ớt trong trí nhớ - đã biến thành sắt chắc rồi.

Ngủ ngơ ra khỏi cửa tiệm, quay đầu theo bản năng, thấy người đàn ông đang cười cười với y, khép cửa tiệm lại, sau đó xoay người tới bên cạnh vợ.

Mà y, thấy bóng lưng anh ôm vợ, lại như bị trúng thần chú, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

14. Chương 4-3

Mùa đông ngấm trắng, lạnh đến mức Thái Quân Thành phải trốn vào chăn của Lưu Phi Long nhanh như chớp, tu hú chiếm tổ chim khách, chiếm lấy giường của Lưu Phi Long, lý do rất đơn giản, giường của y nhỏ, giường của Lưu Phi Long lớn hơn, nên thoải mái hơn.

Lưu Phi Long mỉm cười, cũng không nói gì, người đàn ông không mở miệng chỉ trích hắn, dù thỉnh thoảng hành vi giống như trẻ con của y làm cho người khác cảm thấy muốn đánh đòn.

"Cởi quần áo rồi hãy ngủ tiếp." Lưu Phi Long biết y sợ lạnh, cho nên không muốn cởi quần áo trốn vào trong chăn vẫn còn lạnh, nhưng như vậy rất dễ bị cảm lạnh, cơ thể y vừa đến mùa đông liền không tốt.

Giống như đà điểu rúc toàn bộ đầu vào trong chăn, đóng cửa sổ, làm người ta lo lắng không biết y có tự làm mình chết ngạt không.

Lưu Phi Long vẫn cười, cũng không miễn cưỡng hắn, nghĩ một chút đợi y ngủ xong sẽ cởi giúp y, vì thế xoay người rời đi, một lần nữa quay về phòng làm việc.

Cuối cùng cũng ấm hơn một chút, Thái Quân Thành nhô đầu ra, phát hiện người đàn ông đã biến mất, quả nhiên người đàn ông sẽ không ép buộc y...

Thái Quân Thành cười khổ, y không hiểu, rõ ràng bản thân biết người đàn ông sẽ có loại phản ứng này, vì sao mỗi lần bản thân đều muốn thử? Y cố ý mặc quần áo đi ngủ, vì muốn nhìn phản ứng của người đàn ông, nhưng rốt cuộc y hy vọng người đàn ông có phản ứng như thế nào? Hy vọng người đàn ông bắt mình cởi áo khoác ngoài sao? Y biết rõ người đàn ông không phải là người sẽ làm ra chuyện như thế, vậy vì sao y còn có hy vọng như vậy?

Bản thân là đàn ông trưởng thành mà lại làm ra hành động buồn cười của nữ sinh như thế!

Ngủ ngốc! Đàn độn! Ngủ xuẩn!

Nụ cười nơi khóe miệng thật đáng - y chỉ hy vọng người đàn ông có thể biểu hiện rằng mình có quan tâm, chỉ cần một chút thôi, chứ không phải là như thế này, hoàn toàn không cần xuôi theo ý của y. Y cảm thấy bản thân giống như đứa trẻ hy vọng nhận được toàn bộ sự chú ý của phụ huynh, nhưng buồn cười ở chỗ, khi thử thách, y lại nhận ra, dù bị đánh cũng vui hơn việc không được quan tâm.

Lòng chua xót, lại lần nữa chui vào trong chăn, trong chăn vẫn tỏa ra mùi sạch sẽ đặc biệt của người đàn ông như trong quá khứ, nhưng lại không ấm áp bằng, y chỉ có thể dựa vào mùi hương người đàn ông lưu lại, tìm hạnh phúc bản thân muốn ở trong mộng.

Đang ngủ say sưa bị người khác lay tỉnh, mơ mơ màng màng mở mắt ra, gương mặt phóng đại đột nhiên xuất hiện trước mắt.

"Phi..." Con buồn ngủ nhất thời bị dọa chạy, theo phản xạ bắn người lên, đôi môi khẽ lướt qua gò má của người đàn ông.

Không ngờ lại dọa đến y, người đàn ông tỏ ý xin lỗi, dịu dàng giải thích: "Hoa quỳnh nở rồi."

"A! Thật sao?" Vội vàng bò từ trên giường xuống mang theo chút chật vật, dẫn đầu ra khỏi phòng, đi về phía cửa sổ, quảng người đàn ông ở phía sau, không dám để người đàn ông thấy khuôn mặt đang hồng rực của bản thân: "Cuối cùng cũng đợi đến lúc hoa quỳnh nở rồi." Vừa rồi y gần như hôn người đàn ông. Ôi trời ơi.

Trong cửa hàng yên tĩnh không mở đèn, chỉ có ánh trăng nhu hòa rải đầy ngoài cửa sổ, trên chiếc bàn bên cạnh cửa sổ có đặt một chậu cây cảnh xinh đẹp, hương thơm bay vào mũi.

Ba cành nhỏ trong chậu cây cảnh đó nâng một đóa hoa màu trắng lớn, cánh hoa trắng noãn đều đặn từng tầng, từng tầng một, đè nặng lên mấy cành nhỏ, khiến cả đóa hoa lay động qua lại. Trong lúc rung động, cánh hoa thông thả nở, giống như mỹ nhân được ánh trăng gọi tỉnh, chậm rãi mở ra, khoe ra khuôn mặt xinh đẹp, cao nhã, trắng noãn, kiều mị của bản thân, cao ngạo ngẩng đầu.

"Nở đẹp như vậy..." Thái Quân Thành im lặng nhìn hoa quỳnh, thực sự sợ ngây người, trong không gian yên tĩnh này, dường như y nghe được âm thanh cánh hoa từ từ mở ra.

Lưu Phi Long theo sau bước ra khỏi cửa phòng, không dấu vết đứng phía sau Thái Quân Thành đang ngây ngốc xem hoa nở, đứng ở cửa sổ, yên lặng dùng thân mình ngăn trở gió lạnh từ ngoài cửa thổi vào trong phòng, không muốn cơ thể vốn không tốt trong mùa đông có khả năng bị cảm lạnh.

"May mà có anh đánh thức tôi, nếu không đến lúc tôi dậy, nhất định đóa hoa xinh đẹp này đã sớm héo tàn rồi. Như vậy tôi sẽ bỏ lỡ màn diễn xuất phần kịch nhất rồi." Thái Quân Thành có chút kích động nhìn về phía Lưu Phi Long.

Hoa quỳnh xinh đẹp yên lặng nở rộ ở đằng xa, cao ngạo tùy con người thưởng thức phong thái sắp biến mất của bản thân.

"Cậu không đứng đây, nó sẽ không nở." Vãn nụ cười dịu dàng như trong quá khứ, làm y mê luyến thật sâu: "Chỉ có chúng ta biết nó đã từng nở."

Chúng ta? Lời nói của người đàn ông làm y mê mang, nụ cười bình thường dịu dàng dưới ánh trăng này lại khiến y có cảm giác rung động mãnh liệt hoàn toàn khác với quá khứ, làm y gần như hòa tan vào nụ cười dịu dàng đến cực điểm kia.

Là ma lực của hoa quỳnh sao?

Trái tim người đàn ông giống như một lớp sương mờ, y muốn nhìn rõ ràng, nhưng lại chỉ có thể choáng váng xoay chuyển trong sương mù.

15. Chương 5-1

Trong quán cà phê nhỏ kia, mặc dù hôm đó bản thân mất hết mặt mũi, nhưng cũng bất ngờ phát hiện ra Tiramisu vô cùng có tác dụng với chứng mê man trong mùa đông của bản thân. Phát hiện này đối với người luôn cảm thấy thời gian có sức lực không đủ dùng như Thái Quân Thành mà nói thì tuyệt đối là tin tức vô cùng tốt. Bởi vậy, lúc y bắt đầu cảm thấy bản thân có chút không khỏe thì ngay lập tức sẽ đến quán ăn một miếng Tiramisu như vậy.

Mặc dù thời gian đến mỗi lần của y đều không quá dài, nhiều lắm thì cũng chỉ khoảng một giờ đồng hồ lại phải trở lại phim trường tiếp tục chém giết. Nhưng ngoại trừ vài lần đầu, thì sau đó, dường như mỗi lần y đến đến không có khách, bởi vậy thời gian ở trong quán cà phê nhỏ này biến thành khoảng thời gian y cảm thấy thoải mái, bình yên nhất.

Vợ của Lưu Phi Long thường xuyên không có ở cửa hàng, thỉnh thoảng mới tới hỗ trợ. Cô gái ngọt ngào mà hoạt bát này nói cho y biết, cô ấy tên là Uông Tử Ninh, là họa sĩ nổi tiếng, thường xuyên phải ra ngoài vẽ vật thực, một năm thì có hơn nửa năm ở nhà thôi. Y thật sự sợ hãi. Với phải ứng của y, cô ấy vui vẻ đến rối loạn, liếc mắt một cái có thể nhìn ra được đó là người phụ nữ dám yêu dám hận, không có tâm nhân. Thái Quân Thành thật sự không có cách nào tưởng tượng được một người ngây ngốc như cây gỗ như Lưu Phi Long làm cách nào để có thể cưới được một người vợ sáng sủa hướng ngoại như cô ấy. Cô ấy là người dễ gần, mình mới tới lần thứ hai mà cô ấy là liên tục gọi Quân Thành, Quân Thành, giống hệt như người

đã làm bạn với y nhiều năm. Đôi khi còn túm lấy y, tán gẫu với y, có điều phần nhiệt tình này của cô ấy cũng không làm người khác chán ghét, ngược lại còn làm cho người khác cảm thấy ở cùng với cô ấy thật vui vẻ. Có cô ấy ở đó, dù có khách hay không, toàn bộ quán cà phê đều trở nên vô cùng náo nhiệt, sẽ không im lặng giống như hiện tại.

Chỉ cần không có khách, Lưu Phi Long sẽ ru rú trong phòng nhỏ làm bánh, mặt hiện ý cười, cẩn thận làm đồ ngọt, Thái Quân Thành không có cách nào giải thích, chỉ là lặp đi lặp lại một vài động tác, suy cho cùng có sức hút gì có thể hấp dẫn được anh, khiến anh hoàn toàn không cảm thấy không có kiên nhẫn, lại còn mang theo biểu cảm hạnh phúc, giống như là trút toàn bộ tình yêu xuống từng tầng đồ ngọt như vậy? Nhưng mà, có lẽ chính vì dụng tâm như thế, cho nên đồ ngọt Lưu Phi Long làm luôn thơm hơn, thanh khiết hơn, ấm áp hơn, làm cho người ta sau khi ăn vào cảm thấy còn chút dư vị đọng lại.

"Có muốn nếm thử không?" Lưu Phi Long bưng một đĩa đồ ngọt anh mới nghĩ ra đến trước mặt Thái Quân Thành, cúi đầu hỏi.

Mỗi lần đến đây, y chỉ ăn Tiramisu, có lẽ lần này y có thể thay đổi khẩu vị, mặc dù nhìn khối gì kia có chút ghê tởm, khiến y nghĩ tới khối nước mũi, nhưng nụ cười trên mặt người đàn ông khiến y không thể không gật đầu, cầm thìa nhỏ đặt bên cạnh mức một miếng nhỏ đưa vào trong miệng, mảy lập tức không chịu đựng được nuốt lại, không nhìn được đẩy đĩa kia ra thật xa.

Không ngờ y lại chán ghét như thế, Lưu Phi Long mang theo áy náy cười cười: "Thực xin lỗi, không biết cậu ghét Pudding."

Thái Quân Thành không rõ vì sao anh lại xin lỗi, nói khách quan, đồ ngọt anh làm rất ngon, chỉ là bản thân không thích đồ ngọt, là khẩu vị của mỗi người, có liên quan gì tới anh. Mảy nhều chặt hơn, y không thích dáng vẻ cúi đầu ngậm bồ hòn làm ngọt của Lưu Phi Long, hình ảnh này khiến y nhớ tới Lưu Phi Long thời thiếu niên, người luôn cúi đầu, bị người khác vây hãm, bị người khác oan uổng nhưng không chịu phản bác trước kia.

"Thực xin lỗi, tôi bưng nó đi trước đã." Cũng không biết Thái Quân Thành đang nghĩ gì, anh lại cho rằng y không thích nhìn đĩa pudding này nên anh lại xin lỗi lần nữa.

Một cánh tay đoạt lấy pudding người đàn ông chuẩn bị mang đi, cầm thìa mức một miếng lớn, trong vòng vài giây nuốt toàn bộ số pudding làm y cảm thấy ghê tởm vào bụng, sau đó lại cứng rắn chịu đựng cảm giác muốn phun ra ngoài, có chút tức giận trừng mắt nhìn người đàn ông.

Người đàn ông bị hành động của y làm mông lung, khê giật mình, nghi hoặc đánh giá y, không hiểu vì sao Thái Quân Thành đã không thích lại còn phải ăn nó.

"Tôi không ghét ăn pudding." Thái Quân Thành có chút căm giận, bất bình hồi đáp, nhưng sau đó không thêm để ý đến phản ứng của người đàn ông, xoay người rời khỏi quán cà phê, nhanh chóng trốn vào ngã rẽ bên cạnh quán, nôn toàn bộ những thứ vừa nuốt vào miệng ra ngoài - Xem ra, ngoại trừ Tiramisu, y vẫn không thể chịu đựng được mùi vị ghê tởm của đồ ngọt khác.

Phun xong liền cảm thấy vô cùng thoải mái, y lơ đãng quay đầu nhìn về quán cà phê, điều khiến y ngạc nhiên hơn chính là, tấm biển 'nghỉ ngơi' vốn treo trên cửa quán, lúc này, lại được Lưu Phi Long quay ngược lại, mặt sau tấm biển đó viết 'Đang buồn bán'.

Thái Quân Thành kinh ngạc đến thất thần tại chỗ, nghĩ đến mỗi lần bản thân đến, trong tiệm đều không có khách.

Đột nhiên nhớ tới, vợ Lưu Phi Long từng hỏi, vì sao mỗi lần y đến đều ngồi trong góc khuất nhất, giống như đang cố ý tránh người. Y cũng từng trả lời, vì mình ở trong làng giải trí, nên không muốn bị người khác nhận ra, chỉ muốn yên lặng uống một cốc cà phê.

Có lẽ đây là nguyên nhân khiến Lưu Phi Long cố ý treo biển nghỉ ngơi vì y?

Y không thể giải thích được!

Nhiều lắm thì bản thân và Lưu Phi Long cũng chỉ được xem là quen biết qua loa. Bây giờ cũng chỉ được coi là khá quen thuộc, nhưng có phải là bạn bè không thì cũng chưa chắc. Vậy vì sao anh ta phải cố y làm

như vậy?

Bản thân cũng không muốn anh ta làm như vậy!

Vì sao mỗi lần Lưu Phi Long làm chuyện gì cũng phải khiến bản thân có cảm giác như là thiếu anh ta cái gì đó?

Loại cảm giác được đối xử tốt giống như là trúng thưởng này khiến Thái Quân Thành cảm thấy không thoải mái.

Y chán ghét loại cảm giác này, cũng chán ghét loại cảm giác dịu dàng cùng tỉ mỉ của Lưu Phi Long.

Vô cùng chán ghét...

Hiện tại.

Hôm nay có thể nói y lại lên một độ cao mới. Toàn bộ bộ phim điện ảnh thí nghiệm mới được quần chúng tán thành. Toàn bộ đều thật sự thành công theo kế hoạch, lễ chiếu mở màn vô cùng thành công, được khắp nơi khen ngợi, y có thể tưởng tượng được hình ảnh của bộ phim điện ảnh này sau khi khởi chiếu, người đầu tư mặt mày mừng rỡ hơn hớn, những âm thanh chất vấn ban đầu bây giờ biến thành ca ngợi cùng truy đuổi.

Nhưng Thái Quân Thành lại cảm thấy không có chút vui mừng, thành công tự hào nào. Ngược lại, y cảm thấy rất mệt, vô cùng mệt. Khuôn mặt tươi cười, tiếng vỗ tay, hoa tươi đều khiến y chết lặng, khiến y cảm thấy phiền phức.

Mùa đông đáng chết! Lại còn mưa. Đêm đông ướt sũng, rét lạnh, thật sự làm y không thoải mái. Từ sáng đầu đã có chút nóng, khiến y lo lắng có phải bản thân lại nhiễm lại bệnh cũ mà lâu rồi không bị nhiễm không.

Giống như ngày thường, y từ đi về phía cửa sau tiệm bánh ngọt, lấy chìa khóa nhẹ nhàng mở cửa sau của tiệm bánh ngọt, lập tức đi vào trong cửa hàng, bên trong còn ánh đèn, qua phòng làm việc nhưng lại không phát hiện bóng dáng của Lưu Phi Long, trong lúc cảm thấy kỳ quái lại thấy một cô gái ngồi bên trong, đưa lưng về phía y, mái tóc dài phất phới của cô gái ấy khiến y có cảm giác quen thuộc, Lưu Phi Long đứng đối diện cô gái đó, vẫn nở nụ cười thần nhiên như bình thường, không có gì khác thường, nhưng trong lòng Thái Quân Thành lại dâng lên một dự cảm xấu.

Cô ấy là...

Cô gái hơi quay đầu, nửa gương mặt ngọt ngào rơi vào trong mắt Thái Quân Thành.

Hồ hấp của Thái Quân Thành ngừng lại ngay lập tức.

Vợ trước của Lưu Phi Long - Uông Tử Ninh!

"Cạch!" Chìa khóa trên tay rơi xuống đất.....

16. Chương 5-2

Từ lúc còn nhỏ Lưu Phi Long bắt đầu thích xem các loại sách làm đồ ngọt, hơn nữa còn thích vừa đi vừa xem. Điều này lý giải cho việc vì sao năm đó lúc nào Thái Quân Thành thấy anh anh cũng đều cúi đầu, không phải là tự giác xấu hổ, cũng không phải là không còn mặt mũi nào gặp người khác, mà đơn giản là đang đọc sách. Đường nhiên điều này cũng tạo cho anh tật xấu không tự giác cúi đầu.

Bởi vậy, Thái Quân Thành phát hiện Lưu Phi Long có một tuyệt kỹ hạng nhất, chính là vào lúc người khác nói với anh, anh có thể lựa chọn lời muốn nghe. Ví dụ lời mà anh muốn nghe, lỗ tai liền thính hơn mèo. Còn lời mà anh không muốn nghe hoặc là cảm thấy không cần phải nghe thì dù có bắc loa có công suất lớn ghé vào lỗ tai của anh thì anh cũng có thể làm như không nghe thấy, tiếp tục xem sách của mình.

Ngoài ra, năm đó, khi bị mọi người vây quanh, lý do mà anh luôn cười đơn giản là vì đọc sách đến vui vẻ thôi, không phức tạp giống như là người tài có vẻ ngoài dằn dặt hoặc là cười nhạo mọi người mà Thái Quân Thành nghĩ.

Thái Quân Thành lợi dụng cơ hội mỗi lần đến cửa ăn Tiramisu của bản thân, mỗi lần đều giống như không thèm để ý mở miệng hỏi, kết quả sẽ moi được một chút chuyện không tính là bí mật từ miệng Lưu Phi Long ra. Về phần tại sao lại không tuân theo thói quen không phải việc của bản thân thì tuyệt đối không quan tâm, còn vì sao không có lòng hiếu kỳ mà bản thân lại hỏi những điều có vẻ mang ham muốn bất quá thì Thái Quân Thành đều quy rằng là vì mỗi lần ăn đồ ngọt rất nhàm chán, không thể không tìm đề tài.

Mấy tháng qua đi, mặc dù thời gian ở chung có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng lại khiến y chậm rãi phát hiện Lưu Phi Long hoàn toàn khác biệt với Lưu Phi Long trong quá khứ, trải qua một hồi sửa chữa, chỉnh sửa, thì ra Lưu Phi Long trong trí nhớ lại trở nên hiện thực mà đầy đủ như thế.

Lưu Phi Long thật may mắn, lúc người khác còn đang lang thang, suy tư cho tương lai thì anh đã tìm được tương lai mà bản thân thật sự yêu thích - sự phụ làm đồ ngọt.

Lưu Phi Long rất cứng nhắc, thích làm đồ ngọt, liền một lòng một dạ chìm đắm trong đó, dù bản thân làm như thế nào thì cả đời sẽ tiếp tục làm.

Lưu Phi Long rất đơn giản, chỉ là chuyện bản thân thích làm, không liên quan đến chuyện làm đồ ngọt, anh sẽ không biết, cũng không thèm để ý.

Lưu Phi Long rất thiện lương, dù đối với ai cũng dịu dàng, cẩn thận như vậy, dù người khác ác khẩu công kích, anh vẫn ôn hòa mà chống đỡ.

Lưu Phi Long rất khó hiểu, người không biểu lộ cảm xúc cho người ngoài, chỉ là để họ có thể tự phân tích ham muốn của mình.

Lưu Phi Long rất đơn thuần, có khi làm ra chuyện khiến người khác xấu hổ đến đời, anh lại khẳng khái không biết.

Lưu Phi Long, Lưu Phi Long... Vì sao gần đây trong đầu luôn hiện tên của người này, hơn nữa cũng nghĩ đến bản thân năm đó tự cho là đúng, cao ngạo như thế nào, thậm chí còn cho Lưu Phi Long là kẻ trộm. Điều này khiến y cảm thấy buồn bực, khó chịu. Không biết lúc Lưu Phi Long nhìn bản thân sẽ nghĩ gì, không biết anh có chán ghét bản thân hay không.

"Có phải anh rất ghét tôi không?" Lời nói ra, Thái Quân Thành ngáy ngẩn cả người, sao y có thể nói nghi vấn trong lòng ra miệng như vậy? Nếu người đàn ông trả lời là đúng vậy thì làm sao sau này mình còn mặt mũi đến đây nữa? Đáng tiếc lời đã nói ra, giống như nước đổ khó lấy lại.

Rõ ràng là Lưu Phi Long sủng sốt, có lẽ là cảm thấy vấn đề này rất buồn cười, cho nên độ cong của khóe miệng không nhận được mà nâng cao, nhưng giọng nói vẫn trầm nhẹ: "Không, cậu là người tốt mà."

Phù, Thái Quân Thành thầm thở phào nhẹ nhõm, lúc này y mới phát hiện bản thân lại có thể nín thở chờ đợi câu trả lời của người đàn ông, giống như phạm nhân chờ đợi câu nói cuối cùng của quan tòa, vì sao y lại có loại sợ hãi rằng không thể đến quán cà phê nhỏ này? Vì sao y lại để ý câu trả lời của người đàn ông như thế? Những việc này, y không suy nghĩ nhiều, năm đó y cho rằng đơn giản chỉ là sợ sau này gặp nhau sẽ xấu hổ, nhiều năm sau y mới đột nhiên tỉnh ngộ.

"Tôi không tốt." Đây là nói thật, mặc dù y luôn mỉm cười, nhưng nụ cười đó lại không thật tâm, y dùng nụ cười để dựng bức tường giữa mình và người khác, đã hòa hợp với mọi người, nhưng cũng ở rất xa, những chuyện không liên quan đến mình sẽ chỉ đứng nhìn. Y là loại người thấy đứa nhỏ ngã trước mặt sẽ bước nhanh chân hơn chứ không phải là vươn tay ra đỡ, vì y sợ phiền toái, y tin tưởng một điều chính là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Không có việc gì không cần tìm phiền toái.

"Không phải." Người đàn ông mỉm cười, nhưng lại kiên định phản bác: "Có một lần từ rất lâu trước kia, tôi bị cho là kẻ trộm, là cậu giúp tôi giải vây."

Y từng giúp Lưu Phi Long giải vây sao? Thái Quân Thành ngáy ngẩn cả người, đào trí nhớ ở chỗ sâu nhất ra. A! Đột nhiên y nhớ tới.

”Lần đó không phải tôi giúp anh. Chỉ là thuận miệng thôi.” Phần trí nhớ xa xôi đã bị bản thân biến thành giấy bỏ đi ném vào máy hủy giấy, vậy mà Lưu Phi Long còn nhớ rõ? Huống chi, lần đó, vì muốn bản thân có thể thoát thân sớm nên mới thuận miệng nói. Vốn không phải vì giúp anh ta! Không cần cảm ơn y! Một loại xấu hổ không biết tên khiến Thái Quân Thành hơi đỏ mặt.

”Nhưng mà lần đó nhờ cậu, tôi mới không bị tóm đến cục cảnh sát.” Lưu Phi Long nở nụ cười dịu dàng, vẫn thật sự cảm ơn y.

Để che giấu khuôn mặt phiếm hồng, Thái Quân Thành cúi đầu, khóe mắt lại nhìn nụ cười dịu dàng này, tầm mắt không nhìn được nhìn theo độ cong khóe miệng mà người đàn ông này luôn không để người khác thấy rõ lên đôi mắt của anh, bốn mắt giao nhau, lần đầu tiên y nhìn thấy mắt của người đàn ông.

Y kinh ngạc phát hiện, thì ra mắt của người đàn ông là mắt hai mí.

Sạch sẽ mà trong trẻo.

17. Chương 5-3

Chỉ nhìn chiếc bóng mặc áo lông xù rộng rãi đưa lưng về phía bản thân, cúi đầu đứng bên cạnh phòng nghỉ ngơi, không biết vì sao, trong đầu Thái Quân Thành lập tức hiện lên ba chữ Lưu Phi Long.

Không có khả năng! Lưu Phi Long vốn không biết mình làm việc ở đâu. Thái Quân Thành lập tức bác bỏ ý nghĩ khiến bản thân cảm thấy vô lý này ra sau gáy.

Mình đang làm sao thế? Đột nhiên Thái Quân Thành cảm thấy kinh hãi, gần đây trong đầu tràn ngập ba chữ Lưu Phi Long còn chưa đủ sao? Bây giờ lại phát triển đến mức thấy bóng dáng cũng tưởng là anh ta? Y không có cách nào giải thích tâm tư quái dị của bản thân, nên đành phải quy kết do gần đây bản thân quay phim không thuận lợi, quá mệt mỏi cho nên mới có thể suy nghĩ miên man, trong đầu hoàn toàn hỗn loạn.

Người kia không thể nào là Lưu Phi Long được!

Tâm tư quay trở lại thước phim vừa rồi bị NG, Thái Quân Thành cau chặt lông mày, theo bản năng lại nhìn chằm chằm bóng người phía trước, cảm thấy có chút không thoải mái.

Y bước lên phía trước, nhưng càng đến gần, thì tầm lưng kia càng lúc càng khác với nhận định của y, càng nhìn càng giống Lưu Phi Long...

Sao điều này có thể xảy ra được? Bỗng nhiên tim Thái Quân Thành đập nhanh hơn, đợi đến lúc y đến trước bóng người đó, thấy rõ người này thật sự là Lưu Phi Long, y kinh ngạc trừng to mắt, thật sự là anh ta! Sao anh ta có thể tới đây được?

Cúi đầu nhìn bóng người quá mức chăm chú nhìn sách trên tay, không phát hiện người tới gần.

Thái Quân Thành vươn tay cướp lấy sách của Lưu Phi Long, anh liền phát hoảng, theo phản xạ ngẩng đầu lên, thấy là Thái Quân Thành, nụ cười thản nhiên lại theo bản năng lộ ra.

Nhìn thấy nụ cười thản nhiên của y, tâm trạng hồng hồng vì vừa rồi quay phim không thuận lợi bỗng chốc tốt lên, đột nhiên Thái Quân Thành chấn động, kinh ngạc phát hiện, chẳng biết từ lúc nào, tâm tình phiền chán, mệt mỏi của y lại có thể biến mất khi nhìn thấy nụ cười ấy. Từ lúc nào mà cảm xúc của y lại bị nụ cười của người đàn ông dễ dàng khống chế đến thế.

”Sao anh có thể tới được đây?” Che giấu tâm tình hỗn loạn bất an của bản thân, Thái Quân Thành cố gắng giữ cho giọng nói thật bình tĩnh.

”A...” Đưa hộp bánh ngọt vẫn cầm trên tay cho y: ”Là Tiramisu hôm qua cậu quên cầm.”

Hôm qua đi vội vàng rời khỏi đó, quên lưu lại địa chỉ cho anh, có điều rất may là Thái Quân Thành đã từng nói đến công việc với Tử Ninh, lúc đó có nhắc tới địa chỉ phim trường mà y làm việc. Đường nhiên để vào được phòng nghỉ cũng rất khó khăn.

Thái Quân Thành giật mình nhận hộp bánh ngọt, hôm qua y chỉ thuận miệng nói nếu ngày mai có thể ăn Tiramisu thì tốt rồi, vốn không xác định là chắc chắn phải ăn. Nếu hôm nay Lưu Phi Long không đưa bánh ngọt qua đây, từ y đã quên rằng mình đã từng nói câu nói kia từ lâu rồi.

"Anh..." Không đợi y mở miệng, thành viên khác của tổ quay phim liên tục về phòng nghỉ.

"A, hộp bánh ngọt đẹp thật."

"Đúng vậy."

"Đồ ngọt nhà ai vậy, có điện thoại không?"

"Đúng vậy, nhìn hộp này, hẳn là đồ ngọt bên trong cũng không tệ."

"Có gì có thể đề cử không?"

Bỗng chốc, mọi người trong tổ thi nhau xông tới, vây Lưu Phi Long ở chính giữa, hỏi đông hỏi tây.

Nhìn mọi người ngăn giữa mình và Lưu Phi Long, bỗng nhiên Thái Quân Thành cảm thấy rất buồn, y nâng bánh ngọt, nhìn chằm chằm Lưu Phi Long với gương mặt không biểu cảm gì.

Mặc dù đối mặt với tình huống nhiệt tình như thế này, Lưu Phi Long vẫn không thể thích ứng như thời thiếu niên, nhưng cũng đã có thể đối phó được, anh cười thản nhiên, ôn hòa trả lời mỗi vấn đề mà mọi người đưa ra.

"Sở trường của anh là gì?" Cô gái nhỏ tuổi nhất trong tổ kịch hỏi.

"Tiramisu." Dùng giọng nói trầm nhẹ chậm rãi phát âm từ Italy vô cùng chuẩn, nụ cười vẫn ở khóe miệng, Lưu Phi Long ôn hòa trả lời cô gái.

Giọng điệu khi nói tiếng Italy mềm nhẹ giống như nói với người yêu, khiến mặt cô gái vừa đặt câu hỏi đột nhiên đỏ bừng, trong lúc vô tình mọi người ở bên cạnh cũng bị Lưu Phi Long phóng điện. Trời ơi, thật sự là dịu dàng đến chết người.

Nhìn mặt cô gái đỏ bừng, nhận thấy trong lúc vô tình Lưu Phi Long lại phóng điện, thì một ngọn lửa không tên trong lòng Thái Quân Thành đột nhiên bùng lên, y lạnh lùng xóa bỏ giờ nghỉ ngơi của mọi người: "Làm việc!"

À? Không phải nói là nghỉ một tiếng sao? Sao còn chưa hết giờ đã bắt đầu làm việc? Mọi người bị mệnh lệnh lúc này của Thái Quân Thành làm cho mờ mịt, nhưng chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo, lập tức giải tán, tự giác trở lại cương vị của mình, ai bảo y là đạo diễn lớn đâu.

Hoàn toàn không nhận thức được vừa rồi bản thân vô ý phóng điện, sau khi mọi người giải tán, Lưu Phi Long nhẹ nhàng thở ra, dù có vui vẻ khi có người tán thành đồ ngọt của bản thân, nhưng anh vẫn không có cách nào thích ứng với sự nhiệt tình của mọi người. Quay đầu nhìn về phía Thái Quân Thành, lại phát hiện sắc mặt của y vô cùng khó coi.

Chẳng lẽ cơ thể của cậu lại không thoải mái rồi sao? Lưu Phi Long do dự muốn mở miệng hỏi: "Cậu..."

"Về sau đừng tới đây nữa!" Thái Quân Thành lạnh lùng ngắt lời anh, không biết sự tức giận này tới từ đâu, bản thân y cũng không biết sao lại tức giận như vậy. Chỉ biết là trong lòng rất giận, rất đau, rất khó chịu, cảm giác rất giống hồi nhỏ, lúc mà những đồ vốn chỉ là bảo bối của bản thân bị người khác phát hiện, rồi bị cướp đi.

Cả giọng nói trầm nhẹ dễ nghe, nụ cười dịu dàng này cũng vậy, bỗng trở nên rất nhọn. Dù với ai anh cũng dịu dàng như vậy, vốn không nghĩ tới trong lúc lơ đãng có thể phóng điện với người khác, mà toàn bộ những điều này đều khiến y cảm thấy không thoải mái.

Nhưng điều làm y không thoải mái hơn chính là vì sao bản thân lại có cảm giác chua xót giống như đổ kị như vậy? Vì sao cảm xúc của bản thân luôn bị ảnh hưởng bởi người đàn ông này? Người đàn ông này muốn cười với ai thì cười với người đó, người đàn ông muốn dịu dàng với ai thì dịu dàng với người đó, toàn bộ những điều này có liên quan gì tới y?

Đúng vậy! Ngay cả là bạn, y và người đàn ông này còn chưa phải! Bọn họ có quan hệ gì! Y dựa vào cái gì mà quần người đàn ông cười với ai, dựa vào cái gì mà quả anh ta dịu dàng với ai, dựa vào cái gì mà quần anh ta có vô tình phóng điện với người khác hay không?

Muốn xen vào cũng là chuyện của vợ anh ta! Liên quan gì tới y!

Xiết chặt nắm tay, nuốt mảnh hỗn loạn trong lòng xuống, quy chụp toàn bộ những điều không thích hợp này là do quay phim vất vả và không thuận lợi, ngang bướng nói: "Về sau anh đừng tới đây nữa." Sau đó y phải tiến hành quay phim ở Châu Âu, trong thời gian tới y không còn ở trong nước nữa.

Lưu Phi Long ngẩn người vì không đoán ra được cơn tức giận của y từ đâu tới.

"Cứ như vậy đi!" Nói xong, Thái Quân Thành xoay người rời đi, không thấy biểu cảm muốn nói lại thôi của người đàn ông ở sau lưng.

Vốn muốn nói cho y một tiếng, có điều, bây giờ xem ra là không cần nữa rồi. Lưu Phi Long khẽ cười, đi ngược lại với hướng Thái Quân Thành vừa đi.

Đợi đến khi Thái Quân Thành ở nước ngoài hoàn thành việc quay thước phim đầu tiên của y xong, sau khi thành công về nước, y vui vẻ muốn đi nhấm nháp Tiramisu mà bản thân nhớ nhưng đã lâu thì lại phát hiện ra cảnh còn, nhưng người đã mất rồi.

18. Chương 6-1

Nghe được tiếng vang, cô gái đó lập tức đứng lên, xoay người...

Thái Quân Thành chợt ngẩn ra, vài năm không gặp, cô ấy vẫn ngọt ngào như vậy, dường như nụ cười tươi kia khiến thời gian xoay chuyển.

"A! Là Quân Thành! Lâu rồi không gặp!" Ông Tử Ninh không ngờ sẽ gặp y, vui vẻ cười.

"Lâu rồi không gặp. Cô không thay đổi chút nào..." Đầu Thái Quân Thành trống rỗng, vô ý thức chào hỏi.

"Anh cũng không thay đổi nha! Vẫn đẹp trai như vậy. Phi Long cũng không thay đổi, vẫn cười dịu dàng như vậy, nhớ năm đó, em cũng bị nụ cười dịu dàng của anh ấy mê hoặc, sau đó bắt đầu theo đuổi anh ấy, phần khí chất dịu dàng của anh ấy vô cùng có sức hấp dẫn. Khiến người khác không tự giác chìm đắm vào trong nụ cười dịu dàng của anh ấy." Dung mạo cũng như tính tình hoạt bát của Ông Tử Ninh vẫn không thay đổi, vui vẻ kéo Thái Quân Thành đang ngu ngơ ngồi vào giữa mình và Lưu Phi Long, tiếp tục những lời vừa rồi bị cắt ngang.

Thái Quân Thành nhìn chằm chằm về phía trước, ngơ ngác ngồi, đầu vẫn chưa kịp tiêu hóa tin tức động trời này.

Đã trở lại!

Ông Tử Ninh đã trở lại!

Người biến mất nhiều năm đã trở lại!

Vì sao cô ấy lại quay về?

Cô ấy không kết hôn sao?

Tại sao lại chỉ thấy một mình cô ấy?

Lẽ nào cô ấy trở về vì Lưu Phi Long?

Nghĩ tới khả năng này, trong nháy mắt cảm giác hoảng loạn khó hiểu bao phủ lòng Thái Quân Thành, cảm thấy cả người lạnh run lên, đột nhiên y ngẩng đầu lên, thấy người đàn ông kia vẫn nở nụ cười dịu dàng nghe Ông Tử Ninh hóm hỉnh kể chuyện, ngực nhanh chóng bị co rút.

"Anh không hỏi vì sao em quay lại sao?" Ông Tử Ninh phát hiện Lưu Phi Long vẫn im lặng lắng nghe, không nhin được thở dài một tiếng. Rất không cam lòng, anh ấy vẫn có dáng vẻ này! Mình đã quay lại! Vì anh mà ly hôn rồi quay lại! Chẳng lẽ anh ấy không vui sao?

Lưu Phi Long vẫn giữ nét mặt ôn hòa như vậy. Anh không biết lần này cô trở về là vì cái gì. Đường như đoạn hôn nhân từng làm anh buồn bã đã là chuyện rất lâu trước đó rồi...Thời gian thật sự đáng sợ, khiến anh gần như không thể nhớ rõ nổi diện mạo năm đó của cô, mà chỉ có thể mơ hồ nhớ lại được vẻ ngọt ngào mà thôi. Cho tới bây giờ phần tình cảm đó lúc ào ạt cũng chỉ là lặng yên không tiếng động, lúc phai nhạt cũng vẫn là không bóng dáng không tiếng động. Bây giờ gặp lại cũng chỉ có tình cảm ấm áp của bạn cũ lâu ngày không gặp.

"Em ly hôn rồi. Lần này em về vì anh!" Ông Tử Ninh nói thẳng, cô hiểu rõ tính cách của Lưu Phi Long, nếu cô muốn quay lại với anh, phải chủ động nói ra.

Câu nói này khiến trong khí bên trong quán động lại.

Lần này em về vì anh! Câu này hung hăng quất lên mặt Thái Quân Thành, dường như y nghe được đáy lòng mình có âm thanh vỡ nát, trái tim đau quá, giống như có người dùng dao khuấy đảo, thật sự rất đau...

"Ôi trời ơi! Quân Thành, anh sao thế? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy? Sao anh lại khóc?" Ông Tử Ninh kinh ngạc kêu lên.

Thái Quân Thành đờ đẫn nhìn về phía phát ra âm thanh, cảm thấy phần hồn bay khỏi thể xác.

Y khóc?

Mờ mịt sờ mặt, vậy mà lại có nước...

Y khóc?

Y trừng mắt nhìn vết nước trong tay, kinh ngạc đến ngây người... Bao nhiêu năm rồi không thấy nước mắt của bản thân? Vì sao bản thân lại có thể luống cuống như thế?

Thái Quân Thành không thể chịu đựng được bản thân, cũng không thể chịu đựng được toàn bộ chuyện này, Thái Quân Thành dùng hết sức bật dậy, lao ra khỏi quán.

"Anh ấy sao thế?" Ông Tử Ninh bị phản ứng của Thái Quân Thành dọa sợ, quay đầu lại hỏi.

Lộp bộp! Lộp bộp! Mưa to dồn dập gõ lên cửa kính, bên ngoài lại mưa to! Lưu Phi Long đang sững sờ bối rối nhìn bình tĩnh, mặt biển sắc, ánh mắt luôn ôn hòa tối sầm lại, vội vàng xông ra ngoài.

Ông Tử Ninh thất thần tại chỗ, biểu cảm trở nên cứng ngắc...

Mưa càng lúc càng lớn, từng đợt từng đợt rơi xuống người, mang đến sự lạnh lẽo như băng và vô cùng đau đớn. Nhưng dường như Thái Quân Thành không cảm thấy có gì khác lạ, ngơ ngác đứng ở ngã tư, chạy ra khỏi quán cà phê, y lại không biết nên đi đâu, trong giấy lát trái tim bị người khác vết sạch, một người không có tim nên đi đâu? Chân của y giống như mọc rễ, muốn động lại không động được, đầu rất đau, trên mặt không biết là nước mưa hay là nước mắt, nóng quá, tim cũng đau quá, đau đến mức cả người y đều run rẩy...

"Quân Thành..." Giọng nói quen thuộc từ phía sau truyền đến.

Y đờ đẫn quay đầu lại, muốn nhìn rõ bóng người, nhưng lại ngã quỵ xuống...

"Quân Thành..." Lưu Phi Long kịp thời đuổi tới, một tay ôm lấy Thái Quân Thành té xỉu.

"Phi Long...Đừng rời đi...Đừng..." Mưa to đoạt đi sự tỉnh táo của Thái Quân Thành, té xỉu trong lòng của người đàn ông, y theo bản năng nắm chặt cổ tay áo của người đàn ông, đau khổ cúi đầu nói mê.

Người đàn ông ôm y trong mưa bỗng sững sờ, sự dịu dàng trong mắt bỗng chuyển thành đau lòng, giọng nói luôn trầm nhẹ cũng biến thành khàn khàn, vươn tay mơn trớn khuôn mặt bị mưa xối vào: "Sẽ không đi...Anh chưa bao giờ rời đi mà."

19. Chương 6-2

Trong lúc lái xe tiếp tục đi qua đi lại trong thành phố, Thái Quân Thành không biết hiện tại mình đang làm gì! Cũng không thể giải thích được hành vi của bản thân! Nhưng y thật sự đang nổi điên.

Đồ ngọt kia, ăn được hay không ăn được quan trọng như vậy sao? Không thể ăn, cùng lắm thì y không ăn nữa. Lại cùng lắm thì bảo trợ lý đi mua là được. Y có cần hao tâm khổ tứ, buông công việc quay phim trên tay, tự mình đến từng nhà hàng Italy một để ăn như vậy không?

Toàn bộ những điều quái lạ trong sáng nay đều do phần Tiramisu đáng chết kia.

Liên tục đẩy nhanh tiến độ khiến sáng sớm y đã cảm thấy đầu óc choáng váng, nghĩ mình đã ở Italy, tại sao không thì thưởng thức chút Tiramisu để nâng cao tinh thần? Còn nói cái gì mà một trong năm sự phụ tài giỏi của Italy? Vừa cho vào miệng y đã bắt đầu cảm thấy ghê tởm, ngay cả đồ ăn tối hôm qua cũng phun vào chậu hoa, mất mặt đến nỗi muốn bay thẳng về nhà. Y không biết tại sao, rõ ràng Tiramisu Lưu Phi Long làm, y ăn vào tuyệt đối không có cảm giác ghê tởm.

Thậm chí còn cảm thấy rất ngon, nhưng vì sao, phần Tiramisu có bề ngoài và màu sắc không khác biệt lắm này lại khiến bản thân cảm thấy ghê tởm? Đường như lại trở về trạng thái hồi nhỏ ăn món điểm tâm ngọt. Khiến tâm tình của y hoàn toàn hồng bét. Toàn bộ quá trình quay phim đều phải ngừng lại. Tâm trạng xấu xa của y bỗng chốc phạm vào tính bướng bỉnh, y không tin tại quê hương của Tiramisu y không tìm được Tiramisu hợp khẩu vị! Y cũng không tin rõ ràng cùng là Tiramisu mà chỉ có của Lưu Phi Long làm y mới có thể nuốt trôi! Những điều này nói ra cũng không ai tin!

Kết quả y chạy đến từng cửa hàng một, chạy toàn bộ thành phố nhỏ nhỏ này, nhưng y lại thất vọng hết lần này đến lần khác, y nhanh chóng nôn ra cả mặt xanh mặt vàng.

Chăm chú nhìn miếng Tiramisu trong nhà hàng cuối cùng ở Italy, y thật sự ngượng ngùng khi lại phải nôn ra ở bên ngoài, nên đành phải gói mang về khách sạn. Nhà hàng này được xưng tụng là nơi có Tiramisu ngon nhất. Hy vọng sẽ không để y thất vọng.

Ghê tởm! Vẫn rất ghê tởm! Hương vị vừa cho vào miệng khiến y tiếp tục nôn ra, bỏ tới bồn rửa mặt trong phòng tắm, nhìn gương mặt trắng bệch sau khi nôn ra toàn bộ, cuối cùng lửa giận không thể đè nén được nữa cũng tuôn ra, giống như bom nguyên tử nổ tung trong cơ thể. Y lao ra khỏi phòng tắm, cầm đĩa Tiramisu, hung hăng ném thẳng vào tường.

"Choang!" Đĩa thủy tinh vỡ trên mặt đất, Thái Quân Thành đặt mông ngồi trên giường, thở phì phò, tâm kinh hoảng, một bụng lửa giận không tên cộng với tâm trạng phức tạp không thể giải thích được trộn lại với nhau, khiến khuôn mặt tái nhợt biến thành màu hồng.

Y làm sao thế? Y không phải là người có tình cách nóng nảy như thế! Nhìn mớ hỗn độn trên tường và đất, y vốn không có lý do để không không chế được như thế!

Y đã phạm phải cái gì! Sao lại không giải thích được hành động của bản thân? Ngã xuống chiếc giường kingsize mềm mại của khách sạn, trong đầu hiện lên dáng vẻ hạnh phúc, dịu dàng, yên tĩnh mà tràn ngập tình yêu của Lưu Phi Long.

"A!!" Thái Quân Thành không nhận được vui đầu vào trong chấn, vô cùng ngây thơ hét lên một tiếng, vì sao lại nghĩ tới anh ta! Đây là lần thứ n bản thân nhớ tới anh ta sau khi xuất ngoại! Đáng chết! Thật sự đáng chết! Làm sao bản thân lại có thể giống phụ nữ hoài xuân, nhớ một người đàn ông như vậy! Thật sự làm y cảm thấy ghê sợ!

Có phải do y làm hòa thượng lâu rồi không? Đúng vậy! Nhất định là vậy!

Đột nhiên Thái Quân Thành từ trên giường bật dậy. Nhất định là do từ lúc y nhận bộ phim mới này bắt đầu đè nén bản thân, do nghẹn lâu, cho nên mới khiến tâm lý sinh ra tật xấu. Nhất định là vậy! Không sai! Giúp bản thân tìm được giải thích hợp lý nhất, tâm trạng của y bỗng cảm thấy thoải mái, đã như vậy, tâm động không bằng hành động, y cầm chìa khóa, vội vàng xông ra ngoài.

Sau khi đẩy cô gái xinh đẹp đầy đặn khêu gợi thứ n trong lòng ra, cuối cùng Thái Quân Thành cũng chấp nhận thất bại đi từ quán bar ra.

Gió đêm đông lạnh như băng tiến vào cổ áo, người sợ cái lạnh như y lại không phát hiện ra, ngơ ngác mở cửa xe, ngây ngốc ngồi vào ghế lái, cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Tiết tấu âm nhạc mạnh mẽ, rượu mạnh kích thích, ngọn đèn mê loạn, gái xinh hở hang, luôn khoe ra đôi mồi đỏ mọng, gương mặt dịu dàng, đường cong mê người, chỉ cần là đàn ông, không ai không say mê. Trong trí nhớ cũng từng có phần tình cảm mãnh liệt, cuồng loạn, ám áp, mềm mại và tinh tế. Lúc đầu, toàn bộ những điều đó thực sự khiến y hưng phấn, khát vọng thỏa thích thả lỏng bản thân, nhưng lúc những cái vuốt ve, nụ hôn càng sâu thì sự không thoải mái mãnh liệt đột nhiên từ đáy lòng xông ra.

Y nhìn gương mặt bị lớp hóa trang dày đặc che giấu đến không rõ diện mạo ban đầu trước mặt này, ngửi mùi nước hoa nồng nặc gay gay mũi này, bàn tay sờ đến nơi tròn tròn không biết là thật hay giả này, bỗng nhiên y có cảm giác muốn nôn, toàn bộ những thứ vốn làm y say mê bỗng chốc khiến y cảm thấy không thể chấp nhận được. Dưới ánh mắt kinh ngạc của cô gái đó, y lễ phép đứng dậy rời đi.

Y không hiểu, y sao vậy?

Y hoàn toàn mơ hồ.

Y bắt đầu kích động rồi.

Công tử ăn chơi? Đạo diễn phong lưu? Ác nam có khuôn mặt tươi cười? Những biệt danh mới nhất này từ những cô gái xinh đẹp đi qua trước mắt này truyền vào tai y khiến y phát hiện thì ra nước ngoài cũng bát quái giống vậy, xem ra bát quái thật sự là bản chất của con người. Cố gắng bưng một cốc cà phê, Thái Quân Thành cười nhạo, tầm mắt chuyển từ khuôn mặt bình thường vẫn luôn có nụ cười dịu dàng ra chỗ khác, cô ta cho rằng mình là ai, có quyền gì tới chất vấn y, cùng với cô ta cũng chỉ là vui vẻ hợp tan, nếu không tiếp tục được nữa cũng không cần chạm mặt. Y cười lạnh lùng nói cho cô ta biết, tối hôm qua Tom nói cho y biết, cô ta thì chơi 3p (2 nam, 1 nữ) hơn nữa kỹ thuật miệng cũng không tệ. Ý chính là người chân đạp hai thuyền cũng không chỉ có mình y, cô ta còn lợi hại hơn. Dưới biểu tình kinh ngạc của cô gái xinh đẹp, y xoay người rời đi, vì vậy mà chia tay.

Hôm sau, lúc ở studio y lại biết một cô gái xinh đẹp khác.

Cô gái kia có ánh mắt sạch sẽ và trong trẻo, là mắt hai mí.

Nhưng đoạn tình cảm này cũng chỉ duy trì đến lúc y trợ giúp cô gái xinh đẹp này trở thành diễn viên B của một bộ phim khác. Khi cô gái xinh đẹp này bắt đầu chuyển hướng phóng điện sang đạo diễn bộ phim kia thì y chia tay gọn gàng, không có bất kỳ cảm giác tội ác nào, tốc độ nhanh nhất cũng chỉ có hai tuần lễ.

Cùng một ngày, y lại biết một cô gái xinh đẹp có giọng nói dịu dàng, là người Trung Quốc, y rất vừa ý, nhưng thời gian bên nhau ngắn hơn, vắn vắn có một tuần, bởi vì y phát hiện cô ta chụp hình và quay phim màn ân ái, còn dùng cái đó để uy hiếp y. Rất tốt, y không sợ mất thể diện, giao cho cảnh sát, mặc dù vì vậy mà y lại lên trang nhất, nhưng y không thêm để ý.

Tốc độ y kết giao bạn gái và tốc độ đổi bạn gái nhanh đến mức khiến người khác phải hít hà. Thanh danh của y cũng bắt đầu biến thành xấu một cách nhanh chóng, thậm chí có người đầu tư muốn gặp mặt, ám hiệu y phải chú ý ảnh hưởng của mình, giảm bớt một chút hành động vô cùng phóng túng lại.

Y không để ý đến lời đồn đại, không quan tâm danh tiếng, chỉ muốn để mình trong mùi hương dịu dàng, cố gắng hết sức để sắc đẹp lung lạc, giải phóng phiền não kỳ quái nơi đáy lòng, không nhớ tới bóng người luôn tràn ngập trong đầu mình, y cho rằng làm như vậy mình có thể khôi phục bình thường.

Lúc này yêu nam gọi điện thoại, hung hăng mắng tỉnh y, y có thể chà đạp mình, nếu như không yêu người khác, cũng không cần chà đạp người khác. Cho dù là trò chơi của người lớn nhưng cũng sẽ có ngày bị thương. Ở một khác kia, y mới phát hiện sự tồi tệ của mình, sau lại biến việc đùa bỡn tình cảm của người khác thành phương thức trốn tránh của mình được.

Y bắt đầu không còn lưu luyến những cô gái xinh đẹp nữa, nghiêm chỉnh giống như Liễu Hạ Huệ. Chỉ trong vòng mấy tháng, y đã trải qua, đột ngột biến đổi giữa hai thái cực, khiến tất cả mọi người kinh ngạc không dứt, cho rằng y là người mắc chứng tâm thần phân liệt.

Nhưng y lại không giải thích với bất kỳ ai, bởi vì y khiếp sợ phát hiện, dù có lui tới với nhiều người hơn nữa cũng không cách nào lấp đầy khoảng trống trong lòng, bởi vì y luôn làm một việc hoang đường mà buồn cười, chính là tìm kiếm hình bóng một người đàn ông ở những cô gái xinh đẹp kia. Phát hiện này làm y sợ, làm y kinh ngạc, làm y không biết đi hỏi xem cái đó có ý nghĩa như thế nào, y lựa chọn hướng học tập đả điều, quy hết những điều đó về làm việc mệt mỏi nên sinh ra ảo giác, lần nữa đè nén tất cả dưới khuôn mặt bình tĩnh.

20. Chương 6-3

Thành phố ở bên ngoài cửa sổ máy bay càng lúc càng nhỏ.

Ngày trước y luôn là rất hưởng thụ cảm giác tịch mịch và tự do nhàn nhạt khác biệt của thành phố trong lúc bay như thế này, nhưng lần này lại không biết thế nào, mới ra khỏi nước mấy tháng, vậy mà y lại vô cùng nhớ trong nước, chẳng lẽ vì trong nước có cái gì để cho y nhớ thương? Không thể nào! Từ đáy lòng, Thái Quân Thành phủ nhận đáp án vô cùng rõ ràng này. Y cho rằng đây rõ ràng là cảm giác nhớ nhà bình thường, chẳng qua là y bắt đầu cảm giác mệt mỏi do không ngừng lưu lạc thôi.

Đưa mặt về phía ngoài cửa sổ, lần này y về sớm hơn kế hoạch nửa tháng, ngày mai là có thể đến quán cà phê nhỏ kia...Ngày mai là có thể ăn Tiramisu mà mình luôn tưởng niệm.

Theo suy nghĩ, máu của y theo bản năng nhanh chóng lưu động, thân thể vì mong đợi mà phát run.

Trên cửa sổ máy bay phản chiếu gương mặt tuần tú căng thẳng mà hưng phấn bất an.

Đó là y sao? Bị hình ảnh của mình làm cho ngẩn ngơ, Thái Quân Thành mới giật mình phát hiện phần mong đợi kỳ lạ từ đáy lòng mình.

Mong đợi sao? Y lại không phải là đứa nhỏ, vì một phần đồ ngọt mà kích động bất an. Buồn cười! Có lẽ mình thật sự quá mệt mỏi rồi.

Đè tất cả tâm trạng kỳ lạ từ trong đáy lòng xuống, phủ lên hưng phấn và mong đợi khó hiểu, kiên định cho rằng những điều này chỉ là ám chỉ việc kỳ lạ khi nhớ nhà nên trong lòng mới sinh ra ảo giác thôi.

[Cho thuê lại mặt tiền cửa hàng]

Dòng chữ to lớn dính vào cửa quán cà phê. Vừa xuống máy bay liền chạy tới, Thái Quân Thành bị mấy chữ này đánh trúng, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, cũng không có cách nào tiếp nhận: "Không thể nào..." Quán cà phê đang tốt như thế, sao trong nháy mắt đã đóng cửa rồi?

Nhưng dù y có cảm thấy như thế nào, thì tờ thông báo chuyển nhượng cửa hàng cũng không biến mất...

[Cho thuê lại mặt tiền cửa hàng - Vì chủ cửa hàng có chuyện không thể kinh doanh, nếu muốn xin liên lạc tới số: ...]

"A lô, xin hỏi là ai?"

Vừa mới bấm số, bên kia điện thoại truyền tới giọng nữ quen thuộc.

"Ông Tử Ninh?" Y thử hỏi.

"Vâng, xin hỏi anh là...?"

"Tôi là Thái Quân Thành."

"A, là Quân Thành sao. Có chuyện gì không?" Nghe là người quen, giọng nói vốn trầm bổng nhanh nhẹn hơn hẳn.

"Tôi thấy thông báo chuyển nhượng quán cà phê."

"..." Bên kia điện thoại đột nhiên yên tĩnh lại.

"Cái đó...Tôi vốn muốn đến quán uống một cốc cà phê, không ngờ thấy quán đóng, cho nên thuận miệng hỏi một chút." Phần yên tĩnh này khiến Thái Quân Thành đột nhiên phát hiện hình như mình quá nhiều chuyện. Đóng cửa hàng, thì chuyển cửa hàng khác, việc gì mình phải kích động gọi cuộc điện thoại này?

"Quân Thành...bạn em ly hôn rồi." Lúc y đang muốn nói tạm biệt, cúp máy thì đầu bên kia có tiếng nói.

Ly hôn? Điện thoại trong tay suýt rơi xuống đất: "Tại sao ly hôn?" Vừa nói xong, Thái Quân Thành cảm thấy có chút hối hận, hỏi như vậy thật sự quá đường đột, dù sao mình cũng chỉ được coi là một vị khách của Lưu Phi Long, sao lại đi quan tâm chuyện giữa hai vợ chồng bọn họ?

"..." Giọng nữ dừng lại một chút, sau đó lại truyền đến: "Là em không tốt...Là em thấy chưa đủ...Em đã từng nói với anh chuyện xưa của Tiramisu, nhớ kỹ là ý của em, nhưng nó còn có một ý khác chính là - dẫn em đi. Nếu như anh yêu một người, chỉ cần đưa cho đối phương một miếng Tiramisu, thì chính là đặt tim vào tay cô ấy, nguyện ý cùng cô ấy đi khắp nơi. Có người đặt một miếng Tiramisu vào tay em, em không biết người đó sẽ dẫn em đi thiên đường hay là địa ngục, em không biết phần hấp dẫn này có khiến em hối hận cả đời không, nhưng một miếng Tiramisu này như độc dược dụ dỗ em. Phi Long giống như bến tàu, mỗi lần thể xác, tâm trạng của em mệt mỏi đều có thể tìm được ấm áp nơi anh ấy, nhưng đối với em mà nói lại không đủ. Cái em cần chính là tình cảm mãnh liệt hơn, chính là tình cảm có thể cùng em đi khắp nơi, nhưng anh ấy quá lạnh nhạt, anh ấy quá dịu dàng, giống như món Italy khai vị, quá lạnh quá chua, em cần chính là món chính, vừa nồng nàn lại vừa kích thích. Anh ấy không cho em được."

Giọng nữ mềm mại đều đều, mang theo vẻ thống khổ bất đắc dĩ.

"..." Sau đó lại yên tĩnh, đột nhiên giọng nữ lại vang lên, cố ý nhẹ nhàng: "Haha, có điều, như vậy cũng tốt, anh ấy luôn ở một chỗ chờ em, từ lúc đầu là em có lỗi với anh ấy! Em bỏ qua anh ấy, để lại anh ấy cho cô gái có thể quý trọng anh ấy."

"Vậy anh ta đi đâu?" Mới bật thốt lên, ngay cả y cũng cảm thấy kinh ngạc. Chẳng lẽ đây mới là vấn đề y quan tâm nhất, không phải là Tiramisu không ăn không được, không phải là quán cà phê đóng cửa? Chẳng qua là y không tìm thấy Lưu Phi Long?

"Thật xin lỗi, em cũng không biết. Sau khi bạn em làm xong thủ tục thì không còn liên lạc nữa, em từng gọi cho anh ấy một cuộc, nhưng cũng xong rồi. Em lập tức phải tới sân bay rồi. Nếu như..." Giọng nữ dừng lại, do dự rồi mới nói tiếp: "Nếu như anh tìm được anh ấy, nói lời xin lỗi giúp em. Trước mặt anh ấy, em không mở miệng được. Nhờ anh. Mặc dù anh ấy chưa từng nói, nhưng em nhìn ra được, anh ấy coi anh là bạn thân, anh ấy rất tin anh. Giúp em chăm sóc anh ấy."

Bạn tốt? Tin tưởng? "Tôi..." Thái Quân Thành không biết trả lời như thế nào.

"Tử Ninh, phải đi..." Một giọng nam đột ngột truyền vào, giọng nữ không thể làm gì khác hơn là vội vàng nói tạm biệt: "Cái đó...Em phải đi, Phi Long liền giao cho anh. Sau này có duyên sẽ gặp lại."

"Tút tut tut..." Nghe âm thanh ngắt máy từ đầu bên kia, Thái Quân Thành ngơ ngác đứng yên tại chỗ, thật lâu, không có cách nào nhúc nhích, trong đầu biến đổi hỗn loạn.

Giao cho y? Hiện tại, ngay cả Lưu Phi Long ở đâu y cũng không biết!

Cũng chẳng biết tại sao, nghĩ tới đây, y cảm thấy rất tức giận, Lưu Phi Long! Tại sao anh ta nói ly hôn liền ly hôn! Nói đóng cửa hàng là đóng cửa hàng! Nói đi là đi! Không nói chút tin tức nào cho y! Y vội vàng chạy về nước, toàn bộ những điều này giống như một chậu nước lạnh lớn ở giữa mùa đông đổ từ trên đầu xuống, khiến cả người y lạnh như băng, run rẩy.

Y không biết mình trở lại studio như thế nào, cũng không biết mình hoàn thành như thế nào, tất cả đều ngơ ngác ngác ngác.

Trong đầu y bây giờ đều là...

Lưu Phi Long!

Không thấy Lưu Phi Long!

21. Chương 6-4

"Không cần đi...Không cần đi..." Giọng nói của ai khàn khàn như thể thương tâm như thế? Thái Quân Thành mơ mơ màng màng tỉnh lại, đầu óc vẫn ở vào trạng thái nửa mờ mịt, trước mắt mê mê mang mang có khuôn mặt tươi cười dịu dàng, là mơ sao? Nhất định là mơ! Y nắm chặt chặt bàn tay đang đặt trên trán mình của người đàn ông, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay của anh.

"Quân Thành..." Giọng nói dịu dàng của Lưu Phi Long khẽ vang lên.

Giọng nói trầm thấp, nhẹ nhàng, vô cùng chân thật khiến Thái Quân Thành giật mình tỉnh lại, đột nhiên buông bàn tay đang nắm chặt ra, không phải là mơ!

"Vừa rồi cậu mới té xỉu." Giọng nói trầm thấp lộ ra vẻ đau lòng làm người ta khó có thể phát hiện được.

"Vậy sao?" Đột nhiên nhớ tới phản ứng thất thường lao ra khỏi cửa hàng bánh ngọt, Thái Quân Thành cúi thấp đầu xuống, không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt với anh.

"Tại sao lại khóc?" Vẫn là âm thanh êm ái trầm ấm như trước kia, anh bất ngờ mở miệng hỏi.

"Tôi khóc sao?" Thì ra tất cả đều không phải là mơ!

Lưu Phi Long khẽ gạt đầu một cái, hiếm khi hỏi lại lần thứ hai: "Tại sao?"

"..." Bởi vì tôi cho rằng mình mất anh! Đột nhiên ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt dịu dàng của người đàn ông, Thái Quân Thành thật sự muốn hét to lên, dù sao cũng sẽ mất đi anh, tại sao không dứt khoát trút hết toàn bộ tình cảm của mình ra ngoài! Chẳng lẽ mình thật sự muốn chưa đánh đã bại sao? Cứ như vậy chấp tay để người đàn ông cho người khác?

Y cam tâm sao?

Tâm bắt đầu rục rịch góc đầu dậy...

Hỏi đi! Lên tiếng hỏi tình cảm của người đàn ông! Trước khi người đàn ông ra quyết định cuối cùng! Trước khi người đàn ông bị cướp đi! Nói đi! Nói hết toàn bộ! Ít nhất như vậy mình sẽ không tiếc nuối!

Người đàn ông nhìn y chằm chằm, vẫn giữ vẻ mặt bình thản dịu dàng như trước.

Không được! Những lời lên đến khóe miệng của Thái Quân Thành đột nhiên biến thành hư không.

Y không làm được!

Y vẫn không làm được!

Người đàn ông có thể đuổi theo, có thể cứu mình té xỉu về, y đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc và thỏa mãn rồi.

Còn phải cầu mong gì xa xôi chứ.

Người đàn ông đối với ai cũng ôn hòa như vậy, phần dịu dàng này cũng không phải một mình y có thể độc hưởng. Đối với người đàn ông mà nói, cho tới bây giờ mình chỉ là bạn bè, cùng lắm là bạn tốt. Như vậy mình có thể nói gì? Ngay cả điều kiện cơ bản nhất mình cũng không có, làm sao có thể tranh với cô ấy? Cô ấy từng là vợ trước của người đàn ông, cô ấy là chủ nhân của chiếc chuông gió vẫn được người đàn ông treo trong cửa hàng không bỏ đi được! Cô ấy từng là người thân mật nhất với người đàn ông! Mình lấy cái gì để đi so với cô ấy? Tại sao mình lại ngây thơ hy vọng xa rời rằng người đàn ông sẽ chọn mình? Lựa chọn một người đàn ông? Ý tưởng ngu xuẩn cỡ nào!

Đây là màn kịch độc thoại, tại sao mình còn phải ích kỷ ở lúc tấm màn kịch bản sắp rơi xuống kéo người đàn ông vào?

Ánh mắt dịu dàng như vậy, nụ cười ấm áp như vậy, y còn muốn nhiều hơn một chút, người đàn ông đối với y quan trọng như vậy.

Coi như người đàn ông sẽ hợp lại với vợ trước, y sẽ mất đi người đàn ông, nhưng phần ký ức này vẫn là hoàn mỹ. Ít nhất ở trong lòng người đàn ông mình vẫn là bạn tốt. Tại sao y có thể mở miệng đánh vỡ hạnh phúc duy nhất mà mình có hiện tại?

Thấy y ngây ngốc nhìn mình chằm chằm, thật lâu không nói gì, Lưu Phi Long khẽ gọi: "Quân Thành..."

"Là như thế nào. Gần đây công việc bận rộn quá, có lúc như thế nào muốn khóc. Tôi thật sự rất vô dụng! Để anh chê cười rồi." Thái Quân Thành làm bộ như không có chuyện gì cười phá lên, lại phát hiện vẻ mặt cứng ngắc đến đáng sợ, chỉ có thể nghĩ cách chuyển đề tài này đi: "Đúng rồi, Tử Ninh đâu?"

"Cô ấy còn ở bên ngoài."

"Vậy sao?" Ép buộc bản thân đè nén âm thanh, không để anh nhìn ra một chút run rẩy, nở nụ cười còn khó nhìn hơn khóc, nói loạn lên: "Vậy anh mau đi gặp cô ấy đi. Tôi không sao, tôi hơi mệt, tôi nghỉ trước." Xin anh đó, mau đi đi, xin anh. Y không biết mình có thể đè nén cảm xúc bao lâu. Không biết để mình mất khống chế trước mặt người đàn ông nữa, y không chịu nổi kết quả sau khi toàn bộ bị phá hỏng!

"Quân Thành..." Dường như người đàn ông còn muốn nói điều gì, nhưng Thái Quân Thành lại vội dẩu vào trong chăn.

Vì vậy y bỏ lỡ ánh mắt nhìn y thật sâu, biểu tình không còn dịu dàng và ôn hòa như trước nữa mà vô cùng hỗn loạn của người đàn ông.

22. Chương 7-1

Từ trong phòng ngủ đi ra, lại không nhìn thấy Ưông Tử Ninh, Lưu Phi Long hơi sững sờ, quay đầu lại nhìn thấy cô đang đứng ngẩn trong phòng làm việc của mình, liếc nhìn tử lạnh: "Thói quen của anh vẫn không thay đổi, trong tủ lạnh vẫn đầy đồ ăn ngon."

Lưu Phi Long nhìn hành động như trẻ con của cô, khẽ mỉm cười, cô vẫn không thay đổi một chút nào, vẫn linh hoạt đáng yêu như vậy.

"Oa, tiramisu." Ưông Tử Ninh vui mừng phát hiện đồ ngọt mình thích ăn nhất, đang muốn bê lên, cái gì đó lướt qua, chỉ vào đĩa đó.

"Cái này vẫn chưa làm xong, đổi cái khác đi." Giọng nói dịu dàng, thản nhiên giải thích.

Chưa làm xong? Ưông Tử Ninh ngây ngốc, cái này nhìn qua rõ ràng là làm xong rồi mà, có điều, đổi cái khác cũng giống vậy, bưng một đĩa bánh pudding lên, cô vừa ăn vừa cảm thấy thú vị, liền hỏi: "Không phải là gạt em chứ? Có phải đĩa Tiramisu kia anh giữ cho người khác không?"

Lưu Phi Long giật mình, khuôn mặt hơi đỏ lên.

Thật sự là giữ cho người khác? Nụ cười trên mặt Ưông Tử Ninh dừng lại, kinh hoàng len lỏi trong lòng, không còn tâm tư ăn đồ ngọt gì, vội vàng hỏi: "Anh để lại cho ai?"

Lưu Phi Long hơi chần chừ, có điều vẫn nói thật: "Là cho Quân Thành,"

Quân Thành? Đột nhiên Ưông Tử Ninh nhớ tới phản ứng luống cuống vừa rồi của Thái Quân Thành, giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho cô biết, chuyện này tuyệt đối không đơn giản, nhưng cụ thể là cái gì thì cô lại không thể nghĩ ra được ngay. Chẳng qua là có loại dự cảm xấu.

"Mấy năm nay em có khỏe không?" Giọng nói dịu dàng trầm thấp, cắt đứt suy nghĩ của cô.

"Rất được, nhưng em nhớ anh. Em hỏi hận rồi, em cảm thấy anh vẫn là tốt nhất. Cho nên ly hôn quay trở lại." Cá tính dám yêu dám hận khiến cách nói chuyện của cô từ trước đến nay vẫn thẳng thắn như vậy.

Vẫn không có cách nào thích ứng với cách nói chuyện thẳng thắn của cô, Lưu Phi Long ngây ngẩn cả người, không biết đáp lại như thế nào.

"Anh đã từng ghen tị với Tom chưa?"

Ghen? Lưu Phi Long chần chờ một chút. Anh không biết cảm giác đó có phải là ghen tị không. Có lẽ nên gọi là thương cảm.

Cô thấy anh chần chờ, liền cười vui vẻ, cô biết anh vẫn còn yêu cô: "Anh cũng không cần phải ghen tị với Tom. Em từng cho rằng mình yêu Tom, nhưng không phải, anh ấy chỉ cho em một chút kích tình, kích tình qua đi liền biến thành tro bụi. Người em yêu là anh. Vẫn là anh."

Nghe lời thú tội thâm tình, nhìn khuôn mặt tươi cười trước mắt, những ngày tươi đẹp trong quá khứ hiện lên trước mắt, nói không hoài niệm là giả...

Nhìn người đàn ông từng sờ ngừng mắt nhìn mình, Ôn Tử Ninh ôm chặt lấy anh: "Chúng ta có thể cùng nhau lần nữa, coi như chưa từng có những chuyện trước đi. Chúng ta bắt đầu lại lần nữa."

Bắt đầu lần nữa? Cơ thể mềm mại trong lòng quen thuộc như vậy, hương thơm nhàn nhạt khơi gợi chút trí nhớ xa xôi, nếu như bọn họ chưa từng cách xa nhau, bọn họ thật sự sẽ vô cùng hạnh phúc, nhưng mà...

Những cảm giác hỗn loạn chôn sâu ở trong đáy lòng vào giờ khắc này đột nhiên lại vô cùng rõ ràng. Anh khẽ kéo dài khoảng cách giữa hai người, nở nụ cười ôn hòa như bình thường. Người này từng là vợ mình, người này từng là người thân mật với mình nhất. Bây giờ nhìn cô, vẫn là hoài niệm.

Nụ cười ôn hòa như vậy khiến Ôn Tử Ninh cảm thấy bất an, cô có dự cảm xấu, cô dùng hết sức ôm người đàn ông một lần nữa, vô cùng kinh hoàng: "Không muốn, anh yêu em. Người em yêu nhất định là em. Chúng nhất định có thể bắt đầu lại lần nữa."

"Thật xin lỗi. Tử Ninh." Lưu Phi Long nhỏ giọng nói: "Hiện tại anh có người mà mình quan tâm."

"Là ai?" Đột nhiên cô ngẩng đầu lên, lạnh lùng chất vấn.

Lưu Phi Long chỉ xin lỗi nhìn cô, cũng không trả lời.

Yên lặng nhìn biểu tình ôn hòa nhưng lại kiên định của người đàn ông trước mắt này, hiểu rằng không thể xoay chuyển được nữa, cô chậm rãi buông lỏng người đàn ông ra, cười đau khổ: "Đây là thượng đế trừng phạt em! Trừng phạt em đã từng có anh nhưng lại không biết quý trọng! Trừng phạt em đã quá tùy ý phóng túng!"

"Tử Ninh..." Nhìn thấy cô có vẻ mặt đau lòng như thế, cặp mắt Lưu Phi Long hơi mờ đi. Anh không có cách nào lừa gạt cô, tâm thay đổi, tất cả đều thay đổi. Thay đổi rồi sẽ không có cách nào trở lại quá khứ.

"Thật xin lỗi..." Đây là câu duy nhất mà anh có thể nói.

Mỗi lần lái xe đi ngang qua khu vực có quán cà phê, y cũng sẽ theo bản năng dừng xe lại, sau đó lẳng lặng nhìn chăm chú vào thông báo [Chuyển nhượng cửa tiệm] trên cửa.

Có lẽ trong đáy lòng y vẫn còn mong mỏi, toàn bộ những chuyện này đều không phải là thật. Có lẽ y mong một ngày nào đó, tờ thông báo đó bị xé toang, quán cà phê nho nhỏ sẽ khai trương lần nữa, bên trong lại sẽ có bóng dáng cao gầy cúi đầu, tỉ mỉ làm đồ ngọt.

Nhưng, một tháng, hai tháng... nửa năm... một năm.

Suốt một năm, mùa lại thay đổi, mùa đông y ghét nhất lại đến. Lưu Phi Long vẫn biến mất như nước bốc hơi, không thấy bóng hình. Trong lòng y bỗng xuất hiện cảm giác mất mát khó hiểu, tâm trạng cũng trở lên lạnh lẽo giống như mùa đông đáng chết này, đầu óc trở nên ngu ngốc, thường rơi vào trạng thái mê man...

Y sẽ vô thức tìm kiếm bóng dáng trong đám người, sau đó lại phát hiện ngay cả mình cũng bị lạc trong đám người. Thấy bóng dáng cao gầy, y sẽ theo phản xạ giữ lấy, sau đó người đó kinh ngạc quay đầu lại, y sẽ lúng túng nói xin lỗi. Y sẽ tới từng cửa hàng bánh ngọt một, ăn một chút bánh rồi đi, sau đó lại nôn không dứt.

Y cảm thấy cuộc sống trở nên vô cùng hỗn loạn, giống như là vừa tỉnh dậy sau giấc mộng, thậm chí có lúc y còn cảm thấy tất cả những gì y và Lưu Phi Long trải qua chỉ là giấc mộng, mà hiện tại nên tỉnh mộng thôi.

Vào một lần quay phim mắc lỗi nghiêm trọng, đột nhiên y thức tỉnh, nếu tiếp tục như vậy, y sẽ phá hủy chính mình. Vì một người ngay cả bạn bè cũng không phải, có đáng không? Cuộc sống vẫn phải tiếp tục,

công việc cũng vẫn phải tiếp tục, mục tiêu của y đâu? Chẳng lẽ y muốn vì những hỗn loạn mà mình không hiểu mà buông tha hết tất cả?

Vì vậy, y lại chôn vùi tất cả vào công việc đi sớm về trễ, có lẽ là một loại trốn tránh, y nghĩ chỉ có cố gắng làm việc mới không khiến mình suy nghĩ lung tung, mới có thể khiến mình bình thường, cho dù trong lòng càng ngày càng trống rỗng, cho dù y càng ngày càng không xác định được cố gắng của mình là vì cái gì, có giá trị gì.....

23. Chương 7-2

Giống như người máy bận rộn đến mùa đông, lúc này y như ý nguyện lấy được cúp thưởng đạo diễn tốt nhất đầu tiên trong đời. Cúp này ở trong kế hoạch, cũng không khiến y hưng phấn và kích động như trong tưởng tượng...

Trong lòng vẫn trống trải như cũ.

Trong sự nghiệp của mình, y thuận lợi bước ra những bước đầu tiên, sau này dù công việc có khó khăn nặng nề, nhưng y vẫn có lòng tin tất cả sẽ tiếp tục như theo kế hoạch của mình. Vẫn vui vẻ, vẫn ăn mừng, nhưng tâm lại bình lặng không dậy nổi một gợn sóng.

Né tránh phóng viên và nhiệt tình của mọi người, y một mình lặng lẽ trở về phòng studio nghỉ ngơi, đầu óc có chút mê man, ghét mùa đông.

"Bịch!" Một tiếng, y vẫn cúi đầu đi bộ, dường như va phải người nào đó, y theo phản xạ ngẩng đầu lên, chuẩn bị nói xin lỗi, khuôn mặt trước mắt lại làm cho lời nói của y đột ngột đứt lìa...

Lưu Phi Long?!

Nụ cười quen thuộc tràn ra trước mắt y, lâu sau lại nghe thấy câu chào hỏi vô cùng tự nhiên và ấm áp: "Đã lâu không gặp."

Tim của y hưng hăng vạn xoắn, y có loại xúc động muốn tát mình một cái, không biết đây là sự thật hay là ảo ảnh.

"Cậu không nhớ tôi sao?" Nụ cười dịu dàng hơi dừng lại, âm thanh trầm thấp hơi chần chừ. Đúng vậy, dù sao bọn họ cũng không phải là quá quen. Suốt một năm không gặp, y quên mình cũng là chuyện rất bình thường.

Câu hỏi đó khiến y xác định người này thật sự là Lưu Phi Long! Là người đáng chết một năm không thấy mặt.

Tức giận theo đó dâng lên, Thái Quân Thành hung tợn kêu lên: "Lưu Phi Long!" Lại không phát hiện trong giọng nói của mình ẩn chứa sự run rẩy. Minh dĩ nhiên là nhớ anh! Có hóa thành tro cũng nhớ.

A. Nghe được y gọi tên của mình, Lưu Phi Long khẽ thở phào nhẹ nhõm, lại nở nụ cười lần nữa, hoàn toàn không để ý tới trạng thái hung tợn của y.

Nhìn Lưu Phi Long dùng phương thức nói chuyện và nụ cười vẫn dịu dàng và bình thường với mình như trong quá khứ, giống như y chưa từng trải qua việc ly hôn, giống như một năm bọn họ không gặp nhau chưa từng tồn tại, Thái Quân Thành bị thần kinh của mình điều khiển, tức giận đến ngứa ngáy, đột nhiên biến mất lại đột nhiên xuất hiện! Tại sao lại giống như người không có chuyện gì! Chẳng lẽ anh không biết mình....

Suy nghĩ trong lòng đột nhiên ngừng lại, Thái Quân Thành bị ý nghĩ vừa mới hiện lên dọa đến ngây người, y đang nghĩ gì? Y muốn nói cái gì? Chẳng lẽ muốn nói anh không biết mình vẫn đang điên cuồng nhớ đến anh sao? Minh đang điên cuồng nhớ tới một người, hơn nữa còn là đàn ông?

"Hôm nay tôi vừa mới về nước..."

"Về nước?" Chẳng lẽ một năm này anh đều ở nước ngoài?

Lưu Phi Long mỉm cười khẽ gật đầu một cái, đưa một chiếc hộp bánh giản dị mà rất khác cho y: "Ừ, một năm nay tôi ở Ý học làm bánh ngọt. Hôm nay mới trở về. Đây là Tiramisu đưa cho cậu."

"Tiramisu?" Thái Quân Thành có chút phản ứng không kịp, lâu như vậy không gặp, đột nhiên anh xuất hiện liền vì cho mình hộp Tiramisu?

"Tôi nhớ cậu thích ăn Tiramisu..." Cho nên anh mới xuống máy bay liền xách thùng bánh tới studio tìm y. Mặc dù anh cũng không xác định có thể nhìn thấy y hay không. Đây là phần Tiramisu đầu tiên sau khi mình học xong. Không biết tại sao mình lại muốn để y thưởng thức. Không phải ai khác, mà chỉ là y. Có lẽ bởi vì mình và y có duyên đặc biệt.

"Cho nên...anh cố ý mang Tiramisu cho tôi ăn?"

Đối mặt với biểu tình kinh ngạc của Thái Quân Thành, Lưu Phi Long cảm thấy có chút đỏ mặt, anh cúi đầu mỉm cười, khẽ gật đầu một cái.

Thái Quân Thành ngây ngốc nhận lấy bánh, đột nhiên nhớ tới Ưông Tử Ninh đã từng nói...

Nếu như yêu một người, chỉ cần cho một miếng Tiramisu, liền có ý nghĩa là đặt tim vào tay anh ấy (cô ấy), nguyện ý cùng nhau đi tới tận chân trời.

Trong lòng một trận kích động, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn nhìn người khiến cuộc sống của trở nên loạn thành một đoàn, hồi lâu trước đó có một cái gì đó gieo mầm ở đáy lòng rồi từ từ nảy mầm, lớn lên, cho đến lúc chiếm hết cả buồng tim của y, khiến y không có cách nào sao lãng.

Hộp bánh trên tay trở nên quan trọng hơn chiếc cup không gì so sánh được, vắng vẻ trong lòng giống như tìm được cái ổ khuyết, chút xíu liền tràn đầy.

Đây là tiệm mì cũ ở tầng bốn, Lưu Phi Long thuê chỗ này tiếp tục làm đồ ngọt, chẳng qua lần này không mở quán cà phê, mà trực tiếp mở cửa hàng đồ ngọt.

Mặc dù kích thước ở nơi này nhỏ nhưng nội thất đầy đủ, có thể phân ra phòng làm việc, phòng nghỉ ngơi còn có tiệm mì trước mặt, vì vậy sau khi trùng tu đơn giản cửa hàng đồ ngọt liền khai trương. Tay nghề Lưu Phi Long rất nhanh đưa tới cho anh một nhóm khách hàng trung thành, khách hàng trong cửa hàng thường nổi liền không dứt. Danh tiếng của Thái Quân Thành càng lúc càng lớn, đội phóng viên càng ngày càng đáng sợ, vì vậy, số lần y tới càng ít.

"..." Tiếng chuông gió vang lên, vừa mới bước vào cửa hàng đồ ngọt Thái Quân Thành mới phát hiện mình va phải chuỗi chuông gió treo ở cửa, y khẽ liếc mắt một cái, dường như chưa từng thấy qua.

"Hoan nghênh quý khách." Âm thanh trong trẻo xa lạ vang lên, Thái Quân Thành ngẩn người, nhìn thấy gã thiếu niên đang đứng trước mặt y, nở nụ cười thân thiện chào hỏi y.

Đây là người nào?

"Đây là sinh viên làm thêm tôi mới nhận." Nhìn thấy Thái Quân Thành vào cửa hàng, Lưu Phi Long bưng một đĩa Tiramisu từ phía sau phòng làm việc đi ra, mỉm cười giải thích: "Gần đây trong cửa hàng bận rộn."

Thái Quân Thành gật đầu một cái, không quan sát thiếu niên kia nữa, đối với người xa lạ, y có thói quen thiếu hụt lòng hiếu kỳ. Xoay người muốn đi về phía bình thường vẫn dành riêng cho mình, lại phát hiện vị trí kia đã có người ngồi.

Lưu Phi Long cũng ngẩn người, rõ ràng anh cũng không ngờ tới vị trí này sẽ bị người khác ngồi, anh đưa Tiramisu trong tay cho Thái Quân Thành, sau đó đi tới vị trí bên cửa sổ, mỉm cười nói gì đó với cô gái ngồi ở đó.

Ban đầu vẻ mặt cô gái đó lộ vẻ không vui, nhưng lúc nghe nói có thể lấy bánh miễn phí thì lập tức vọt tới quầy đặt đồ ngọt lấy bánh, sau đó vui vẻ mang theo bánh rời đi.

Lưu Phi Long xoay người nhả nhận giải thích với sinh viên tới làm thêm: "Nơi này bình thường vẫn đặt tầm bậy, dù trong cửa hàng có đầy khách ngồi hay không. Vị trí này phải để trống. Còn nữa, tạm thời bậy

giờ sẽ không buôn bán, cậu giúp một tay mời những vị khách kia rời đi, tặng bọn họ mỗi người một phần bánh miến phở nữa.”

Không buôn bán? Mặc dù sinh viên làm thêm rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao, nhưng đây là ý của ông chủ thì cứ làm theo là được rồi, vì vậy gật đầu một cái, đến quầy thu tiền mời khách ra ngoài.

Mặc dù vị trí này y từng nửa nói thật nửa nói đùa với Lưu Phi Long rằng mình muốn, nhưng nghe được Lưu Phi Long giải thích với sinh viên làm thêm, trong lòng y vẫn vô cùng vui vẻ, trên mặt không nhịn được nở nụ cười chối lợi.

Kéo ghế ngồi xuống, Thái Quân Thành mở miệng hỏi: “Chuông gió kia là ở đâu?” Trước kia chưa từng thấy nó.

“Là sáng nay Tử Ninh gửi tới.” Giọng nói trầm thấp không nghe ra cảm xúc gì đặc biệt.

Tử Ninh? Đáp án quá mức ngoài ý muốn khiến thiếu chút nữa Thái Quân Thành mắc nghẹn, y nhớ Uông Tử Ninh từng nói không tìm được anh, tại sao bọn họ vẫn còn liên lạc? Tâm trạng vốn đang vui vẻ lập tức rơi xuống đáy cốc, vô cùng buồn bực. Y rất muốn hỏi người đàn ông, có phải anh vẫn còn yêu Uông Tử Ninh hay không, có phải anh vẫn còn nhớ đến cô ấy hay không? Cho nên mới nhận được chuông gió đã phải treo lên ngay lập tức. Nhưng y không thể hỏi! Y không có tư cách để hỏi! Không tiếng động cười khổ, liên tiếp đưa từng thìa từng thìa đồ ngọt vào trong miệng.

Hôm nay Tiramisu đặc biệt khó ăn.

“Tử Ninh kết hôn.”

“Vậy sao?” Thái Quân Thành nhìn chằm chằm ly thủy tinh trong tay, không dám ngẩng đầu nhìn về mặt của người đàn ông: “Cô ấy muốn tôi nói câu xin lỗi với anh.”

Lưu Phi Long sững sốt một chút, sau đó lại khẽ mỉm cười: “Vậy sao? Tôi muốn gửi quà cho cô ấy, cậu có thể chọn giúp tôi không?” Giọng nói vẫn bình tĩnh như thường, về phương diện quà tặng từ trước đến nay anh không biết làm, trước kia mỗi lần đều là Tử Ninh lựa chọn, anh trực tiếp đưa cô đi mua. Suy nghĩ một chút mình vẫn rất ngốc nghếch.

Tặng quà? Thái Quân Thành theo phản xạ ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào khuôn mặt vân đạm phong khinh của người đàn ông, nghi ngờ trong lòng cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà phải thốt lên: “Chẳng lẽ anh không oán cô ấy một chút nào sao?”

Lưu Phi Long khẽ lắc đầu, thành tâm lại thành ngốc nghếch: “Cô ấy có thể hạnh phúc là tốt rồi. Tôi sẽ chúc phúc cho cô ấy.” Trong tình cảm không có ai đúng ai sai, không có người nào oán người nào. Nếu mình không mang lại cho cô ấy hạnh phúc mà cô ấy muốn thì buông tay để cô ấy tự mình theo đuổi. Hiện tại cô ấy lấy được hạnh phúc mà cô ấy muốn, anh sẽ chỉ cảm thấy vui vẻ thay cô.

“Quá ngu ngốc!” Thái Quân Thành bị câu nói của anh làm tức giận, đột nhiên vỗ bàn một cái, đứng dậy, phát hiện khách hành bên cạnh quầy thu ngân đang chuẩn bị rời đi cũng kinh ngạc nhìn về phía mình lại vội vàng ngồi xuống, thật là, đối mặt với anh, mình luôn mất đi vẻ bình tĩnh và tỉnh táo thường có.

“Anh đúng là kẻ ngốc nghếch!” Thái Quân Thành giảm âm thanh xuống, tức giận nhìn anh chằm chằm. Y ở sẽ thấy được vẻ đau khổ và đố kỵ vì người khác trên mặt người đàn ông, nhưng bây giờ nhìn biểu tình bình tĩnh không gợn sóng của người đàn ông, trong lòng lại vô cùng tức giận.

Nhìn vẻ đau lòng trong mắt Thái Quân Thành, ngực Lưu Phi Long có chút nóng lên, ánh mắt anh dịu dàng, lại để lộ ra nụ cười dịu dàng khiến y mê luyến thật sâu, trầm thấp nói: “Thật sự không oán.”

24. Chương 7-3

Có lúc, y thật sự rất bội phục công lực khả năng biên tập câu chuyện của báo lá cải, trí tưởng tượng phong phú như vậy, am hiểu việc hoàn toàn bịa đặt như vậy, bọn họ không đi làm đạo diễn quay phim thì thật là đáng tiếc.

Liếc trang bìa tạp chí có hình mình trong tay trợ lý, Thái Quân Thành tiện tay cầm lên, lật qua lật lại, nhìn scandal của mình trong đó, y không biết nên khóc hay nên cười.

Tít của bài báo đó là: "Đạo diễn lớn và chàng trai trẻ đẹp thân mật tham dự dạ tiệc trao giải thưởng." Bên trong giải thích kỹ rằng tình tiết của y với anh chàng đó, cũng lấy đủ loại bằng chứng, đơn giản là muốn để cho y cũng phải tin tưởng rằng mình với chàng trai trẻ đẹp kia có quan hệ thân mật. Haha, chàng trai trẻ đẹp đó là bị y buộc mới cùng y tham dự loại dạ tiệc nhằm chán đó, nếu để chàng trai đó biết mình bị viết thành như vậy thì sợ rằng sẽ lập tức phóng tới giết y.

Tờ báo này thật sự rất lợi hại, còn viết rằng mình có quan hệ với nam diễn viên mới trong tổ kịch, nói gì mà vẻ ngoài của chàng trai đó xứng với vẻ ngoài của y. Còn trình bày một đoạn phỏng vấn, điều tra xem có bao nhiêu người ủng hộ, bao nhiêu người phản đối.

Thái Quân Thành cảm thấy rất buồn cười, y không có hứng thú với mỹ nữ thì có nghĩa là y có hứng thú với đàn ông sao? Hừ lạnh một tiếng, y ném tờ báo đó lên bàn, xoay người đi về phía nhà để xe, vốn muốn đến chỗ Lưu Phi Long, nhưng mới mười một giờ, tối nay còn phải về sớm nghiên cứu kịch bản nữa.

Trợn mắt há hốc miệng!

Nếu trên giường trong nhà xuất hiện một cô gái xinh đẹp khỏa thân thì làm đàn ông có thể sẽ có cảm giác là diễm phúc từ trên trời giáng xuống. Nhưng nếu xuất hiện một người đàn ông khỏa thân thì sao?

Cái này chỉ có một cảm giác - trợn mắt há hốc miệng!

Ánh đèn sáng rọi, nụ cười trên mặt người đàn ông đó còn hấp dẫn và xinh đẹp hơn cả phụ nữ, cơ thể trần trụi, làn da trắng mịn không tỳ vết.

Y thừa nhận chàng trai đó rất đẹp, thậm chí còn quyến rũ hơn cô gái xinh đẹp thông thường.

Chàng trai thấy Thái Quân Thành ngốc tại chỗ, cho là bị vẻ đẹp của mình làm cho ngơ ngẩn, nhòe dấy từ trên giường, chườn về phía đầu giường giống như rắn, sau đó cười híp mắt bước xuống giường, đi từ từ tới trước mặt y, bàn tay đưa ra còn nhỏ và trắng hơn phụ nữ, như trêu đùa sờ lên mặt y, tay còn lại nhẹ nhàng đưa vào từ cổ áo của y, nhẹ vuốt ve ở ngực của y, đôi mắt phượng xinh đẹp tràn đầy ám hiệu nhìn y, cả người tỏa ra mùi thơm sang trọng...

"Đủ rồi!" Cuối cùng Thái Quân Thành cũng không chịu được cảm giác ghê tởm len lỏi từ đáy lòng, đẩy chàng trai ra: "Đi ra ngoài!"

"Đạo diễn Thái..." Chàng trai đang nhập vai không ngờ sẽ bị đẩy ngã xuống đất, chạt vật kêu một tiếng.

"Cậu vào đây bằng cách nào?" Thái Quân Thành lạnh lùng nhìn chàng trai trần như nhộng ngã ngồi dưới đất.

"Cái này...đạo diễn Thái..." Chàng trai lại nở nụ cười quyến rũ, muốn lặp lại chiêu cũ.

Thái Quân Thành không thèm để ý trực tiếp nhấn gọi bảo vệ.

Không tới một phút, bảo vệ tòa nhà nhanh chóng chạy vào phòng ngủ của y: "Xảy ra chuyện gì thế?"

"Tại sao lại có người lạ xuất hiện trong nhà của tôi?" Thái Quân Thành giận tái mặt, nghiêm mặt nhìn về phía bảo vệ.

"Chuyện này..." Liếc về phía chàng trai trần như nhộng trên mặt đất, mặt bảo vệ đỏ lên, giải thích đứt quắt: "Cậu ta...cậu ta nói là tình nhân...của đạo diễn Thái anh...muốn cho anh bất ngờ. Bởi vì trước đó có nhìn thấy cậu ta và anh ở chung một chỗ, hơn nữa trên tạp chí có nói...cho nên tôi mới..."

Tạp chí? Thái Quân Thành lạnh lùng nhìn bảo vệ, cảnh cáo anh ta: "Chuyện này coi như xong, sau này không được tôi cho phép không được để bất cứ ai bước vào nhà tôi. Còn cậu..." Thái Quân Thành chán ghét nhìn về phía chàng trai trên đất: "Bắt đầu từ tối hôm nay không còn là thành viên của tổ kịch nữa!"

"Đạo diễn Thái!" Chàng trai trên đất không quan tâm mình không mặc quần áo, lăn một vòng về phía y.

"Đi ra ngoài! Nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!" Thái Quân Thành lui bước lớn về phía sau, hai tay tránh con rắn kia: "Bảo vệ! Dẫn cậu ta ra ngoài!"

"Vâng!" Bảo vệ thấy khuôn mặt bình thường luôn nở nụ cười chào đón mình trở nên nghiêm nghị giống như Diêm Vương thì bị dọa sợ đến vội vàng xốc chàng trai đang khóa thân trên đất xông ra ngoài.

"Đạo diễn Thái..." Sau khi Thái Quân Thành đóng cửa lại còn nghe được tiếng kêu thê thảm mà bèn nhón truyền từ cầu thang vào trong tai mình.

Nhìn chiếc đệm bị người kia bò qua, Thái Quân Thành kéo phịch ga xuống, đập trên mặt đất, sau đó vọt vào phòng tắm, xé rách quần áo trên người, bật vòi hoa sen dội từ trên đầu xuống, dùng sức chà xát trên mặt, trên người - những nơi vừa bị người kia chạm qua...

Ghê tởm!

Y cảm thấy thật ghê tởm!

Đối với đụng chạm của phụ nữ, cảm giác của y là không có dự vọng, nhiều lắm là không thoải mái. Nhưng bị một người đàn ông như vậy vuốt, y cảm thấy ghê tởm, từ đáy lòng toát ra cảm giác ghê tởm.

Tựa đầu vào vách tường phòng tắm lạnh như băng, Thái Quân Thành không hiểu tại sao mình phải làm như vậy. Mới đầu chàng trai đó sờ lên người y, y có thể đẩy ra ngay, nhưng y không làm vậy, lúc ấy trong đầu hiện lên bóng người khiến bàn tay đang chuẩn bị đẩy chàng trai kia ra ngừng lại, y nghĩ đến phần tình cảm quái dị ở đáy lòng mình, cho nên y mới để chàng trai đó tiếp tục hành động. Y muốn nhìn một chút xem mình có thể chịu được sự đụng chạm của một người đàn ông hay không, y muốn xác định có phải mình thật sự chuyển sang thích đàn ông hay không.

Nhưng không! Ngoại trừ ghê tởm, hoàn toàn không có cảm giác hưng phấn.

Tính hướng của y vốn không có vấn đề, so sánh với đàn ông vai u thịt bắp y còn thích phụ nữ non mềm hơn.

Nhưng tại sao mình lại không có cách nào cảm thấy hứng thú với phụ nữ, mà trong đầu, trong lòng lại tràn đầy hình ảnh của người kia...cho dù biết rõ y là đàn ông! Phần tình cảm ở đáy lòng kia rốt cuộc là cái gì? Thái Quân Thành mờ mịt, trong lòng y bây giờ chỉ có một ý nghĩ...

Y muốn gặp Lưu Phi Long.

"Thái Quân Thành..." Lưu Phi Long đang trong thời gian làm thử đồ ngọt mới thì nghe thấy tiếng gõ cửa, đi tới trước cửa, đang nghĩ trẻ thế này rồi thì có ai đến, không ngờ lúc mở cửa ra lại phát hiện ra Thái Quân Thành xuất hiện với gương mặt mặt mệt mỏi.

"Lưu Phi Long..." Thái Quân Thành chỉ muốn thấy anh, nhưng sau khi thật sự thấy được lại không biết phải nói gì, chỉ có thể lựa chọn là lúng túng đứng nguyên tại chỗ.

"Vào đi, bên ngoài lạnh." Mặc dù không biết tại sao muộn như thế này rồi mà y còn tới chỗ mình, nhưng Lưu Phi Long vẫn nở nụ cười dịu dàng, lôi kéo y vào trong cửa hàng, để cho y ngồi xuống chỗ vắng người.

"Tôi muốn ăn Tiramisu." Thái Quân Thành đột nhiên nói.

Đối với yêu cầu kỳ quái của y, Lưu Phi Long không nói gì, chỉ xoay người vào phòng làm việc, lấy một đĩa Tiramisu đã sớm chuẩn bị cho y ở trong tủ lạnh ra, nhẹ nhàng thả xuống trước mặt y, sau đó kéo ghế ra, yên lặng ngồi đối diện y.

Thái Quân Thành nhẹ nhàng múc một thìa bỏ vào miệng, mặc dù là ăn vào mùa đông, nhưng cũng không lạnh như băng, vào trong miệng chỉ cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, sữa tươi đặc biệt trơn mịn, quần lấy môi, lưỡi, răng, từ từ trôi xuống, vị ngọt ngào dịu dàng lan tỏa khắp cơ thể, y lặng lẽ ăn Tiramisu, ngửi mùi sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái trên người đàn ông đối diện, nhìn biểu tình vẫn ôn hòa trên mặt người đàn ông, tựa như nắng ấm mùa xuân, không nóng không hanh. Tâm hồn loạn bắt đầu động xuống một chút xíu, phần tình cảm khó nói nơi đáy lòng dần trở nên rõ ràng.

Cuối cùng y cũng hiểu, tại sao y ghét mùi nước hoa của phụ nữ, mùi vị đặc biệt của đàn ông, lại thích mùi thơm xà phòng nhàn nhạt bình thường này. Cuối cùng y cũng hiểu, tại sao y ghét tất cả đồ ngọt mà lại thích Tiramisu người đàn ông này làm. Rốt cuộc y cũng hiểu tại sao trong thời gian ở nước ngoài y lại tìm bóng dáng người đàn ông này giữa đoàn người đông đúc.

Cuối cùng y cũng hiểu rõ tâm tình của mình.

Y không muốn tình yêu là kinh doanh, quá mức lạnh lùng. Cũng không phải là món ngon vật lạ, quá mức nặng nề. Cũng không phải là đồ ăn vặt, quá mức tùy tiện. Mà giống như Tiramisu đang ở trong tay y, trong thân nhiên chua xót hàm chứa vẻ tử mỉ, dịu dàng cùng bình thản, không nồng không gắt nhưng cũng không quá lạnh lẽo.

Người đàn ông đối với y mà nói là độc nhất vô nhị, không phải vì anh là đàn ông hay vì anh là phụ nữ, chỉ anh mới có thể khiến y động lòng, y không cần tìm cho mình bất cứ lý do gì nữa, cũng không cần tiếp tục dùng bất cứ phương pháp nào để trốn tránh. Bởi vì cuối cùng y cũng hiểu cho dù mình trốn đến chân trời góc bể cũng không thể xóa sạch nụ cười dịu dàng đã khắc sâu vào tận xương tủy này.

Chẳng biết từ lúc nào, chẳng biết tại sao, y lại yêu một người như một!

Yêu một người đàn ông như vậy!

"Hôm nay sao thế?" Sắc mặt hôm nay của y đặc biệt không tốt, Lưu Phi Long chăm chú nhìn y, không nhịn được mở miệng hỏi.

"Không sao." Thái Quân Thành khẽ lắc đầu một cái, cũng không có ý định nói toàn bộ cho anh biết, gắng gượng nở nụ cười: "Đúng rồi, chúng ta cũng được coi là bạn bè đúng không?"

Lưu Phi Long hơi sững sờ, sau đó khẽ nheo mắt, cười nói: "Dĩ nhiên rồi." Từ rất lâu trước kia, kể từ ngày y mở miệng giải vây giúp mình, mình đã coi y là bạn bè rồi.

"Vậy sau này gọi tôi là Quân Thành đi." Biết nhau cũng được mười năm, Thái Quân Thành quá mức xa lạ rồi.

Thái Quân Thành không phát hiện nụ cười của mình rực rỡ mức nào, khiến Thái Quân Thành hơi giật mình.

"Quân Thành..." Âm thanh trầm thấp khẽ vang lên.

Cách gọi bình thường lại khiến người ta đỏ mặt một cách khó hiểu, cách gọi dịu dàng giống như giữa tình nhân với nhau.

Thái Quân Thành đỏ mặt, nhịp tim không khống chế được tăng nhanh, y không biết một vài chữ lại mang đến cảm giác thân mật như thế. Cũng không biết tên mình lại dễ nghe như thế, dù nghe nghìn lần cũng không chán ghét.

25. Chương 8-1

[Quá khứ]

Từ lần nửa đêm tới cửa hàng đồ ngọt của Lưu Phi Long trước, Thái Quân Thành bắt đầu thường xuyên tới vào nửa đêm. Đầu tiên là để dàng tránh thoát phóng viên. Thứ hai cũng không muốn Lưu Phi Long vì mình bị gián đoạn chuyện buôn bán vào ban ngày, hưởng chi buổi tối chỉ có hai người bọn họ, ngay cả sinh viên làm thêm cũng không ở đó, y thích hưởng thụ thời gian ở cùng một chỗ với người đàn ông.

Thời gian y ở trong cửa hàng đồ ngọt dần dần nhiều hơn thời gian ở nhà, phần lớn thời gian bọn họ cũng không nói chuyện với nhau. Y chỉ lặng lẽ ăn Tiramisu, nghiên cứu kịch bản, còn Lưu Phi Long chìm đắm trong việc nghiên cứu ra đồ ngọt mới. Nhưng y lại yêu phần yên tĩnh này, yêu nụ cười và ánh mắt dịu dàng của người đàn ông khi anh nhìn y từ phòng làm việc, cảm giác ấm áp này giống như khăn quàng cổ mềm mại.

"Phi Long." Đi vào phòng làm việc, y thốt lên, chẳng biết từ lúc nào, y cũng bắt đầu chỉ gọi tên anh, điều này khiến y có cảm giác mình và anh càng ngày càng gần nhau. Y luôn bồi hồi đứng cạnh cửa thế giới, y thật sự muốn bước vào thế giới của anh nhưng lại sợ hãi không dám vượt qua giới hạn.

Lưu Phi Long khẽ mỉm cười, ngừng công việc trong tay lại, chờ y nói tiếp theo.

"Ngày mai tôi phải ra nước ngoài."

"Ừ." Lưu Phi Long dịu dàng gật đầu.

"Chỗ tôi phải đi rất xa, còn phải đi cả nửa năm." Y cố ý nhấn mạnh ở chỗ nửa năm, hi vọng lôi kéo được sự chú ý của anh.

Nhìn thấy mong đợi trong mắt y, nhưng Lưu Phi Long không biết y đang đợi mình nói gì, nên chỉ có thể thật lòng nói: "Vậy cậu phải tự mình bảo trọng."

Ánh mắt vốn mong đợi chợt ảm đạm xuống, tâm trạng của Thái Quân Thành rơi xuống đáy cốc, cố gắng trả lời một cách bình tĩnh: "Tôi sẽ, cảm ơn." Y biết rõ người đàn ông tuyệt đối sẽ không mở miệng giữ mình lại, hơn nữa cho dù người đàn ông mở miệng giữ mình lại thật thì mình cũng vẫn phải đi, đây là công việc. Vậy tại sao y còn phải làm hành động dò xét ngây thơ như vậy? Nhàm chán! Ngây thơ!

Không hiểu vì sao ánh sáng trong mắt Thái Quân Thành lại tối đi, Lưu Phi Long khẽ giật mình, hoang mang quan sát y: "Quân Thành..."

"Cái đó..." Cảm thấy không khí lúng túng, Thái Quân Thành ép mình nâng khóe môi, giống như vô cùng vui vẻ: "Tôi sẽ nhớ mang đặc sản ở nơi đó về cho anh. Bạn chí cốt."

Lưu Phi Long chăm chú nhìn nụ cười càng cười càng giống như khóc, im lặng một lát, sau đó lại từ từ nở nụ cười, thấp giọng trả lời: "Được, tôi chờ cậu trở lại."

Làm xong phần bánh ngọt cuối cùng phải làm để bán trong ngày hôm nay, ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức treo trên tường trong phòng làm việc, tám giờ sáng, hôm nay Thái Quân Thành phải ngồi máy bay ra khỏi đất liền, có lẽ mình nên đi tiễn cậu ấy. Suy nghĩ xong, Lưu Phi Long rửa sạch tay, nắm chìa khóa lên chuẩn bị ra cửa thì lại giật mình, mình không biết Quân Thành bay lúc mấy giờ.

Có lẽ cậu ấy cũng không muốn mình đưa đi. Dù sao bọn họ chỉ giống như bạn bè, cậu ấy có thể nói với mình một câu cũng là tốt rồi. Lưu Phi Long khẽ mỉm cười, xoay người mở cửa hàng lần nữa, chuẩn bị một ngày buôn bán mới.

"Oa! Nhìn xem, thật là đẹp."

"Đúng vậy, đúng vậy. Rất hiếm thấy có một đạo diễn đẹp trai như vậy. Thật sự làm cho người có YY rung động."

"Đi! Nói không chừng người ta là hoa thơm có chủ, cô nhìn xem phía trên này có viết, dường như cô gái kia là diễn viên trong bộ phim này!"

"Vậy sao? Nhưng người ta vẫn còn muốn YY mà. Nếu là người đàn ông phù hợp thì thật tốt!"

Lưu Phi Long bưng bánh ngọt tới trước bàn của khách thì nghe thấy hai cô bé hào hứng bàn luận, ánh mắt kia tràn đầy mơ mộng.

"Bánh ngọt của hai em, mời dùng." Lưu Phi Long đặt bánh xuống, trong lúc lơ đãng liếc trang bìa của tạp chí đặt trên bàn là bức ảnh Thái Quân Thành đang thân mật với một cô gái nào đó, nét mặt ôn hòa trong giây lát ngây ngẩn, trong lòng hơi có cảm giác khác thường: "Tôi có thể mượn quyển tạp chí này một chút không?" Lưu Phi Long khẽ mỉm cười nhìn về phía hai cô bé kia, thấp giọng hỏi.

"Có thể ạ. Anh cứ cầm đi đi." Dù sao cô bé đó cũng đã xem xong rồi nên trả lời rất hào phóng.

"Cảm ơn."

Lưu Phi Long cầm tạp chí trở lại phòng làm việc, tìm được trang có nhắc đến Thái Quân Thành, đọc từ từ. Trong đó miêu tả tình huống quay phim của Thái Quân Thành rất ít, phần lớn nội dung là về scandal giả mà như thật của y cùng với một cô gái nào đó, có điều vẫn có mấy tấm ảnh lúc Thái Quân Thành đang quay phim.

Cậu ấy gầy, đen...nhẹ nhàng đặt tờ tạp chí trong tay xuống, Lưu Phi Long có chút run sợ, nhưng chỉ trong chớp mắt nên anh không phát hiện ra, thì ra Quân Thành đã rời khỏi đây được mấy tháng. Trong đầu anh đột nhiên hiện lên khuôn mặt cười như khóc vào đêm trước khi đi của Thái Quân Thành, tìm Lưu Phi Long như bị nhéo lại, anh đặt nhẹ tay lên lồng ngực của mình, không hiểu đây là cảm giác gì, có chút đau.

Những đêm Quân Thành không có ở đây, anh thiếu đi một người để làm bạn lúc mình làm đồ ngọt, thường xuyên xuất hiện cảm giác cô độc khó hiểu, rất kỳ lạ. Anh thường xuyên nhìn về vị trí của sổ theo bản năng, rồi cho rằng sẽ nhìn thấy nụ cười rục rờ hoặc là khuôn mặt yên tĩnh lúc ngủ như trẻ con, nhưng tất cả những gì anh nhìn thấy chỉ là ánh trắng màu bạc. Mỗi ngày anh luôn theo bản năng làm xong một đĩa Tiramisu cho Quân Thành trước, bỏ vào tủ lạnh, nhưng lại không có ai thưởng thức, chỉ có thể nhìn thấy từng đĩa từng đĩa Tiramisu chất đống trong đó, cho đến lúc hỏng, thế anh lại thà vứt bỏ cũng không muốn để người khác ăn.

"Tại sao vậy chứ?" Anh thấp giọng tự hỏi.

Đúng vậy, tại sao lại vậy chứ? Tại sao thỉnh thoảng anh lại nhớ tới Quân Thành? Tại sao nhìn thấy hình ôm nhau trên tạp chí anh lại cảm thấy lòng không thoải mái, giống như đồ ngọt bị chua?

Muốn thông cũng không thông được...nếu không nghĩ ra thì coi như xong. Lưu Phi Long khẽ mỉm cười, tiện tay đặt tạp chí qua một bên, sau đó xoay người ra khỏi phòng làm việc, cùng chào hỏi khách vào cửa hàng với sinh viên làm thêm, nhưng nghi vấn kỳ lạ hờn hợt trong đầu Lưu Phi Long cũng tự nhiên mà phai đi.

Nửa năm nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không quá ngắn, rất nhanh liền trôi qua.

26. Chương 8-2

Vừa xuống máy bay, nhà cũng không về đã kéo vali hành lý nặng nề vội vàng chạy tới cửa hàng đồ ngọt của Lưu Phi Long, nhưng gõ cửa nửa ngày lại không thấy ai ra mở cửa.

Là do mình quá nóng lòng. Tại sao mình lại cho rằng nhất định hàng ngày Lưu Phi Long sẽ sống ở cửa hàng? Anh có cuộc sống của mình, có lẽ anh có hẹn với người khác. Thái Quân Thành cười khổ một tiếng, vừa mới xuống máy bay, quên mặc áo khoác dày, hiện tại cảm thấy hơi lạnh, không thể làm gì khác hơn là lúi nguời dậy, vùi vào trong góc bên cạnh cửa tiệm. Có lẽ là do thật sự quá mệt mỏi, vốn chỉ muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, chờ anh trở về, nhưng lại ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Mà Lưu Phi Long hiếm khi ra cửa trở lại cửa hàng lúc nửa đêm kinh ngạc phát hiện có một bóng người núp cạnh cửa tiệm. Nhón chân tới gần, nhìn một lúc với phát hiện ra đây chính là gương mặt ngủ như trẻ con đã lâu không gặp của Thái Quân Thành. Anh kinh ngạc ngáy ngẩn cả người, trong lúc lơ đã thấy túi du lịch to bên người Thái Quân Thành, chẳng lẽ vừa xuống máy bay cậu ấy đã tới đây sao?

Anh chần chừ vươn tay, sờ lên gò má lạnh như băng của Thái Quân Thành, trong mắt có chút đau lòng, thật lạnh! Có lẽ cậu ấy chờ mình đã lâu rồi. Mình đi ra ngoài mới ba giờ đồng hồ. Cởi áo khoác của mình xuống, nhẹ nhàng khoác lên thân người đang ngủ say, sau đó lại nhẹ nhàng ôm lấy y, cố gắng không đánh thức y.

Đã lâu rồi không được ngủ thư thái như vậy, ở trong đại lục nửa năm, giấc ngủ luôn là nửa tỉnh nửa ngủ, chất lượng cực thấp.

"Tỉnh rồi sao?" Giọng nói làm lòng người yên tĩnh chậm rãi vang lên, đột nhiên Thái Quân Thành mở mắt ra, quay đầu, thấy khuôn mặt tươi cười xuất hiện hàng đêm trong giấc mơ của mình.

"Phi Long..." Giọng nói có vẻ mệt mỏi.

"Trở lại rồi sao?" Người đàn ông cười dịu dàng, câu hỏi này khiến tất cả vắng vẻ bất an mà y nhận được trong vòng nửa năm ở bên ngoài đều trở thành số không. Người luôn ở bên ngoài, câu hy vọng được nghe

nhất chính là có người, vào lúc mình trở về hỏi một câu, trở lại rồi à? Câu đơn giản ầm ập này chỉ có người đã từng trải qua sự cô đơn mới có thể trân trọng nó.

"Ừ, đã trở lại." Thái Quân Thành vô cùng rục rịch, cảm giác có thể nhìn thấy anh thật tốt.

"Có đói bụng không?" Giọng trầm thấp đột nhiên hỏi.

"Ừ." Y thật sự rất nhớ đồ ngọt của người đàn ông: "Tôi muốn ăn Tiramisu."

Người đàn ông cười dịu dàng, xoay người vào phòng làm việc.

Lúc này Thái Quân Thành mới phát hiện mình ngủ trên ghế sofa của cửa hàng, trên người khoác một chiếc áo khoác dày nặng, mùi khô mát đặc biệt của người đàn ông từ trên chiếc áo khoác tản ra, dường như thấm vào cơ thể của y, mang đến cảm giác ầm ập khác thường, y nắm chặt chiếc áo bao quanh cơ thể, trong lòng ngọt ngào giống như được quét mặt.

Đột nhiên nghĩ đến những điều sắp nói ra, tâm trạng của Thái Quân Thành lại rơi xuống, nhận lấy đĩa Tiramisu người đàn ông đưa tới, y nhỏ giọng: "Lát nữa tôi lại phải đi rồi."

Có lẽ là do quá mức đột nhiên, người đàn ông giật mình: "Lát nữa?"

"Ừ, chuyến bay sớm." Thái Quân Thành cúi đầu, điên cuồng ăn đồ ngọt trong tay, bỏ lỡ biểu tình giật mình của người đàn ông.

"Cậu...phải đi bao lâu?" Giọng nói trầm thấp đột nhiên đặt câu hỏi.

Động tác xúc đồ ngọt dừng lại, lần đầu tiên người đàn ông chủ động hỏi thời gian mình rời đi, vậy là sao? Đột nhiên Thái Quân Thành ngẩng đầu lên, tràn đầy mong đợi, vậy mà vẻ mặt người đàn ông vẫn bình thường như cũ...

Đây là Lưu Phi Long lễ phép khách khí hỏi thăm bạn bè, không có bất kỳ ý nghĩa gì!

Ý nghĩ này giống như một chậu nước đá dội thẳng xuống đầu, khiến trái tim y hoàn toàn lạnh lẽo.

"Không biết. Phải xem tình hình cụ thể. Có điều, tôi có mang quà về cho anh!" Không muốn để người đàn ông nhìn ra thất vọng trong lòng mình, Thái Quân Thành cố ý nở nụ cười, từ bên cạnh vali lấy quà cố ý chuẩn bị cho người đàn ông - một sừng bò Tây Tạng.

Người đàn ông nhìn y, ánh mắt dịu dàng, khẽ nở nụ cười, nhận lấy sừng bò Tây Tạng: "Cảm ơn."

Thái Quân Thành hơi đỏ mặt, vội vàng cúi đầu che giấu, nhìn đồng hồ đeo tay, à, y phải đi rồi: "Tôi phải đi rồi." Không đành lòng đứng dậy, chuyển áo khoác trên người cho người đàn ông.

Người đàn ông khẽ lắc đầu một cái, phủ áo khoác lên người y lần nữa: "Cậu mặc đi. Trời lạnh."

Áo khoác ầm ập được mặc trên người lần nữa, Thái Quân Thành gần như cảm động đến rơi nước mắt.

Đường đường là đạo diễn lớn, lại giống như cô bé vì nhất cử nhất động của người đàn ông mà vui mà buồn. Nói ra cũng không ai tin đúng không?

Đột nhiên nhớ tới, tên yêu tinh nam kia từng vô cùng khinh thường cười nhạo y, rõ ràng là một người đàn ông cao lớn đẹp trai, vừa đụng tới Lưu Phi Long, lập tức biến thành thiếu nữ mới yêu, tay chân luống cuống cộng thêm tâm hoảng ý loạn. Làm gì có chỗ nào giống Đạo diễn Thái chìm trong làng giải trí mà lòng vẫn không loạn.

Mỗi lần Thái Quân Thành bị nói xong đều á khẩu không trả lời được, giận đến bốc khói, vừa yêu vừa hận cái miệng của yêu tinh kia, lại không có lời nào để phản bác. Vì y thật sự giống như người kia nói, không kém chút nào...

Cho dù là thiên tiên hạ phàm, y cũng có thể làm tâm mình bình lặng như nước. Nhưng chỉ cần là nụ cười nho nhỏ, một ánh mắt nho nhỏ của Lưu Phi Long, trái tim y cũng sẽ cuồng loạn, chỉ có ẩn vào đó mới có thể đảm bảo không bay ra khỏi miệng.

Giống như hiện tại, y không thể không ầm ập, cầu nguyện cho người đàn ông sẽ không nghe được tiếng tim đập kịch liệt này.

”Cầm cái này...” Lưu Phi Long lấy một chùm chìa khóa từ trong túi đưa cho y: ”Ngộ nhớ sau này tôi không có ở đây, cậu có thể tự mở cửa.”

Nhìn chìa khóa được đặt trong lòng bàn tay, Thái Quân Thành ngậy ngẩn cả người, cảm giác chùm chìa khóa này nóng đến mức y không thể nào giữ được, ngẩng đầu nhìn nụ cười vẫn luôn dịu dàng của người đàn ông.

”Cậu phải bảo trọng. Tôi chờ cậu trở về.” Vẫn câu hỏi như lúc đầu, vẫn nụ cười như lúc đầu.

Dùng sức nắm chặt lòng bàn tay, trái tim Thái Quân Thành bất ngờ ổn định lại, có chùm chìa khóa mở cửa hàng lúc nào cũng ấm áp này, giống như có một bến tàu làm y yên tâm, y biết mình lưu lạc cuối cùng cũng có một nơi có thể trở về, cho dù cái này cũng không biểu tượng cho điều gì lớn hơn, cho dù đây chỉ là biểu hiện bình thường của người đàn ông, nhưng ít nhất y biết anh sẽ ở nơi này chờ y, bến tàu sẽ ở nơi này chờ y trở về.

27. Chương 8-3

Sau một khoảng thời gian, vì số lượng phim tăng nhiều, vì phim trường cũng thường xuyên thay đổi, dường như Thái Quân Thành trở về quãng thời gian lưu lạc lúc còn trẻ, luôn là đi vội về vàng, cho dù ở trong nước cũng chỉ ở nhiều nhất chừng hai buổi tối. Nhưng mỗi lần trở lại, y đều nhớ mang quà về cho Lưu Phi Long. Đầu tiên chỉ là một chút sản phẩm thủ công mỹ nghệ hoặc đặc sản của dân gian, càng về sau phần lớn lại biến thành cách làm điểm tâm đặc sắc của các nước.

Từng tờ từng tờ giấy mỏng chẳng chịt bút tích không tính là xinh đẹp của Thái Quân Thành. Nhìn lễ vật không đáng bao nhiêu tiền, nhưng Lưu Phi Long lại biết giá trị của nó, anh bị hành động của Thái Quân Thành làm cho vô cùng cảm động, anh có thể tưởng tượng được trong lúc công việc vô cùng bận rộn phải tìm cách làm điểm tâm của dân gian, rồi ghi chép từng chữ từng chữ một khổ cực và không dễ dàng đến mức nào. Mỗi lần anh cũng muốn làm chút gì đó để tỏ lòng cảm ơn của mình. Nhưng do miệng lưỡi kém cỏi, ngoại trừ làm cho cậu ấy một chút đồ ngọt cậu ấy yêu thích thì anh cũng không biết nói hoặc làm gì khác.

”Nhớ bảo trọng. Tôi chờ cậu trở lại.” Anh luôn nói câu này, nhưng chẳng biết tại sao, mỗi lần anh nói xong câu đó thì đều nhìn thấy vẻ mâu thuẫn trong mắt của Thái Quân Thành, dù có mong đợi, có vui vẻ, nhưng vẫn có thêm vẻ mất mát, nhưng anh thật sự không biết Quân Thành đang đợi mình nói gì. Mỗi lần anh đều muốn mở miệng hỏi thăm, nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt xuống. Anh mơ hồ cảm giác mình giống như chiếc hộp Pandora, không biết cái gì sẽ xuất hiện sau khi mở ra.

Anh đột nhiên phát hiện mình không hiểu người bạn quen biết 15 năm này, ngoại trừ anh biết cậu ấy thích Tiramisu ra thì hoàn toàn không biết gì khác.

Cho đến một lần, Quân Thành lại gục xuống bàn ngủ thiếp đi, trong mơ cậu ấy đau khổ mê sảng: ”Không muốn lưu lạc nữa, không muốn rời đi nữa, không muốn đi.” Ngay lúc đó anh ngậy ngẩn cả người, anh không biết phần công việc này lại khiến cậu ấy đau khổ như vậy. Đột nhiên anh hiểu ánh mắt mong đợi mỗi lần kia của Quân Thành là gì. Chỉ anh lại không hiểu, nếu khổ sở như vậy tại sao còn phải làm. Nếu không thích cuộc sống trôi nổi như vậy thì không cần tiếp tục đi nữa.

Nhưng, sau khi Quân Thành tỉnh lại, lại phải đi xa thì anh lại ngậy ngẩn một chỗ, cũng không nói gì. Anh không biết nên mở miệng khuyên Quân Thành như thế nào.

Những thứ kia chẳng qua là Quân Thành nói mơ, cuộc sống trôi nổi này cũng là do Quân Thành tự mình quyết định, cho dù khổ sở cũng là do bản thân Quân Thành quyết định. Anh cũng không muốn cố gắng thay đổi quyết định của người khác, anh cảm thấy miễn cưỡng người khác, dù là ý tốt thì đối với bản thân cũng là một loại đau khổ. Huống chi chỉ là bạn bè, anh không có lập trường hoặc tư cách nói gì.

Cho nên anh chỉ có thể nhìn cậu ấy đi đi về về, chỉ có thể nhìn biểu tình mong đợi trước khi đi của cậu ấy, nhìn nhiều lần, sự bình thản trong lòng từ từ dâng lên cảm giác nóng nẩy cùng vô lực, từng tầng từng tầng giấy kia càng ngày càng dày lên khiến anh cảm thấy cô đơn cùng vắng lặng.

Đưa Tử Ninh đi, Lưu Phi Long lặng lẽ tới trước giường, người trên giường ngủ thiếp đi, anh tự tay nhẹ nhàng che kín chiếc chăn vừa bị y kéo xuống. Sau đó kéo một chiếc ghế qua, yên lặng ngồi ở đầu giường.

Trông mắt dịu dàng hơi co lại, tầm mắt rơi vào khuôn mặt mang theo vẻ thống khổ của người đang ngủ say kia.

Đây là bạn bè anh quen cùng nhau trải qua 15 năm. 15 năm, suy cho cùng thì đây cũng không phải là quãng thời gian ngắn, anh khẽ nâng khóe môi, có lẽ là duyên phận được chỉ định kiếp trước, trong cuộc sống vô cùng đơn giản của anh, cái tên Quân Thành xuất hiện trong 15 năm đó không hề gián đoạn.

Tâm Lưu Phi Long bỗng tun lên, chẳng biết từ lúc nào, mình bắt đầu hình thành thói quen có cậu ấy làm bạn trong ban đêm cô độc, thói quen lẳng lặng ở một chỗ chờ cậu ấy trở về, cũng chẳng biết từ lúc nào, mình có thói quen mong đợi nụ cười tán dương rực rỡ mỗi lần mình làm ra sản phẩm mới. Bấu đầu chờ đợi về mặt mệt mỏi cùng những trang giấy thật mỏng mang về từ phương xa.

Không biết từ lúc nào ba chữ "Thái Quân Thành" chân thật và khắc sâu vào lòng anh như vậy. Anh không thể xác định được phần tình cảm này bắt đầu từ bao giờ, phần tình cảm này rất nông, tích lũy từng chút một theo thời gian, nếu như không phải lần này Tử Ninh trở về, có thể mình sẽ vĩnh viễn không ý thức được sự tồn tại của nó.

Anh khẽ cười khổ, trong khoảnh khắc Tử Ninh ôm lấy anh, cuối cùng anh cũng hiểu rõ tâm tình của mình. Hiểu, tại sao anh lại giao chìa khóa cho Quân Thành. Hiểu, tại sao anh lại cố ý giữ đồ ngọt mà Quân Thành thích nhất cho cậu ấy. Hiểu, tại sao lúc mình nhìn thấy tấm hình trên tạp chí lại có cảm giác ê ẩm không vui. Hiểu, trong những năm qua những hành động dường như vô ý kia thật ra còn biết sớm hơn tim của anh.

"Phi Long...Không cần rời đi...Không cần..." Trong giấc mơ con người sẽ không tự chủ được ý thức, sẽ không cẩn thận tiết lộ tâm tình của mình.

Lưu Phi Long thể hiện vẻ mặt dịu dàng, khẽ mỉm cười, khẽ lau giọt nước nơi khóe mắt của Thái Quân Thành.

"Anh sẽ không rời đi nữa, lần này em cũng không được rời đi nữa." Giọng nói trầm ấm, xa xa mà êm ái.

Không cần đi! Không cần đi! Người đàn ông trong mơ đưa lưng về phía y, bên người anh là một cô gái ngọt ngào xinh đẹp, bọn họ cùng nở nụ cười ngọt ngào, hoàn toàn không nghe được tiếng thét tê tâm liệt phế của y, dường như y bị một bức tường thủy tinh vô hình ngăn cách với cặp đôi ngọt ngào kia, y dùng sức đánh, lại không hề có tiếng vang, chỉ có thể trở mắt nhìn cô gái mang vẻ mặt hạnh phúc kéo cổ tay của người đàn ông càng đi càng xa...Cho đến lúc ngay cả bóng lưng cũng biến mất...Loại cảm giác đó quá mức lạnh lẽo, lạnh đến mức khiến y phải tỉnh lại từ trong mơ.

Từ từ mở mắt ra, thần trí đã thanh tỉnh, nhưng lại không muốn đứng dậy, nhìn chằm chằm trần nhà quen thuộc trước mắt, từ từ tích lũy dũng khí. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ rọi qua cửa sổ, hắt lên người, nhưng không có cách nào làm ấm áp cơ thể đang lạnh lẽo của y. Cả không gian đều yên tĩnh, yên tĩnh đến đáng sợ, giống như đang biểu thị cái gì.

Một lúc sau, dùng sức nhắm mắt lại, sau đó sẽ mở ra, y biết mình không có cách nào trốn tránh, gom tất cả dũng khí, ngồi dậy từ trên giường, trong giây lát nhìn thấy người đàn ông mình cho đã sớm rời đi nằm úp sấp ngủ trên mép giường. Thái Quân Thành kinh ngạc đến mức đầu óc trống rỗng, chỉ có thể ngơ ngác nhìn chằm chằm vào gương mặt đang ngủ say của người đàn ông, cảm giác hô hấp ngừng lại. Y vươn tay, run rẩy muốn đưa lại gần khuôn mặt của người đàn ông, lại sợ sẽ phá hủy mộng đẹp này. Y hy vọng thời gian sẽ dừng lại, đọng lại toàn bộ vào thời khắc này, y có thể buông tha toàn bộ chỉ để có thể lặng lẽ nhìn người đàn ông ngủ.

Trong giấc mơ của người đàn ông này sẽ có gì? Có y không? Hay là người vợ mà anh yêu thương? Nhìn gương mặt có vẻ ngọt ngào trước mặt, ánh mắt y tối sầm, người đàn ông trong mơ đi xa y, và trên thực tế cũng như vậy. Là y quá ngây thơ, quá hèn yếu, chỉ có chính y hiểu, mỗi lần trở về y sợ đến mức nào, sợ trong khoảng thời gian y rời đi bên cạnh anh sẽ có bóng dáng xa lạ. Lỗi sợ này khiến y sợ hãi đến mức

muốn nói toàn bộ cho người đàn ông, nhưng y hèn yếu lừa mình dối người, cho rằng người đàn ông sẽ vẫn ở trong cửa hàng đồ ngọt này, lừa mình dối người rằng người đàn ông sẽ vĩnh viễn chờ anh trở lại, cho nên y tự nói với mình rằng mình vẫn còn thời gian.

Lần sau, lần sau sẽ nói, lần sau sẽ nói. Có lẽ lần sau y sẽ có dũng cảm giống như yêu nam kia nói.

Lần sau...lần sau nữa...vô số lần sau...

Thời gian càng kéo càng dài, địa vị người đàn ông trong lòng y càng lúc càng nặng, y càng lúc càng hèn yếu đến mức không dám mở miệng. Y cứ như vậy đưa mình vào ngõ cụt từng bước từng bước một, kết quả ngay cả cơ hội cuối cùng cũng bỏ lỡ!

Không có lần sau nữa!

Giống như yêu nam từng mắng, y là người hèn nhất! Hoàn toàn hèn nhất!

Hèn nhất đến mức thà làm đà điều rút đầu cũng không dám nghĩ tới cuộc sống của người đàn ông sẽ thay đổi!

Hèn nhất đến mức thà đứng đó nhớ kỷ niệm cũng không dám tiến lên một bước!

Hiện tại toàn bộ đều sắp kết thúc, tấm màn của vở kịch này cuối cùng cũng rơi xuống, diễn viên duy nhất trong đây là y, y có thể chịu được gương mặt tươi cười vô cùng thân thiết của người đàn ông và vợ sao? Y có thể giả trang vẻ mặt của bạn bè xuất hiện trước mặt hai người họ sao? Y có thể làm được đến bao giờ?

Tâm lạnh, tỉnh mộng...

Cho mình thời gian cuối cùng, liếc mắt nhìn người đàn ông lần nữa, tầm mắt của y chặt chẽ quán quít người đàn ông đang trong mộng, tham lam thu hết ngũ quan của anh vào mắt, lần lượt khắc khuôn mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn vào lòng.

Đây là lần cuối cùng.....

28. Chương 9-1

"Anh ơi, anh xem mấy con kiến này đang làm gì vậy?"

"Bọn nó thật là ngốc, sao lại lượn quanh mà không chịu qua đây?"

"Không cần để ý bọn nó nữa, anh ơi, anh xem chó nhỏ trong tay em này, em cho anh biết nhé, nó là con cái, tên là Nancy, dễ thương không?"

Đi ra công viên nhỏ của khu phố, lơ đãng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, Thái Quân Thành theo bản năng tránh sang bên cạnh, sau đó lại phát hiện hành vi của mình buồn cười, cậu đành phải đi vòng qua lưng bóng dáng đó. Tại sao lại đụng phải anh ta chứ? Cái này có phải là oan gia ngõ hẹp không? Thái Quân Thành buồn bực suy nghĩ, từ sau sự kiện kia một năm, ngày ngày cậu đều mong đợi không gặp phải anh trên đường, nhưng hết lần này tới lần khác giống như gặp phải quỷ, luôn là trong lúc lơ đãng sẽ gặp bóng dáng mình tránh không kịp, xóa không hết, thật xui xẻo!

Bước chân không ngừng, tai và mắt không nghe theo chỉ đạo mà lại hướng về phía bóng người kia, mấy đứa nhỏ kia nổi tiếng trong khu phố là nghịch ngợm, rất thích hỏi mười vạn câu hỏi tại sao, cộng thêm việc gây sự phá hoại, thật không biết tại sao lại quây quanh người kia.

Khóe mắt phát hiện bóng dáng kia khó có dịp nâng mặt lên, cậu theo bản năng quan sát một chút, gương mặt đó không có gì đặc biệt, không có gì thú vị, chỉ là trên đó treo nụ cười nhạt thản nhiên. Anh ta đang cười cái gì? Không hiểu tại sao đối với chuyện của người này, mình luôn vô cùng tò mò.

Không nhìn được vươn dài lỗ tai, lại chỉ nghe thấy bên đó truyền đến một đồng tiếng nói bô bô tại sao của trẻ con. Trẻ con thật phiền mà, cái này có gì mà cười? Thái Quân Thành khẽ nhú mày một cái, khẽ rụt cổ trong gió rét, khó hiểu nhìn bóng người kia một cái nữa.

Bóng người đó vẫn ngồi trên ghế công viên, mang theo nụ cười dịu dàng im lặng lắng cuộc hội thoại ồn ào huyền nào khiến người khác nhúc nhủ đầu của mấy đứa nhỏ. Một màn này vô cùng bình thường, nhưng vì thần thái nhu hòa an tĩnh của bóng người đó mà trở nên đặc biệt, khiến mọi người đi qua theo bản năng mà thả chậm bước chân, nhìn một cái, không đó đây lòng đột nhiên lại cười một tiếng khó hiểu. Kỳ lạ đến cỡ nào, nhìn lâu lại cảm thấy vô cùng ấm áp.

Đột nhiên Thái Quân Thành thu hồi tầm mắt, lúc này mới phát hiện tầm mắt của mình trong lúc vô tình vẫn đi theo nụ cười nhạt mà thần nhiên kia, mà bước chân vốn nên tiếp tục không biết lúc nào lại dừng lại, thật giống như là gặp quý! Cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay! Muộn rồi! Trong lòng thầm mắng một câu, Thái Quân Thành nhanh chóng chạy về phía trường học, cậu cho rằng mình đã ném nụ cười nhạt cũng hình bóng của người kia ra sau đầu, nhưng lại không biết nụ cười dịu dàng đó đã đi vào lòng mình lúc nào không hay...

Từ nhỏ y đã biết mình là người nhìn giống như là người dễ sống chung, nhưng lại là người lạnh lùng mà khó gần, nụ cười của y giả mà như thật, giống như mặt nạ mang trên mặt, vì là như vậy, cho nên y chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ yêu một người như thế, cảm thấy yêu thật sự quá giả tạo.

Nhiều năm sau, Thượng đế trừng phạt y, khiến y yêu nụ cười dịu dàng này, để cho y bất tri bất giác hăm sâu vào lưới tình mà mình bố trí, để y yêu một người nhiều hơn yêu bản thân mình, yêu một người đàn ông!

Y biết mình hèn yếu, không có dũng khí nhìn tận mắt Lưu Phi Long và Uông Tử Ninh phục hôn, cho nên y quyết định rời đi, tạm thời rời đi...có lẽ, có lẽ vào một năm tháng nào đấy, y sẽ có dũng khí về đây lần nữa, nhưng mà bây giờ...rời đi là lựa chọn duy nhất mà y có thể làm.

Nhưng khi thật sự đứng ở trước cửa sổ sát đất của phi trường, tâm trạng của y lại biến thành không đành lòng, buông tay thật khó, rời đi thật là khó...

Phát thanh, Phát hình của phi trường thông báo chuyển bay y sắp lên, phải mau lên thôi.

Tâm trạng của y lại rối loạn không có trật tự, nhắc vali hành lý lên rồi lại để xuống, nhắc lên lần nữa rồi lại để xuống...

Rất muốn xoay người lại, cho dù làm bạn bè cũng được, ít nhất cũng có thể nhìn nụ cười ấy, người đàn ông kia sẽ không keo kiệt đến mức không chịu cười nữa, nhưng mà, trong lòng lại hiểu được làm như vậy đau khổ sẽ giống như dao cắt thịt, cuối cùng sẽ khiến bản thân nổi điên, khiến cho mình trong lúc vô tình sẽ làm tổn thương người đàn ông và hạnh phúc của anh. Trong lúc người đàn ông có thể lấy được hạnh phúc một lần nữa, làm sao y có thể ích kỷ như thế?

Trong lòng mâu thuẫn và giằng giằng, những thứ kia trôi qua như kéo y, vào giờ khắc này gặt gao nắm lấy y, không buông tay, khiến bước chân lúc rời đi của y trở nên nặng nề như ngàn cân...

"Quân Thành..." Bỗng nhiên trong lúc y nhắc vali hành lý lên giọng nói trầm thấp dịu dàng khẽ vang lên từ sau lưng.

Y cười khổ, xem đi, lại xuất hiện ảo giác rồi. Trong đại sảnh ồn ào như vậy, mình vẫn có thể tưởng tượng ra giọng của người đàn ông, quá mức buồn cười.

Đeo mắt kính lên, Thái Quân Thành xoay người, một bóng người thực sự xuất hiện trước mặt y.

"Quân Thành..." Bóng người chăm chú nhìn vào gương mặt khổ sở của Thái Quân Thành, nụ cười dịu dàng lại xuất hiện, thấp giọng gọi.

Lưu Phi Long? Thái Quân Thành không thể tin được tháo mắt kính của mình xuống, cho là ánh sáng phản xạ khiến y sinh ra ảo giác buồn cười.

Bóng người không biến mất...Thật sự là Lưu Phi Long!

Người đàn ông xuất hiện khiến y ứng phó không kịp, bất ngờ không phòng ngự, kính trong tay rơi xuống đất, 'cạch' một tiếng...

"Anh..." Thái Quân Thành ngơ ngác nhìn người đàn ông, mắt không di chuyển. Tại sao anh lại ở chỗ này? Chẳng lẽ là vì mình để lại mảnh giấy nhỏ kia? Có thể không? có thể không? Một chút hy vọng từ trong tuyệt vọng dâng lên, đột nhiên y xúc động đến mức muốn xông tới, ôm chặt lấy người đàn ông.

"Chuyến bay của Tử Ninh vào sáng nay..." Giọng nói trầm thấp lại một lần nữa đẩy y vào địa ngục.

À, thì ra là vậy, là vì Tử Ninh...như vậy là anh cũng muốn đi với cô ấy? Tim của y trong nháy mắt giống như bị người khác dùng lưỡi dao sắc bén đâm vào, thật là đau.

Đây không phải là trong dự tính sao? Tại sao tim lại cảm thấy đau như vậy? Vẫn chưa chết tâm sao?

29. Chương 9-2

"Quân Thành..." Người đàn ông hoang mang nhìn y, chuỗi chuông gió nắm trong tay bị một người đi qua đường đụng phải, vang lên giòn tan.

Đó là chuông gió Ông Tử Ninh đưa, Thái Quân Thành đau khổ nhìn, cảm thấy cái kia giống như lưỡi dao sắc bén đâm vào trong lòng bị quay một vòng, người đàn ông yêu Ông Tử Ninh như thế, ngay cả đi cùng cũng phải mang theo chuỗi chuông gió cũ này.

Nhưng tại sao? Tại sao lại phải tàn nhẫn để cho y nhìn thấy như vậy? Tại sao phải tàn nhẫn trước mặt y ra vẻ bọn họ yêu nhau như vậy?

"Hôm nay Tử Ninh phải đi..." Người đàn ông còn chưa nói xong đã bị vệt vàng cắt đứt.

Không muốn cũng đoán được nửa câu sau của người đàn ông nhất định là...tôi cũng phải đi cùng với cô ấy. Không muốn chính tai nghe thấy người đàn ông nói như vậy, y chỉ có thể vội vàng cắt đứt người đàn ông, bắt đầu nói lộn xộn: "Vậy sao...vậy anh cũng phải đi sao...à, thật đúng lúc, chẳng lẽ chúng ta cùng đi một chiếc máy bay...à...Vậy hai người quyết định bao lâu nữa sẽ cử hành hôn lễ...Àm đến lúc đó, có thể tôi sẽ có chuyện không đi dự được...Tôi sẽ gửi tiền mừng, yên tâm. Tuyệt đối sẽ là phong bì lớn." Hoàn toàn không biết mình muốn nói gì, nói long từ cuối y cũng đã sợ đến run lên.

"Quân Thành..."

"Nghe xem, thông báo này...là chuyến bay này sao?" Y cố ý nhìn về phía xa...à...có lẽ là chuyến tiếp theo..."

"Quân Thành..." Giọng nói của người đàn ông được đề cao lên một chút, hốt hoảng của y vẫn chưa biến mất, chẳng qua là lại tiếp tục cắt đứt lời nói của người đàn ông, quay đầu nhìn về phía cửa sổ, giọng nói càng lúc càng thấp: "Nhìn xem, máy bay cất cánh, tôi ở trong thành phố này ngăn ngó đến phiên. Rời khỏi nơi này thật tốt, tôi lại muốn đi rồi, thật vui. Nhớ cho tôi biết hôn lễ, nhớ..."

"Quân Thành..." Mắt người đàn ông chuyển tối, cố gắng nhét bóng dáng đang giả bộ kiên cường này vào sâu trong mắt.

"Đi thôi, nếu để Tử Ninh chờ lâu sẽ không tốt, còn tưởng rằng anh sẽ đào hôn đấy." Y đưa lưng về phía người đàn ông cười khổ, phất phất tay tạm biệt, càng giống như không phải đang chịu bị xua đuổi, đi thôi, nếu không có lý do để ở lại.

Người đàn ông không lập tức hưởng ứng, mà là ngưng mắt nhìn tấm lưng kia, im lặng, sau đó chậm rãi đi về phía Thái Quân Thành đang quay lưng về phía mình, nhẹ giọng nói: "Tử Ninh phải đi, nhưng anh không đi."

Cái gì? Anh không đi? Lời đó đến bên tai khiến Thái Quân Thành sợ ngây người, đột nhiên y xoay đầu lại, nhìn người đàn ông gần trong gang tấc, nghi ngờ lỗ tai của mình có vấn đề, hoặc nói đây chỉ là câu nói đùa!

"Anh không đi..." Câu nói được lặp lại, thản nhiên nhưng vô cùng kiên định.

"Không đi? Anh..." Quá mức bất ngờ, y gần như không có cách nào nói trọn vẹn một câu: "Tại...tại sao...không...không đi?"

Người đàn ông khẽ cười, cũng không trả lời, mà đưa một hộp bánh nhỏ vẫn đang xách trên tay cho y.

Đây là gì? Thái Quân Thành ngậy dại, chỉ có thể ngậy ngốc nhận lấy hộp bánh, cảm giác giống như mình lập tức biến thành ngu ngốc, hoàn toàn không hiểu hành động hiện tại của người đàn ông.

”Mở ra xem một chút...” Giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng thúc giục.

Ngây ngô nhìn nụ cười của người đàn ông, Thái Quân Thành vô cùng nghi ngờ mở hộp bánh ra, bên trong là một đĩa Tiramisu tinh xảo. Đây là ý gì? Đầu óc từ trước đến nay vốn thông minh bén nhạy bỗng hoàn toàn trì hoãn, y lại ngây ngốc ngẩn đầu, bốn mắt nhìn nhau với người đàn ông...

Ánh mắt người đàn ông vẫn nhu hòa như vậy, y cũng như quá khứ không cách nào nhìn hiểu.

Tại sao phải cho y Tiramisu?

”Tử Ninh đã từng nói với em về truyền thuyết của Tiramisu, chuyện đó là anh nói cho cô ấy biết!” Giọng nói trầm thấp chậm rãi giải thích: ”Tiramisu trong nguyên văn của tiếng Italy là ”Đẫn ta đi”. Nếu như em yêu một người, chỉ cần đối phương một đĩa Tiramisu, thì có nghĩa đưa trái tim vào trong tay anh ấy hoặc cô ấy, nguyện ý cùng nhau đi tới chân trời góc bể. Cho nên cũng có người nói, Tiramisu đắng, là chìa khóa cạy mở tình yêu. Lúc anh bắt đầu thích làm Tiramisu cũng là vì nghĩa nó, bởi vì truyền thuyết, trong lúc làm Tiramisu anh nghĩ, ở một nơi, có một cô gái như vậy, trắng đêm nhanh chóng làm một phần Tiramisu yêu thương...Anh cảm thấy rất ấm áp...” Anh cũng không biết tại sao mình không lảng mạn lại đi si mê phần truyền thuyết tình yêu này, suy nghĩ khiến khuôn mặt người đàn ông ửng đỏ.

Tim Thái Quân Thành kịch liệt run rẩy, y không có cách nào phán đoán được tình huống hiện tại, lại không dám đoán hàm nghĩa đoạn văn này của người đàn ông...

Từng có rất nhiều lần, y tự cho rằng mình hiểu hàm nghĩa trong lời nói của người đàn ông, tự cho rằng là nhìn hiểu ánh mắt của người đàn ông, ẩn chứa hi vọng, cho tự là phải lên tới thiên đường, quay đầu lại phát hiện toàn bộ những điều đó là mình y tình nguyện, có điều mộng đẹp hoàng lương, thực tế mình vẫn đứng ở lằn ranh địa ngục. Bị đau đớn nhiều lần lắm, y sợ. Không có hi vọng cũng sẽ không có đau đớn kịch liệt như thế, y nhất gan, người nhất gan sẽ không dám dễ dàng đi đoán ý tứ của người đàn ông.

Thấy y không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn là đứng ngơ ngác, người đàn ông khẽ thở dài, lấy Tiramisu ra, nhẹ đặt trong tay Thái Quân Thành, sau đó dịu dàng cười một tiếng: ”Hiện tại anh đặt Tiramisu này vào tay của em, em hiểu chưa?”

Đĩa thủy tinh lạnh như băng trong lòng bàn tay cùng lời nói của người đàn ông làm y khiếp sợ, Thái Quân Thành trợn to mắt, không biết làm sao, ở trước mặt người đàn ông, qua nhiều năm như vậy, dường như y chưa bao giờ lớn lên, vẫn là thiếu niên theo bản năng muốn chạy trốn năm đó. Y muốn mình không có lòng tham, coi danh bạn bè là toàn bộ, giấu hết tình cảm của mình đi, không để cho người đàn ông xuất hiện, nhưng khát vọng trong lòng lại mâu thuẫn, người đàn ông có thể nhìn ra ánh mắt mong đợi của bản thân, có thể nhìn hiểu ẩn ý dưới nụ cười khổ sở của y, có thể nhìn thấu ánh mắt giả dối của y, thấy phần tình cảm khắc cốt dưới đáy lòng của y. Cuối cùng mình trở thành người bị vứt bỏ. Nhưng bây giờ người đàn ông lại đặt đĩa Tiramisu trong tay y. Đây là mơ sao?

”Em đồng ý đi theo anh sao?” Khuôn mặt người đàn ông có chút ửng đỏ, nhẹ nhàng nắm tay khẽ run của y.

30. Chương 9-3

Cả người Thái Quân Thành đột nhiên chấn động, không dám tin nhìn chăm chăm vào bàn tay đang giao nhau của người đàn ông, nhiệt độ ấm áp này khiến trái tim đang căng thẳng của y mở ra một vết thương nho nhỏ, khiến tất cả tâm tình lập tức vỡ òa.

Lúc ban đầu chỉ là một giọt nước chảy xuống từ khóe mắt, sau đó tràn ra giống như hồng thủy, không có cách nào ngừng được.

Nước mắt ấm áp rơi xuống bàn tay đang giao nhau của người đàn ông, người đàn ông khẽ thở dài, anh nhẹ nhàng ôm cơ thể đang run rẩy vào trong lòng, để y chôn gương mặt đầy nước của mình vào đầu vai của chính mình. Âm thanh trầm thấp dính vào bên mai của y, nhẹ nhàng vang lên: ”Anh sẽ không tặng hoa tươi, chocolate, sẽ không viết thư tình, thậm chí ngay cả câu chuyện cũng không nói ra, ngoại trừ làm bánh

ngọt, anh không biết làm gì cả, cùng với anh giống như là sống với hồ nước lặng, vô cùng nhàm chán...” Anh cười khổ, nghĩ đến câu nói lúc rời đi của Ông Tử Ninh: “Hôn nhân của anh thất bại, để anh hiểu mình là người đàn ông nhàm chán cỡ nào, anh cho rằng có lẽ cả đời này của mình cứ trôi qua như vậy, anh có tình yêu với sự nghiệp làm bánh ngọt, anh rất thỏa mãn. Nhưng mà, từ từ anh phát hiện được trong cuộc sống của mình có thêm một người quan trọng, người ấy luôn tới đi vội vàng, chỉ người ấy mới có thể khiến anh chuẩn bị Tiramisu mà người ấy thích nhất, sau đó lặng lẽ chờ người ấy trở về. Anh rất thích người ấy, cho nên anh nói với Tử Ninh, anh không thể đi với cô ấy.”

Thái Quân Thành càng nghe càng cảm thấy khó tin, đột nhiên từ vai của người đàn ông ngẩng đầu lên, thiếu chút nữa đụng vào cằm của anh. Muốn nhìn rõ vẻ mặt của người đàn ông, nhưng nước mắt lại dâng lên làm tầm mắt mờ hồ.

“Người quan trọng này luôn dùng vẻ mặt mong đợi nhìn anh. Lúc ban đầu anh không hiểu, nhưng dần dần, anh đã nhìn hiểu ánh mắt của người ấy, anh biết người ấy đang đợi anh nói, đừng đi.” Người đàn ông muốn nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt trên mặt y, nhưng lại phát hiện điều mình làm chỉ khiến nước mắt thêm mãnh liệt hơn thôi, bỗng nhiên anh dừng lại, nhưng từng chút từng chút một, dần dần anh bắt đầu hiểu được trong đôi mắt kia cất giấu mong đợi và tình cảm, có lẽ phần tình cảm này, trái tim sớm rõ ràng hơn lý trí, cho nên mình mới lặng lẽ ở lại chỗ này, làm xong Tiramisu mà y yêu thích, mỉm cười chờ y trở về: “Em hiểu không?”

Ngay cả nằm mơ y cũng chưa từng hy vọng xa vời người đàn ông sẽ nói ra những lời như vậy, người nhất gan vẫn không thể tin được, Thái Quân Thành kìm giọng hỏi: “Vậy người kia là ai?”

Người đàn ông cũng không trả lời, chỉ là mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Đừng đi, được không?”

Đừng đi? Lời nói trầm thấp của người đàn ông khiến Thái Quân Thành ngây ra như phỗng, mình chờ đợi những lời này đã bao nhiêu năm rồi? Lâu đến mức y cho rằng cả đời này mình sẽ không nghe được? Lâu đến mức y không thể tin được những lời này xuất phát từ trong miệng của người đàn ông.

“Anh là người không thú vị, nhưng anh sẽ ở bên cạnh người anh yêu, tuyệt đối không rời đi, anh sẽ là bến cảng để lúc nào người ấy trở lại đều có thể nghỉ ngơi. Lúc người ấy muốn đi, thì có thể yên tâm đi ra, không mang theo một chút nhớ thương nào, anh sẽ vĩnh viễn ở một chỗ chờ người ấy. Nhưng anh không xác định người quan trọng ấy có muốn anh hay không? Người ấy không nói gì cả, anh sợ anh hiểu sai ánh mắt của người ấy, sự mong đợi của người ấy.”

“Em...” Thật muốn lớn tiếng hô to, nhưng những lời đó đã giữ ở trong lòng quá lâu rồi, lâu đến mức trở thành cảm kị, khiến y sợ bị người đàn ông phỉ nhổ, lâu đến mức trở thành ấn phong, ngăn cổ họng của y lại, cho dù người đàn ông nói rõ như vậy, y vẫn không có dũng khí. Chỉ có nước mắt chảy không ngừng, đại sảnh đông người như vậy, một người đàn ông lại rơi nước mắt như vậy vô cùng khó coi, y biết, nhưng nước mắt lại không nghe lời. Đầu ngón tay run rẩy miêu tả ngũ quan đã sớm khắc sâu vào lòng mình, coi như đây là giấc mơ cũng tốt, y chỉ muốn vào lúc này cảm thụ thật tốt sự tồn tại của người đàn ông.

Không có được câu trả lời, nhưng nhìn gương mặt đầy nước mắt đã nói lên toàn bộ, người đàn ông khẽ cười, ánh mắt dịu dàng, anh hiểu chướng ngại trong lòng y, biết cảm giác sợ hãi trong lòng y.

Không phải cảm giác của mình cũng như vậy sao?

Họ biết nhau quá lâu, làm bạn bè quá lâu, đường ranh này đã khắc quá sâu, muốn vứt bỏ toàn bộ, muốn vứt bỏ mối quan hệ vốn có, muốn vứt bỏ thành kiến của thế tục, muốn đi qua lần ranh này, cũng không đơn giản và nhẹ nhõm như thế. Nếu như lúc anh nói rằng mình yêu một người đàn ông mà không có khiếp sợ và do dự thì điều này tuyệt đối không thể.

Anh cũng do dự.

Nhưng qua một thời gian anh càng biết cuộc đời chỉ có một, chuyện đáng để quan tâm lại quá ít, tình yêu có thể gặp nhưng không thể cầu, toàn bộ dựa vào cơ duyên của tạo hóa, yêu đàn ông cũng được, yêu phụ nữ cũng được, yêu là yêu. Anh không muốn chống cự, cũng cảm thấy không cần chống cự.

Quân Thành có thể không biết, khoảnh khắc thấy y còn ở đại sảnh phi trường, trái tim vốn lạnh lẽo bỗng trở nên kích động nhảy loạn một hồi, anh cho rằng mình đã bỏ lỡ rồi. Khi anh trở lại cửa hàng nhìn thấy

lời nhắn của y thì trái tim của anh không nhận được trở nên rối loạn.

”Tôi đi, chúc anh và Tử Ninh hạnh phúc.”

Anh biết Quân Thành hiểu lầm. Nghĩ đến nước mắt cùng lời nói mơ trước kia của Quân Thành, anh cảm thấy đau lòng. Anh muốn tìm Quân Thành về, sau khi hiểu được tâm ý của mình, anh muốn xác định suy nghĩ của Quân Thành. Yêu không phải là từ một phía, anh chưa bao giờ miễn cưỡng Quân Thành, lần này cũng không.

”Lần này không đi, được không?” Nhẹ nhàng đặt trán lên trán y, hơi thở của người đàn ông chặn tất cả hơi thở của y, hơi thở ấm áp của anh phủ vào mặt y, rất rất nóng, khiến đầu nóng mớ hồ của y gần như nóng cháy, nhưng cũng để cho y thấy rõ được tình cảm và ánh sáng trong mắt của người đàn ông, y dùng lực gạt đầu một cái, tay run rẩy ôm chặt lấy lưng của người đàn ông, y không đi! Y không bao giờ đi nữa! Có lẽ sẽ có ngày người đàn ông hối hận! Nhưng mà bây giờ, y không buông tay! Y tuyệt đối sẽ không buông tay!

”Không có hoa tươi, cũng không có chocolate.” Giọng nói trầm thấp của người đàn ông mang theo vui vẻ.

”Em không phải là nữ sinh, em là đàn ông, em không cần hoa tươi, chocolate hoặc là thư tình, em chỉ muốn một người, người kia luôn mang theo nụ cười, yên lặng lắng nghe, người đó luôn dùng ánh mắt dịu dàng chờ em trở lại, người kia luôn chuẩn bị cho em một phần Tiramisu mà em thích nhất, em chỉ muốn người này thôi.” Y ngẩng đầu lên, giữ chặt eo của người đàn ông, nước mắt gần như phá hủy khuôn mặt vốn tuấn tú này, thói quen kiêu ngạo cùng tự tin khiến y mang theo chút hi vọng hèn mọn: ”Em không đi, anh cũng đừng đi...đừng rời đi...”

Y hoàn toàn phơi bày sự yếu ớt của mình, không sợ bị cười nhạo, ở trước mặt người đàn ông, y không cần bất kỳ sự ngại ngùng nào.

Ánh mắt người đàn ông dịu dàng như ánh trăng, nụ cười ôn hòa tràn ra, ấn dấu môi lên trán của y. Nụ hôn này quá mức dịu dàng, dịu dàng khiến y cảm thấy đau lòng, đau đến mức nước mắt lại như vỡ òa, gần như che khuất cả tầm mắt.

Từ nhỏ đến lớn y chưa bao giờ khóc lúng cuống như thế, cho dù khi con bé, vào một buổi tối mùa đông bị mẹ quên chìa khóa, ở ngoài cửa thiếu chút nữa chết rét, nhưng vẫn không khóc. Một người đàn ông khóc đến nước mắt nước mũi giàn giụa, cả khuôn mặt cau lại giống như đứa trẻ, thực sự quá mất mặt, nhưng cái này có quan hệ gì đâu? Y không thêm để ý đến ánh mắt của bất cứ ai trên cõi đời này, y thật sự rất vui!

Người đàn ông này luôn mang vẻ mặt và nụ cười ôn hòa, khiến người ta không nhìn thấu con tim của anh, cho nên mình mới suy nghĩ lung tung, mới có thể hèn yếu không dám bước qua lời từ chối nửa bước.

31. Chương 9-4

Nói hay là không, y do dự nhiều năm, là bạn bè hay là người yêu, y đã suy nghĩ nhiều năm.

Y là người nhát gan, sợ nói ra khỏi miệng, sẽ phá hỏng toàn bộ, y sẽ mất đi tất cả, y chỉ có thể đợi chờ, chờ đợi kỳ tích, nếu như người đàn ông không có dũng khí nói ra, bọn họ sẽ vĩnh viễn bỏ qua đối phương, nghĩ đến khả năng này, tim của y đập cuống loạn, cảm giác không thể nào thở nổi.

Trời ơi, người này đối với mình mà nói giống như không khí và nước dùng để sinh tồn, làm sao y có thể ngây thơ cho rằng sau khi mất đi người đàn ông y có thể sống sót?!

”Có lẽ có một ngày em sẽ hối hận...” Âm thanh vô cùng nhỏ.

”Sẽ không! Tuyệt đối sẽ không!” Y rưng rưng vội vàng đảm bảo, hốt hoảng không dứt, không biết nên làm như thế nào mới có thể chứng minh. Sẽ không! Làm sao anh có thể hối hận được? Lấy được người đàn ông, y liền được toàn bộ thế giới! Y tuyệt đối sẽ không hối hận! Tuyệt đối không!

”Đừng nóng vội...Cũng đừng cam kết với anh như vậy...Đợi đến lúc râu của chúng ta hoa râu hãy nói...” Âm thanh của người đàn ông rất thấp, rất nhẹ, y tựa vào ngực người đàn ông, cảm giác lời nói này giống như trực tiếp nhảy ra từ trong ngực anh, y cảm nhận nhiệt độ của người đàn ông dần dần lên cao, liếc thấy vành

tai của anh đỏ ửng. Đột nhiên hiểu phần tỏ tình này là nỗ lực lớn nhất của người đàn ông. Người đàn ông nói...anh nguyện ý ở bên y cho đến lúc râu ria hoa râu...

"Được! Được! Em đồng ý với anh!" Y một câu hứa hẹn, hạnh phúc đến ngất xỉu.

Người đàn ông cười híp mắt, nhìn thật sâu vào trong mắt anh, đột nhiên y cảm giác giác quan của mình trở nên vô cùng nhạy cảm, hô hấp lúc này tràn ngập hơi thở khô mát của người đàn ông, nguồn nhiệt lượng tràn như nước biển, dường như y nhìn thấy dòng điện đang len lỏi giữa hai người, y gần như không chống đỡ được, bị mê hoặc...

"Keng..." Âm thanh vật nặng rơi xuống khiến hai người đang mơ màng đột nhiên tỉnh táo lại, theo phản xạ tách ra, quay đầu thấy vẻ mặt kinh ngạc giống như gặp quỷ của Uông Tử Ninh.

"Hai người?" Uông Tử Ninh thật sự không thể nào tin nổi vào mắt mình, Quân Thành và Phi Long? Điều này sao có thể?

"Tử Ninh..." Thái Quân Thành theo bản năng muốn buông bàn tay đang nắm tay của người đàn ông ra, lại phát hiện người đàn ông vẫn nắm rất chặt.

"Tử Ninh...Đây chính là nguyên nhân anh không thể rời đi." Lưu Phi Long thần nhiên nói, nắm chặt bàn tay đang muốn bỏ chạy kia, nếu đã quyết định, thì không cần thiết phải lùi bước.

"Không thể nào! Không thể nào!" Quá mức khiếp sợ, cô nhìn chằm chằm vào bàn tay đang giao tay, nói lắp bắp, vẫn không thể tin được.

"Tử Ninh, đây là chuông gió em đưa anh, hiện tại anh trả lại cho em." Người đàn ông đưa chuông gió cho cô, thần nhiên cười: "Chúc em sớm ngày tìm được hạnh phúc của mình."

"Nhưng hạnh phúc của em chính là anh!" Cô không nhận được nói lớn ra! Cô không thể nào hiểu được tại sao Quân Thành lại cùng với Phi Long. Tại sao? Đây là trò đùa của trời cao sao?

Người đàn ông nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nhẹ nói: "Chúng ta đã qua. Không thể có nữa." Có lẽ anh như vậy rất tàn nhẫn, nhưng anh không có cách nào cho cô một cuộc tình ảo ảnh, như vậy dù là với cô hay là đối với Quân Thành đều không công bằng.

"Không có gì việc gì có thể nói qua là qua! Trừ phi có tới bây giờ anh không hề yêu em!" Cô lộ vẻ mặt đau khổ hỏi.

Có yêu cô không? Người đàn ông ngây ngốc, anh chưa bao giờ suy nghĩ về vấn đề này, cô giống như một người phóng hỏa phóng thẳng vào cuộc sống, thiêu đốt anh, khiến anh vẫn đang ở trong thái yên lặng cùng bị động còn chưa kịp hiểu được tình yêu hoặc nghĩ về tình yêu, liền bị cô kéo vào trong tình yêu. Anh từng lầy lỳ do rằng vì anh muốn có được hạnh phúc. Sau đó, cô lại chợt rời đi, để lại một mình anh. Nhưng thật kỳ lạ, anh chưa bao giờ oán trách cô, ngược lại lại chúc phúc cô. Cho tới nay, anh cho rằng cá tính của mình như vậy, bây giờ nghĩ lại cảm giác anh bỏ quên nhiều lắm. Nếu như đối cô thành Quân Thành, cùng hoàn cảnh, anh còn có thể phản ứng lạnh nhạt giống như vậy sao?

Sẽ không!

Một tấm hình cũng đủ để đáy lòng vốn bình thản trở nên ghen tuông, huống chi là hìn y cùng đi xa với một người khác!?

Nhìn biểu tình đang suy nghĩ của người đàn ông, Uông Tử Ninh cảm giác được lòng đang dần lạnh đi, vấn đề đơn giản như vậy cần suy nghĩ lâu như vậy sao? Yêu hoặc không yêu là phản ứng trực tiếp nhất của trái tim, cần suy nghĩ thì tuyệt đối là không yêu!

"Thì ra anh chưa bao giờ yêu em!" Cô cười thê lương, cảm thấy bị ai thay mình, người đàn ông mình đã từng yêu tận xương tủy, người đàn ông đã từng tuyên thệ sẽ ở bên mình cả đời, vậy mà từ đầu đến cuối vẫn không yêu mình!

"Tử Ninh..." Nhìn mặt cô đau khổ như thế, trên gương mặt dịu dàng của người đàn ông lộ vẻ đau lòng. Dù mình có yêu cô hay không, cô cũng đã từng là một phần quan trọng trong tính mạng của mình, sau này cũng vẫn chiếm một vị trí quan trọng.

"Là lỗi của em! Nếu như lúc đầu em không buông tay anh! Anh vẫn vĩnh viễn là của em! Nhưng bây giờ, anh thay đổi, có lẽ đây chính là số mệnh của em. Của mình cuối cùng vẫn là của mình, không phải của mình sớm muộn gì cũng từ trong tay mình chạy đi." Cô có quá nhiều điều không cam lòng, nhưng Ưông Tử Ninh cố không phải là người quẩn luyến người ta, cô hiểu được hạnh phúc cưỡng cầu sẽ không được lâu dài. Nếu không có được, chi bằng buông tay. Ít nhất người buông tay là cô! Ít nhất vẫn kiêu ngạo này vẫn còn đây!

"Lưu Phi Long! Anh nghe đây..." Cô buộc mình tỉnh táo, nhìn thẳng vào người đàn ông tuyên bố: "Là em buông tha cho anh! Là Ưông Tử Ninh em quên anh! Cho dù hiện tại cũng vậy! Ưông Tử Ninh em không thêm tranh chồng với một người đàn ông!"

"Tử Ninh..." Nhìn ra vẻ đau khổ dưới mặt nạ kiên cường của cô, Thái Quân Thành không biết nên nói gì để an ủi, y cảm giác mình vô cùng kém cỏi, nhưng trong nỗi đau khổ của cô y lại cảm nhận được tình yêu của anh dành cho mình, y lại cảm thấy vui vẻ.

"Yên tâm đi! Ưông Tử Ninh em vẫn có người theo đuổi!" Cô nhận lấy chuỗi chuông gió, khôi phục vẻ sáng sủa ngọt ngào thường ngày: "Em phải lên máy bay! Có duyên sẽ gặp lại." Phất tay một cái, không mang bất kỳ sầu não nào, đúng vậy, bước qua mọi chuyện, là cô ngây thơ cho rằng là có thể làm lại từ đầu! Từ giờ trở đi, cô muốn nhìn về phía trước, khiến cuộc sống của cô càng thêm sâu sắc. Điều duy nhất khiến cô cảm thấy ngoài ý muốn chính là, người Phi Long yêu là Quân Thành. Có điều, có lẽ cô đã sớm nghĩ đến. Giác quan thứ sáu của cô đã từng nghi ngờ, tại sao biểu tình lúc nhìn Quân Thành của Phi Long lúc nào cũng dịu dàng hơn người khác, chỉ có người thân cận nhất mới phát hiện ra sự khác biệt vô cùng nhỏ nhoi đó. Thì ra, đó chính là yêu, yêu nhạt mà kéo dài như vậy... Tình yêu của hai người đàn ông, ở xã hội bây giờ cũng không dễ dàng...Chúc bọn họ hạnh phúc vậy...

Nhìn bóng lưng rời đi của Tử Ninh, Thái Quân Thành vô cùng hoài niệm, vì mình có thể có được người đàn ông nếu cảm thấy vô cùng may mắn và hạnh phúc. Y quay đầu lại, tầm mắt đúng lúc rơi vào tầm mắt của người đàn ông.

Y không nhìn được nhìn anh cười, đây chính là hạnh phúc y muốn.

32. Chương 9-5

"Ặc! Cậu thật đúng là dũng cảm!" Người khác muốn gạt gỡ chụp ảnh mới ra ngoài, đúng lúc ấy, y lại ở đại sảnh đông người, thỏ lộ một tràng thâm tình, giống như sợ người khác không biết, để mọi người quang minh chính đại tới đây, đúng là dễ dàng để cho đám cậu tử kia đập cửa.

Nhức đầu! Nhìn tấm hình lớn bản thân và Lưu Phi Long đang ôm nhau trên tạp chí bát quái mới xuất bản, lúc này Thái Quân Thành mới hối hận không thôi, đáng chết! Ngay lúc đó y hoàn toàn quên là mình đang ở trong tầm mắt của công chúng, cái này tốt rồi! Y thì không sợ, nhưng lại sợ chuyện này sẽ ảnh hưởng đáng sợ như thế nào đến cuộc sống của người đàn ông. Y có thể thể không sợ hãi thể tục, không sợ tin đồn bát quái, có thể biến đám cậu tử đang đập cửa đó thành ruồi, mặc kệ những lời vô căn cứ đó, tạo thành bất cứ sóng gió gì, nhưng không có nghĩa là người đàn ông kia không sợ, giờ khác này, y hi vọng toàn bộ thế giới này chỉ còn hai người, là y và người đàn ông kia.

"Ây, thật không nghĩ đến nhé, đường đường là đạo diễn lớn mà có thể khóc thành như vậy, thật cảm động, quá cảm động. Có điều, cậu cũng không cần quá lo lắng." Nhìn bạn tốt cau chặt chân mày, Khang Nam thoải mái vỗ vỗ vai hắn: "Lên quầy thì lên quầy thôi! Có liên quan gì đâu! Bị mọi người biết thì sao? Hiện tại đã lưu hành Brokeback Mountain! Sợ cái gì? Nói không chừng còn có thể khiến cho sự nghiệp của cậu thêm gấm thêm hoa, khiến cửa hàng bánh ngọt của Lưu Phi Long càng thêm nổi tiếng!"

Cái gì mà lên quầy hay không lên quầy? Thái Quân Thành đỏ mặt, hung hăng liếc bạn tốt một cái, cậu ta nghĩ thật là đơn giản. Hoàn toàn không có tính xây dựng. Cái tên yêu nam này hoàn toàn không biết lo lắng của mình, vất vả lắm y và Lưu Phi Long mới có thể ở chung một chỗ, y rất sợ Lưu Phi Long sẽ bị áp lực của người khác dọa lui trở lại, không biết hiện tại anh sao rồi? Càng nghĩ càng cảm thấy sợ, y thả cà phê đen trong tay xuống, cầm kính lên đeo, ngay cả chào hỏi cũng không muốn liên tục tiếp vọt ra khỏi nhà bạn tốt.

Không đợi y tới cửa hàng bánh ngọt đã phát hiện ra con phố vốn vắng vẻ bỗng trở nên vô cùng náo nhiệt, thật là đáng chết! Thái Quân Thành hậm hực mắng trong lòng, bản lĩnh của đám ruồi nhặng này thật sự rất tốt, chưa gì đã tìm đến đây rồi! Tránh khỏi đám người, y len lén qua cửa sau đi về phía cửa hàng bánh ngọt bốn tầng, cũng may, lối đi này tạm thời còn chưa có bị người khác phát hiện, đơn giản càng khiến người ta kinh ngạc, vẫn còn có nơi mà đám ruồi nhặng kia chưa phát hiện ra.

Móc chìa khóa mở cửa sau cửa hàng ra, còn chưa kịp đi vào, đã thấy một nhóm người tạo thành vòng tròn, khắp nơi phát ra ánh sáng flash, máy chụp hình còn có microphone.

Thật đáng chết! Thái Quân Thành giận đến cắn răng, ý không muốn tạo nên bất kỳ quấy rối nào đối với anh, nhưng bây giờ, vì mình mà cuộc sống của anh thành cảnh tượng như vậy. Nếu như có thể nói...

Bây giờ hối hận nữa cũng không được rồi, Thái Quân Thành lắc lắc đầu, quyết định đối mặt với giải quyết toàn bộ mọi chuyện, nếu đã bị phát hiện, thì làm cho đủ đi. Là người làm truyền thông, y biết làm cách nào để đối phó với đám truyền thông này. Y muốn bảo vệ cuộc sống của mình, cuộc sống của anh là cuộc sống của mình, không phải là thước phim, để cho người ta tùy tiện thưởng thức. Nếu y đã giẫm vào phần chiến trường này, thì y phải tiếp thu lửa đạn. Y phải bảo vệ người mình yêu.

"Mọi người muốn hỏi gì đều có thể hỏi tôi." Thái Quân Thành treo nụ cười trên người của bản thân lên, lấy kính xuống, trong nháy mắt chuyển toàn bộ lực chú ý của đám người kia lên người mình.

Phát hiện nhân vật chính khác trong sự kiện xuất hiện, đám truyền thông ở cửa lập tức chuyển sang, chen chúc bên cạnh Thái Quân Thành, vây quanh y đến nước chảy cũng không lọt.

"Xin hỏi anh và Lưu Phi Long thật sự là người yêu sao?"

"Hai người vì chuyện gì mà ở chung một chỗ? Hai người ở chung bao lâu rồi?"

"Đạo diễn Thái, có thể nói một chút về cuộc sống tình cảm của hai người không?"

"..."

Một loạt vấn đề như tuyết rơi thi nhau đập tới, Thái Quân Thành vẫn duy trì nụ cười, kiên nhẫn giải đáp từng vấn đề, tầm mắt lại xuyên thấu qua đám người nhìn về phía người đàn ông đứng ngoài vòng kia.

Em sẽ bảo vệ anh! Ánh mắt kiên định của hắn như truyền tin tức như vậy. Người đàn ông bị thể công mãnh liệt của truyền thông làm cho ngơ ngẩn nhìn ánh mắt của Thái Quân Thành, từ từ cười, không sao. Thật, anh dùng ngôn ngữ không tiếng động nói.

Ủng hộ của người đàn ông chính là toàn bộ nguồn dũng khí của y. Thái Quân Thành thu hồi ánh mắt, bình thần lại kiên định nói toàn bộ cho truyền thông: "Chúng tôi đơn giản chỉ là yêu nhau, không có cái gì là tình yêu kinh thiên động địa để cho mọi người đào bới. Bởi vì hai chúng tôi đều là đàn ông, cho nên mọi người mới cảm thấy hứng thú như vậy, nhưng tôi muốn nói, tình yêu không quan tâm đến giới tính. Chúng tôi chỉ là yêu nhau. Chỉ đơn giản là như vậy. Các vị, tôi hi vọng mọi người sẽ không tạo ảnh hưởng đến công việc cùng cuộc sống của anh ấy, xin mọi người không quấy rầy anh ấy, có bất kỳ vấn đề gì, mọi người có thể tới tìm tôi, tôi sẽ cố gắng giải đáp. Cảm ơn mọi người."

Y không biết lời này có bao nhiêu tác dụng, nhưng y biết chuyện gì rồi cũng sẽ qua, y càng không né tránh, mọi chuyện lại càng qua mau, truyền thông chưa bao giờ hao tổn bất cứ chuyện gì quá lâu trên một người, nhiệt tình của công chúng cũng như vậy, hiện tại y chỉ chờ đợi, trước khi mọi chuyện có thể trở lại như cũ, y và anh có thể cùng nhau vượt qua.

Thật vất vả mới đuổi được đám truyền thông, cửa hàng cũng không có cách nào buôn bán bình thường nữa, Lưu Phi Long dứt khoát đóng cửa hàng sớm.

"Thật xin lỗi..." Thái Quân Thành nhỏ giọng nói xin lỗi, toàn bộ hỗn loạn này đều do mình tạo thành, nếu như không phải anh ở cùng với mình, cũng sẽ không cần chịu đựng những chuyện này.

"Sao thế?" Người đàn ông đóng xong cửa hàng, có chút lo lắng quan sát biểu tình đau lòng của y.

"Thật xin lỗi...Nếu như không phải vì em, anh cũng sẽ không bị đám truyền thông này quấy nhiễu." Đầu là y không tốt, tâm trạng hiện tại của y xuống vô cùng thấp.

"Không có chuyện gì." Người đàn ông cười nhàn nhạt, anh còn tưởng còn chuyện gì chứ.

"Nhưng mà...thật sự đáng chết! Đều tại em!" Y nặng nề đâm vào tường, hận mình lúc ấy làm sao không nghĩ qua toàn bộ chuyện phát sinh hôm nay.

Ánh mắt người đàn ông khê tối, nhẹ nhàng cầm bàn tay vừa đâm vào tường của y, giọng nói bất giác mềm đi: "Không nên như vậy."

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi..." Y dùng tay ôm chặt người đàn ông, dán bên mai anh, nói mấy câu xin lỗi.

"Không sao đâu, thật đấy." Người đàn ông vỗ nhẹ lưng y. Anh thật sự không thêm để ý.

"Anh chưa từng trải qua chuyện chụp ảnh rồi lại chụp ảnh, đó là chuyện rất đáng sợ. Nhóm phóng viên cùng đám truyền thông kia giống như con ruồi, vây quanh anh, đào bới chuyện xưa của anh, theo dõi sinh hoạt của anh, biến tất cả mọi chuyện anh muốn giấu thành bát quái cùng giải trí. Thật xin lỗi, thật thật xin lỗi." Y ôm chặt người đàn ông, sợ một giây kế tiếp sẽ mất đi, thân thể không nhịn được khê phát run.

Cảm giác được y bắt lực cùng sợ hãi, người đàn ông nhẹ nhàng kéo dài khoảng cách giữa hai người, y theo bản năng nắm chặt hai tay người đàn ông không thả.

Người đàn ông dịu dàng mà kiên định nhìn vào mắt y, nở nụ cười làm người khác an tâm, từ từ mở miệng: "Không cần phải sợ. Nhưng anh vốn là người chậm lụt, có lẽ anh sẽ không biết có người đang chụp ảnh hay là quay phim mình. Huống chi, cuộc sống của anh rất đơn giản, coi như bọn họ chụp được, cũng chỉ là một chút hình ảnh liên quan đến chuyện làm bánh ngọt, rất nhanh bọn họ sẽ không còn hứng thú với cuộc sống của anh nữa."

"Thật sao?" Y bất an hỏi thăm lần nữa.

"Thật. Hơn nữa, nói không chừng sau này cửa hành bánh ngọt của anh trở nên nổi tiếng. Là chuyện tốt." Người đàn ông khê cười nói, cố gắng chọc y cười.

Nghe được lời anh nói giống với những lời yêu nam nói, Thái Quân Thành không nhịn được bật cười.

"Tin tưởng anh, chúng ta nhất định có thể vượt qua được." Người đàn ông dịu dàng kiên định nói, kéo tay của y qua, lần nữa nhẹ nhàng ôm y vào trong ngực.

Lời của anh khiến y cảm động, y ôm chặt anh, chìm đắm trong hơi thở của anh, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

33. Chương 10

Đây là hội thăm ba người sao?

Vừa mới được vào cửa nhà, đã nhìn thấy mẹ cùng cha ngồi ngay ngắn trong phòng khách, mẹ cười rục rịch, cười đến mức da đầu y tê dại, y đột nhiên hiểu mặt nạ tươi cười của mình là di truyền của ai rồi. Cha ý vị nhìn về phía bên cạnh y nháy mắt, mặt bất đắc dĩ, xem ra cha cũng là bị mẹ già bắt tuân lệnh, không cam lòng, không tình nguyện gọi trở về.

"Mẹ..." Thái Quân Thành tận lực nở nụ cười tốt nhất chào hỏi.

"Cháu chào cô..." Lưu Phi Long đứng bên cạnh khê mỉm cười, thấp giọng lễ độ chào hỏi.

(Đoạn này tiếng Trung là Bá mẫu hảo...mình dịch lại cho hợp lý hơn. để giải thích tại sao đoạn sau mẹ TQT lại nói thế.)

"Tốt! Tôi đương nhiên là tốt! Tốt vô cùng!" Mẹ Thái cười khoa trương, trong mắt lại bắn ra vô số mũi tên nhọn, trong lòng hung tợn mắng, thật là, đáng kiếp không có gì đặc biệt, khi còn bé cảm thấy nó là đứa bé ngoan, còn cứu Quân Thành, không ngờ tới, lớn lên, lại đoạt đi con trai bảo bối của bà, khiến bà trước mặt hàng xóm không ngóc đầu lên được, cái gì cũng có thể nhìn, chỉ có mắt mặt là tuyệt đối không nhìn được!

"Mẹ, mẹ xem, Phi Long cố ý đưa lễ vật cho mẹ này." Thái Quân Thành bị tiếng cười kia làm cho cả người rét lạnh, nhanh chóng bảo Phi Long trình lễ vật lên: "Đều là bánh ngọt mà mẹ thích nhất, đều là Phi Long tự mình làm, tuyệt đối bảo đảm chất lượng tốt nhất."

Còn 'Phi Long' nữa! Gọi đủ thân mật! Trong lòng phỉ nhổ không dừng, nhưng mẹ Thái vẫn cười ngọt ngào nhận hộp bánh, tiện tay đặt xuống bên cạnh, hiền lành nói: "Khiến cháu phí tâm rồi, nghe nói cháu với Quân Thành là bạn tốt. Bình thường làm phiền cháu chiếu cố Quân Thành nhiều hơn một chút." Bà cố ý nhấn mạnh hai chữ [Bạn tốt], tỏ rõ lập trường của mình, hai người họ chỉ có thể là bạn tốt, những cái khác đừng hòng mơ tưởng.

Nghe ra ý trong lời nói của mẹ già, khuôn mặt tươi cười của Thái Quân Thành thiếu chút nữa không duy trì được, xem ra mẹ đã quyết định chủ ý, mình làm thế nào có thể nói được với mẹ?

"Cái đó, nếu là bạn tốt thì đến đây." Mẹ Thái nhìn như vô cùng thân mật dặt tay Lưu Phi Long vẫn mỉm cười đứng ở bên cạnh: "Cháu tới giúp mẹ Thái nhìn xem một chút, trong những hình này, ai xinh đẹp nhất."

Hình gì? Thái Quân Thành thăm cả kính, vươn đầu qua nhìn, tất cả các hình đều là hình mỹ nữ: "Mẹ!? Đây là gì?"

"Haha, mẹ biết bây giờ mọi người đều tự do yêu đương, nhưng mà mẹ thấy con luôn cô đơn chiếc bóng, con làm đạo diễn lớn, bận rộn, cho nên mẹ liền muốn giúp con giới thiệu một số đối tượng. Hơn nữa tuổi mẹ cũng không còn trẻ nữa, suy nghĩ nên sớm có cháu bằng. Đến, xem một chút, con nhìn chúng ai?" Mẹ Thái giống như cảm thán nói.

Tuổi không còn trẻ? Thái Quân Thành thật sự không ngờ những lời này sẽ xuất phát từ miệng của mẹ mình, không phải từ trước đến nay bà đều cho rằng thanh xuân của mình mãi mãi không mất đi sao? Còn bằng cháu? Y cũng không tin mẹ y có thể đi theo trông coi trẻ con! Quá trình trưởng thành của mình chính là một quyển lịch sử đẫm máu, có thể sống đến bây giờ, y cũng phải cảm tạ ông trời chúc phúc rồi. Xem ra vì buộc y, mẹ y phải trả bất cứ giá nào rồi!

"Xem một chút...Người này là nghiên cứu sinh mới tốt nghiệp từ Mỹ trở về! Người này làm ở ngân hàng, còn người này..."

"Mẹ..." Thái Quân Thành cắt đứt lời giới thiệu nhiệt tình của mẹ, mẹ cho rằng bây giờ là năm nào rồi mà còn xem mắt? Loại này mà mẹ cũng nghĩ ra.

"Mẹ, con sẽ không đi xem mắt!" Mặc dù chưa bao giờ phản kháng lại mẹ, nhưng lần này, y không có cách nào lui bước.

"Con nói gì?" Lần đầu bị con trai trực tiếp cự tuyệt, nụ cười trên mặt mẹ Thái lập tức biến mất.

"Mẹ, con nói con sẽ không đi xem mắt, hiện tại không, sau này sẽ không, đời này cũng không." Thái Quân Thành kiên định nhìn mẹ mình.

"Con!" Mẹ Thái vỗ bàn [rầm] một cái: "Con nói gì? Lặp lại lần nữa xem!"

"Mẹ, mẹ muốn con nói bao nhiêu lần cũng được! Con sẽ không đi xem mắt, tuyệt đối không đi!" Nếu như có thể, y không muốn khiến mẹ không vui, nhưng ngoại trừ chuyện này.

"Được! Không xem mắt cũng được, nhưng phải dẫn bạn gái về!" Thấy con trai kiên quyết như vậy, mẹ Thái quyết định lấy lui làm tiến.

"Mẹ! Không thể nào! Con tin mẹ đã sớm biết, con không lừa mẹ, con và Phi Long. Không có bạn gái gì, con chỉ muốn cùng với Phi Long." Thái Quân Thành nắm chặt tay người đàn ông, trong lòng bàn tay toàn bộ đều là mồ hôi.

"Không được! Mẹ tuyệt đối không đồng ý!" Mặt mẹ Thái lạnh xuống, căm ghét nhìn hai tay đang giao nhau, không phải là bà không nhìn ra cái gì! Nếu như con của người khác làm ra chuyện đồng tính luyến ái gì đó, bà không những không khinh bỉ bọn họ, còn có thể chúc phúc bọn họ, thế nhưng chuyện này lại xảy ra trên con trai của bà, vậy thì không được! Xã hội bây giờ, đồng tính luyến ái là gì? Bà không muốn cả đời không ngóc đầu lên được!

"Mẹ, dù mẹ có đồng ý hay không, con đều chỉ cùng với Phi Long, con yêu anh ấy! Chỉ thích anh ấy!" Chưa bao giờ biểu đạt tình yêu như thế trước mặt anh, nhưng đối mặt với áp lực của mẹ, y biết chỉ có thể nói rõ hết thấy thì mới có một chút hi vọng.

"Yêu!" Đột nhiên mẹ Thái cười lên: "Hai người đàn ông làm gì có chuyện yêu hay không? Mẹ nói cho con biết! Mẹ con không thừa nhận! Nếu như con quyết định như vậy, chúng ta liền đoạn tuyệt con hệ mẹ con!"

Đoạn tuyệt quan hệ mẹ con! Cả người Thái Quân Thành chấn động, tại sao? Y chỉ đơn giản là yêu một người, người này trùng hợp là một người đàn ông thôi. Tại sao không thể tiếp nhận? Đàn ông, phụ nữ, nếu vì giới tính là quyết định yêu hay không, vậy thì còn là yêu không?

Tay của người đàn ông nhẹ nhàng khoác lên vai y, thoáng dùng sức ôm y, lặng lẽ ủng hộ y.

"Cô...Con biết cô khó tiếp nhận. Nhưng con yêu Quân Thành. Xin hãy giao em ấy cho con." Người đàn ông vẫn yên lặng đứng bên cạnh chậm rãi mở miệng.

"Giao cho cậu?! Đùa gì thế? Tuyệt đối không có chuyện đấy!" Mẹ Thái quả quyết cự tuyệt, không để lại một chút dư âm nào.

Thái Quân Thành cắn răng một cái, quay mặt sang, trực tiếp in môi lên cánh môi của người đàn ông.

Người đàn ông ngẩn ngơ, do dự một chút, sau đó ôm lưng y, mặc y dùng đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng mình, trần trọc triển miên, nhiệt độ giữa hai người theo bản năng lên cao, y ôm người đàn ông thật chặt...

Nhiều độ của anh, mùi của anh, hô hấp của anh, toàn bộ của anh đều giống như ma túy làm y hăm sâu, mê muội, đến không tự kiềm chế được, y có thể mất đi toàn bộ thế giới, nhưng y không thể không có người đàn ông này. Kích thích khiến cho y quên mất toàn bộ, rên rỉ từ trong cổ y bắt đầu thoát ra...

"Đủ rồi! Đủ rồi!" Âm thanh bén nhọn phá vỡ không khí mê muội kích thích, mẹ Thái từ trong sững sờ lấy lại tinh thần, phát hiện hết chới tai, xong tới, dùng một tay tách hai người ra.

"Con đang muốn làm mẹ tức chết phải không?" Hành động như vậy khiến bà thẹn thùng cũng mắc cỡ chết đi được! Hành động như vậy của con trai chính là đang khiêu khích bà! Mẹ Thái nắm chặt tay con trai, nghiêm giọng hỏi.

"Mẹ, con yêu Phi Long!" Thái Quân Thành chỉ có câu này.

"Con! Đồ nghiệt tử!" Mẹ Thái giận đến cả người phát run, giơ tay lên, Thái Quân Thành nhắm chặt mắt lại, chuẩn bị lặng lẽ chịu đựng lửa giận của mẹ già.

"Bốp" một tiếng, Thái Quân Thành lại không cảm nhận được cảm giác đau như dự đoán, y mở mắt ra, phát hiện người đàn ông cản trước mặt y, trên mặt năm dấu tay hồng hồng.

"Bà xã!" Ba Thái kêu lên một tiếng, không ngờ bà xã thật sự động thủ, từ nhỏ đến lớn chưa từng động một sợi tóc của con trai.

"Cậu!" Mẹ Thái ngây ngẩn cả người, bà cũng không thật sự muốn động thủ! Bà chỉ là quá tức giận!

"Cô, thật xin lỗi. Tất cả đều là lỗi của con, xin cô tha thứ cho Quân Thành." Người đàn ông thành tâm nói xin lỗi, hoàn toàn không ngại một cái tát kia, nếu như một cái tát cả thể thắng được Quân Thành, vậy anh hi vọng có thể nhiều thêm mấy cái.

"Không! Đây không phải lỗi của anh!" Không cho phép người đàn ông chuyển toàn bộ lỗi lầm lên người mình, Thái Quân Thành vội vàng mở miệng: "Mẹ, không phải là lỗi của anh ấy, là con, là con yêu anh ấy, ép buộc anh ấy tiếp nhận con."

"Con!" Mẹ Thái chưa bao giờ thấy con trai hoảng hốt như vậy, lòng bà đột nhiên lạnh đi, đột nhiên có dự cảm xấu, có lẽ lần này, mình thật sự không có cách nào thay đổi được.

"Cô, xin hãy tin tưởng cháu, chúng cháu chỉ yêu nhau mà thôi..." Tầm mắt dịu dàng của người đàn ông chiếu thẳng vào đáy mắt mẹ Thái, thái độ ôn hòa lại kiên định này làm tâm bà run lên.

Chỉ là yêu nhau mà thôi? Câu nói này có bao nhiêu đơn giản...

"Nói nghe thật hay! Chỉ là yêu nhau mà thôi?" Mẹ Thái hừ lạnh: "Hai đứa có thể nghĩ như vậy, thậm chí mẹ cũng có thể nghĩ như vậy, nhưng trên đời này không chỉ có Hai đứa! Những người khác sẽ nghĩ như thế nào? Hàng xóm láng giềng sẽ nghĩ như thế nào? Hai đứa sẽ vĩnh viễn là ngoại tộc trong mắt người khác! Hai đứa sẽ vĩnh viễn phải thừa nhận ánh mắt khác thường của người khác! Hai đứa sẽ vĩnh viễn phải nghe người khác thì thầm nghị luận mình! Hai đứa có biết không? Đừng ngây thơ ấu trĩ như vậy!"

"Mẹ! Đây là cuộc sống của con! Là tình cảm của con! Là sự lựa chọn của con! Con không sợ! Cái gì con cũng không sợ! Con không thể đánh mất Phi Long! Tuyệt đối không thể! Phi Long là tất cả hạnh phúc của con! Chẳng lẽ mẹ không hi vọng con hạnh phúc sao?" Tầm mắt của Thái Quân Thành và mẹ già đùng nhau, không lùi bước chút nào.

"Được được được! Con muốn hạnh phúc đúng không? Vậy con ra ngoài! Cút ra ngoài cho mẹ! Mang theo hạnh phúc của con cút đi!" Mẹ Thái run run tay chỉ ra cửa hô to.

"Được rồi..." Ba Thái thở dài, kéo bà xã đang kích động của mình qua: "Bà xã, quên đi, bà không nhìn ra sao? Hành động vừa rồi của Quân Thành chính là nói cho chúng ta biết, lần này nó quyết tâm rồi! Cho dù không cần người mẹ là bà cũng sẽ không thay đổi tâm ý! Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần là chuyện Quân Thành quyết tâm bà đã từng thấy nó thay đổi chủ ý chưa? Coi như xong đi, bà xã à, mặt mũi quan trọng hay là con trai quan trọng đây? Con trai lớn, tự có phúc của mình. Buông tay đi. Chẳng lẽ bà thật sự không có đứa con trai này mới chịu được?" Nói nghe thật hay, đoạn tuyệt con hệ mẹ con, ông cũng không tin bà xã mình chịu.

Không có đứa con trai này? Mẹ Thái bị chồng nói một câu ngã xuống ghế sô pha, toàn bộ khí thế đều biến mất, ánh mắt tối xuống, đây chỉ là nói lấy thôi, làm sao bà có thể không có con trai đây? Nhưng mà...Nhìn về ánh mắt kiên định, còn có hai tay vẫn nắm chặt một chỗ kia, bà thật sự có thể tiếp nhận sao?

"Cứ coi là có thêm một đứa con trai đi. Đây không phải điều làm người khác vui vẻ sao?" Ba Thái khó có dịp nói tốt cho con trai: "Chẳng lẽ bà thật sự muốn ngay cả một đứa con trai cũng không có sao? Hơn nữa xã hội bây giờ rộng mở hơn rồi, bà xã, không phải bà vẫn nói bà luôn đi trước thời đại sao? Sao bây giờ lại trở nên cổ hủ vậy?"

Cổ hủ? Mẹ Thái sợ mất thể diện, hai hận người khác nói bà không theo kịp trào lưu, cổ hủ? Những lời này khiến bà hung hăng trừng mắt nhìn chồng: "Nói đùa! Tôi đây là người sáng suốt! Là người cởi mở! Tôi lạc hậu chỗ nào?"

"Rồi rồi rồi, là tôi nói sai, bà xã tôi là người cởi mở nhất trên đời này!" Ba Thái phát hiện mưu kế của mình được như ý, vội vàng lén nháy mắt với con trai, cha đây dốc toàn lực rồi, kế tiếp dựa vào chính con đi.

Nhận được tín hiệu, Thái Quân Thành lập tức hiểu ý, y lôi kéo anh, đến gần mẹ, một tay ôm lấy mẹ, dịu dàng thỉnh cầu: "Mẹ, không nên tức giận nữa. Con biết mẹ là người mẹ tốt nhất trên đời, tuyệt đối sẽ không đuổi con trai ra ngoài. Từ nhỏ đến lớn, người khác đều hâm mộ con có một người mẹ sáng suốt nhất, lần này cũng vậy, mẹ, mẹ sẽ hiểu con mà, có đúng không? Mẹ..."

Trong giọng nói của con trai ần ần chút cầu xin, khiến bà tỉnh táo, đây là con trai của bà, từ nhỏ đến lớn không cần bà quan tâm đến, vẫn khiến bà lấy con trai để kiêu ngạo! Trong lòng mẹ Thái hiểu, là mình làm con thiệt thòi, từ nhỏ cũng không từng chăm sóc nó, bà chưa từng hoàn thành tốt nghĩa vụ làm mẹ, có lẽ đây là trời cao muốn bà bù đắp lại cho con trai của mình, nếu như đây mới là hạnh phúc con trai mình muốn: "Con không hối hận..." Bà thấp giọng hỏi, thật ra không chỉ là vấn đề mặt mũi, bà thật sự lo lắng cho con trai. Đây không phải là con đường dễ đi.

"Không hối hận!" Thái Quân Thành ôm chặt mẹ mình.

Mẹ Thái thở dài, cũng không nói gì thêm nữa, nhưng muốn bà mở miệng đồng ý, bà cũng không phải được phần mặt mũi này.

"Đến đây nào, được rồi, vui vẻ một chút, ăn cơm nào..." Ba Thái vội vã đánh vỡ thế cục: "Xem Quân Thành mang loại bánh ngọt gì đến!"

"Là Tiramisu." Thái Quân Thành thả tay mẹ ra, tay phải cầm lấy tay người đàn ông, vui vẻ trả lời, cảm thấy không còn hôm nào hạnh phúc hơn hôm nay nữa rồi.

Đây chính là điều hăn muốn, phần tình yêu giống như Tiramisu này.
Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-tiramisu>